

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ:
Ο ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ,
Η ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ
ΚΑΙ Η ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ
ΣΕΛ. 4, 5, 6

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΔΙΑΛΥΕΙ ΤΟ ΕΣΥ, ΨΗΦΙΖΕΙ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΝΕΙ ΟΛΑ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Οι ανάγκες μας πάνω από τα κέρδη τους

2008 ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΛΕΦΤΑ
2022 ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΣΦΑΙΡΕΣ

- Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ (ΞΑΝΑ) ΠΥΡΟΒΟΛΑΕΙ ΣΤΟ ΨΑΧΝΟ
- Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥΣ ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΕΙ ΜΕ ΕΠΙΔΟΜΑ 600€
 - ΜΑΖΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
 - ΝΑ ΑΦΟΠΛΙΣΤΕΙ ΑΜΕΣΑ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

της σύνταξης...

Ο «ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ» για τους/ις εργαζόμενους/ες έχει ξεκινήσει και έρχεται να επιδεινώσει την ήδη δύσκολη κατάσταση των προηγούμενων μηνών για την εργαζόμενη πλειοψηφία, τη νεολαία και τους συνταξιούχους.

Ο ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ της κυβέρνησης Μητσοτάκη έχει δύο βασικά χαρακτηριστικά. Πρώτον, είναι ένας προϋπολογισμός που βρίσκεται κυριολεκτικά στον αέρα. Είναι να απορεί κανείς, πώς μπορούν τα κυβερνητικά οικονομικά επιτελεία να προβλέπουν τόσο αισιόδοξες αυξήσεις στο ΑΕΠ σε πλήρη αντίφαση με τις εκτιμήσεις για την παγκόσμια και ευρωπαϊκή οικονομία. Από το ΔΝΤ, την Αμερικανική Κεντρική Τράπεζα (FED), την Κομισιόν μέχρι μαρξιστές/ριζοσπάστες οικονομολόγους δεν υπάρχει ούτε μία θετική πρόβλεψη σε σχέση με τους ρυθμούς ανάπτυξης (προβλέπεται συνέχεια ή/και βάρβαρη της ύφεσης) αλλά ούτε θετική προοπτική ανάσχεσης του πληθωρισμού που καλπάζει. Όποια έσοδα προκύψουν, θα είναι από την αύξηση των φορολογικών εσόδων από άδικους ενδιάμεσους και οριζόντιους φόρους (όπως ο ΦΠΑ) ενώ οι φοροαπαλλαγές θα αφορούν τα μεγάλα και πολύ μεγάλα εισοδήματα, οξύνοντας τις ανισότητες και μεγαλώνοντας την ψαλίδα μεταξύ μισθών και κερδών.

«ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΟ κεφάλαιο και τις τράπεζες, σκληρή λιτότητα, φτώχεια, εξαθλίωση για την εργατική τάξη». Έτσι θα μπορούσε να συνοψιστεί το δεύτερο βασικό χαρακτηριστικό του προϋπολογισμού. Οι εξαγγελίες περί αυξήσεων σε μισθούς-συντάξεις από το Μητσοτάκη είναι απολύτως ψευδείς: οι αυξήσεις που υπόσχεται είναι ψίχουλα μπροστά στις συνδυαστικές απώλειες από τον πληθωρισμό και την ακρίβεια ενώ προβλέπονται μειώσεις των μισθολογικών δαπανών για τους/ις εργαζόμενους/ες στο δημόσιο.

Η ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΗ κόντρα Μητσοτάκη και τραπεζών, είναι ένα πολύ κακόγουστο αστείο. Οι τράπεζες αντέδρασαν άμεσα στις εξαγγελίες κάποιων ελέγχων από την κυβέρνηση, κάνοντας σαφές ότι δεν πρόκειται να αποδεχθούν τον παραμικρό έλεγχο, ακόμα και από την πιο φιλική σε αυτές κυβέρνηση. Οι τράπεζες που τα προηγούμενα δεκαπέντε χρόνια διασώθηκαν κάμποσες φορές με δημόσιο χρήμα (ληηλατώντας ασφαλιστικά ταμεία και λαϊκές αποταμιεύσεις) κάνουν μπίζνες με τα κόκκινα δάνεια βγάζοντας στο σφυρί τη λαϊκή

κατοικία, για χρέη λίγων χιλιάδων ευρώ.

ΟΙ ΔΑΠΑΝΕΣ για υγεία και παιδεία, βρίσκονται στο ναδίρ. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη συνεχίζει ακάθεκτη στη σκληρή νεοφιλελεύθερη λογική της περικοπής των δημόσιων δαπανών για την υγεία και την παιδεία, βάζοντας πλάτη στα κέρδη του ιδιωτικού τομέα. Το πρόσφατο νομοσχέδιο διάλυσης και επί της ουσίας ιδιωτικοποίησης του ΕΣΥ, αφήνει τη μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων και των φτωχών απροστάτευτη, οδηγώντας ταυτόχρονα τους/ις εργαζόμενους/ες στη δημόσια υγεία στην εξαθλίωση. Και αυτό γίνεται όταν τα προηγούμενα δύομισα χρόνια, αναδείχθηκε με τον πιο εμφαντικό τρόπο ο αναντικατάστατος ρόλος των δημόσιων συστημάτων υγείας διεθνώς για την αντιμετώπιση της πανδημίας.

ΤΟ ΕΞΟΠΛΙΣΤΙΚΟ πρόγραμμα της κυβέρνησης Μητσοτάκη των δεκάδων δισεκατομμυρίων ευρώ και οι αμυντικές δαπάνες, ματώνουν τις ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας. Πολύτιμοι πόροι κατευθύνονται κάθε χρόνο για την αγορά φρεγατών, Ραφάλ, πυραύλων, μετατρέποντας τη χώρα σε αστακό (σε συνδυασμό με όλες τις συμφωνίες για την επέκταση των ΝΑΤΟϊκών βάσεων). Σε μία συγκυρία που ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός εντείνεται, η εξοπλιστική κούρσα και από τις δύο μεριές του Αιγαίου είναι εξαιρετικά επικίνδυνη και φέρνει πιο κοντά την πιθανότητα πολεμικού επεισοδίου.

ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΑ ΕΝΙΣΧΥΟΝΤΑΙ οι δυνάμεις καταστολής με συστηματικό τρόπο ενάντια και απέναντι στις κοινωνικές ανάγκες, 14 χρόνια μετά την κρατική δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου που πυροδότησε τη μεγάλη νεολαιίστικη εξέγερση του 2008, η κυβέρνηση συνεχίζει να ενισχύει τις δυνάμεις καταστολής και να καλύπτει τη δολοφονική δράση της ΕΛΑΣ. Ο πυροβολισμός στο κεφάλι (!) του 16χρονου Ρομ για 20 ευρώ απλήρωτων καυσίμων, αποκαλύπτει με φρικιαστικό τρόπο την ασυδοσία και την ασυλία που απολαμβάνουν οι δυνάμεις καταστολής. Αμέσως μετά ο Μητσοτάκης ανακοίνωσε επίδομα 600€ σε κάθε αστυνομικό, στέλλοντας σαφές μήνυμα στήριξης της δράσης της ΕΛΑΣ.

ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ της κυβέρνησης είναι τεράστιες και το 2023 θα είναι χρονιά εκλογών. Η αξιωματική αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ, είναι κατώτερη των περιστάσεων και η αντι-

πολιτευτική γραμμή δεν έχει να προσφέρει τίποτα απέναντι στην πολιτική της κυβέρνησης. Η κοινοβουλευτική αναμονή με την ελπίδα μιας ομαλής κυβερνητικής εναλλαγής, με ένα πρόγραμμα που δεν επιχειρεί ούτε τις στοιχειώδεις παρεμβάσεις για τα συμφέροντα των εργαζομένων και της κοινωνικής πλειοψηφίας, δεν μπορεί να είναι χρήσιμο «εργαλείο» (ούτε εκλογικά) για όσους και όσες ενδιαφέρονται για την ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής.

ΟΙ ΜΑΖΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

του προηγούμενου διαστήματος υπογραμμίζουν ότι η δυνατότητα ανατροπής αυτής πολιτικής είναι υπαρκτή και βρίσκεται στο δρόμο των μαζικών ενωτικών αγώνων. Η μαζικότητα της Γενικής Απεργίας στις 9 Νοέμβρη απέδειξε με αγωνιστικό τρόπο την οργή και την αγανάκτηση απέναντι στην κυβερνητική πολιτική. Η μαζικότητα των απεργιακών διαδηλώσεων σε όλη τη χώρα, θύμιζε συγκεντρώσεις των μεγάλων απεργιών ενάντια στα μνημόνια. Η μαζική διαδήλωση για την εξέγερση του Πολυτεχνείου, λίγες μέρες μετά την απεργία, η μαζική συμμετοχή στις γυναικείες-φεμινιστικές κινητοποιήσεις για τις 25 Νοέμβρη, αναδεικνύουν δυνατότητες για τον κόσμο μας. Ταυτόχρονα στάλθηκε ισχυρό μήνυμα τόσο στα κυβερνητικά επιτελεία όσο και στην άρχουσα τάξη: υπάρχουν οι σπίθες που μπορούν να βάλουν φωτιά σε ολόκληρο τον κάμπο.

ΤΟ ΒΑΡΟΣ της ανατροπής της κυβερνητικής πολιτικής πέφτει στις πλάτες του εργατικού κινήματος, της ριζοσπαστικής – αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και στον κόσμο των κινημάτων και των αγώνων. Η ανατροπή αυτή χρειάζεται την κλιμάκωση και μαζικοποίηση των αγώνων, πατώντας πάνω στις θετικές παρακαταθήκες της Γενικής Απεργίας και της επετείου του Πολυτεχνείου.

ΕΧΟΝΤΑΣ ΤΟ υπόβαθρο της κρίσης, της ρευστότητας, της αβεβαιότητας, κάθε εκτίμηση που βασίζεται στην ομαλή θεσμική και κοινοβουλευτική εξέλιξη των πραγμάτων είναι μετέωρη. Η μαζική επανεμφάνιση της εργατικής-λαϊκής κινητοποίησης στο προσκήνιο είναι αυτή που μπορεί να παίξει τον καθοριστικό ρόλο απέναντι στην κυβερνητική πολιτική. Σε αυτό το καθήκον λογοδοτούμε και θα εργαστούμε με όλες μας τις δυνάμεις: για την κλιμάκωση των αγώνων ενάντια στην κυβέρνηση του ταξικού πολέμου και του αυταρχισμού, με μία Αριστερά μαζική, ενωτική, ριζοσπαστική.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Προϋπολογισμός, «καυγάς» για τις τράπεζες Οι απάτες του Μητσοτάκη με το βλέμμα στην κάλπη

Του Αντώνη Νταβανέλου

Ο προϋπολογισμός για το 2023 που κατατέθηκε στη Βουλή δεν αντέχει για σοβαρή αντιπαράθεση, καθώς είναι σαφές ότι δεν τον πιστεύει ούτε ο Σταϊκούρας. Είναι ένα πρόχειρο χαρτί, που κατατέθηκε για «να βγει η υποχρέωση», βρίσκεται σε κραυγαλέα αντίφαση με τις απαισιόδοξες εκτιμήσεις των διεθνών «θεσμών» και των Οίκων που συνιστούν προετοιμασία για καταιγίδα, ενώ αφήνει όλες τις κρίσιμες οικονομικές αποφάσεις να παρθούν στην πορεία των εργασιών και με το πέρασμα των μηνών.

Όμως είναι κυριολεκτικά εξοργιστική η προσπάθεια του Μητσοτάκη να παρουσιάσει αυτόν τον προϋπολογισμό ως φιλολαϊκή «στροφή», που τάχα εξαντλεί όλα τα περιθώρια για να προστατέψει το πραγματικά διαθέσιμο εισόδημα των εργατικών και λαϊκών νοικοκυριών. Αυτός ο ισχυρισμός, με προφανή στόχευση τις κάλπες μέσα στο 2023, στέκεται πάνω σε μια πυραμίδα ψεμάτων.

Φόροι και πληθωρισμός

Ο Μητσοτάκης ανεμίζει τη νεοφιλελεύθερη «σημαία» των απόψεών του, περί ενίσχυσης του εισοδήματος των λαϊκών στρωμάτων μέσω της μείωσης των φόρων. Η μείωση της φορολόγησης είναι ουσιαστική για τα κέρδη του κεφαλαίου και τα ανώτερα μεσοστρώματα, αλλά απολύτως ψευδής για τους εργαζόμενους και τους λαϊκούς ανθρώπους. Παρά τη μείωση της φορολόγησης των κερδών και του μεγάλου πλούτου, ο προϋπολογισμός του '23 θα αποφέρει αύξηση των φορολογικών εσόδων του κράτους, ακολουθώντας τον προϋπολογισμό του '22 που απέφερε αύξηση-ρεκόρ των φορολογικών εσόδων. Το μυστικό είναι απλό: η εκτίναξη των εσόδων από τον ΦΠΑ και άλλους «ειδικούς» φόρους πάνω στην κατανάλωση, που επιβάλλονται πλέον «αναλογικά» πάνω στις υψηλότερες τιμές που έφερε η πληθωριστική έκρηξη.

Ο Μητσοτάκης έχει το θράσος να μιλά για πολιτική αυξήσεων στους μισθούς και στις συντάξεις. Η αύξηση που υποσχέθηκε είναι ψίχουλα μπροστά στις απώλειες που προκαλεί στο μισθό ο πληθωρισμός (απώλειες που υπολογίζονται στο 25%) και αφορά μόνο τον κατώτατο νόμιμο μισθό. Κατά συνέπεια, ο μισθός όλης της παλιότερης

Σκίτσο του Πέτρου Ζερβού από την «Εφ. Συν».

εργαστικής τάξης, που αμείβεται έστω και ελάχιστα πάνω από τον κατώτατο μισθό, θα μείνει απολύτως απροστάτευτος –«παγωμένος» στα επίπεδα προ του πρώτου μνημονίου, σε συνθήκες που πλέον ο πληθωρισμός τρέχει με ιλιγγιώδεις ρυθμούς στην εργατική (υποχρεωτική) κατανάλωση. Σχετικά με τους μισθούς στον δημόσιο τομέα, ο προϋπολογισμός του '23 προβλέπει μείωση (!) της σχετικής δαπάνης κατά 1,5% του ΑΕΠ σε σύγκριση με το 2022!

Ο Μητσοτάκης έχει το θράσος να μιλά για πολιτική αυξήσεων στις συντάξεις. Εκμεταλλεύεται το χαοτικό σύστημα (προσωπικές διαφορές κ.ά.) που εγκατέστησε στο ασφαλιστικό σύστημα ο νόμος Κατρούγκαλου (για να μονιμοποιήσει τις μνημονιακές περικοπές ως «νέο τρόπο υπολογισμού» των συντάξεων) και υπόσχεται αυξήσεις που ελάχιστοι συνταξιούχοι θα δουν (!) στις τσέπες τους. Η συνολική δαπάνη του προϋπολογισμού του 2023 για τις συντάξεις είναι μειωμένη (!) κατά 2 ποσοστιαίες μονάδες ΑΕΠ σε σχέση με το 2022!

Ο προϋπολογισμός του 2023 προβλέπει αύξηση του ΑΕΠ, από τα 210 στα 224 δισ. ευρώ. Όμως, κατά τις εκτιμήσεις της ΕΕ, μέσα στο 2023 το συνολικό μερίδιο των μισθών και των συντάξεων, ως ποσοστό του ΑΕΠ, θα μειωθεί από το 48,5% στο 47,4%! Η προβλεπόμενη αύξηση του ΑΕΠ θα κατευθυνθεί ολόκληρη (και κάτι παραπάνω) στην ενίσχυση των κερδών και του «κόσμου της επιχειρηματικότητας».

Πέρα από τις δημαγωγίες και τη σκοτίωση της πραγματικότητας από τα φιλοκυβερνητικά ΜΜΕ, η αλήθεια είναι ότι ο προϋπολογισμός του '23 είναι ένα «σχέδιο» σκληρότερης λιτότητας και ενίσχυσης του κεφαλαίου.

Τράπεζες

Εκεί που η δημαγωγία ξεπερνά κάθε όριο είναι η προσπάθεια των Μητσοτάκη-Σταϊκούρα να εμφανιστούν με πολιτική που, τάχα, αποσκοπεί να ελέγξει τις τράπεζες.

Η αρπακτικότητα των τραπεζών έχει ξεπεράσει κάθε όριο. Το επιτόκιο Ταμειευτηρίου έχει βυθιστεί στο 0,04%, που σημαίνει ότι με πληθωρισμό 9,7% η λαϊκή αποταμίευση «εξαερώθηκε» κατά 9,66% μέσα μόνο στο 2022. Αυτή η κλοπή δεν είναι η μόνη: οι τράπεζες έχουν επιβάλει 12 διαφορετικές «προμήθειες» που, εκμεταλλευόμενες την υποχρεωτικότητα των συναλλαγών μέσω τραπεζής, προσθέτουν κόστος στις απλές πράξεις των αποταμιευτών που δεν έχουν δυνατότητες για «προνομιακή» τραπεζική εξυπηρέτηση.

Την ίδια στιγμή, κατά τις ίδιες τις τράπεζες, το μέσο επιτόκιο στα στεγαστικά δάνεια αυξήθηκε στο 4,4%, ενώ κατά τους ακτιβιστές των κινημάτων αλληλεγγύης το κόστος «εξυπηρέτησης» των στεγαστικών δανείων θα αυξηθεί συνολικά, ακόμα και κατά 30%. Αυτό συμβαίνει όταν οι τράπεζες, στηριγμένες στις «εγγυήσεις» του Δημοσίου, εκτοξεύουν την κερδοφορία τους προσεγγίζοντας ξανά τις «χρυσές εποχές» και διοχετεύουν τα «κόκκινα» δάνεια παλιότερης γενιάς προς τα ακόμα πιο αρπακτικά Funds, με τις ευλογίες της κυβέρνησης. Οι τραπεζίτες δικαιολογούν αυτή την υπερβάλλουσα αρπακτικότητα με την επίκληση του «υψηλού λειτουργικού κόστους» των τραπεζικών υπηρεσιών στην Ελλάδα. Είναι ένα ακόμα ψέμα: αφού προηγουμένως βοήθηθηκαν για να μειώσουν τους μισθούς, να απολύσουν μαζικά τραπεζοϋπαλλήλους, να κλείσουν πολλά υποκαταστήματα κλπ, «κατόρθωσαν» ακόμα και

μετά από αυτή τη λαίλαπα να μειώσουν το «λειτουργικό κόστος» κατά 20% στα χρόνια Μητσοτάκη.

Μπροστά σε αυτή την αγριότητα, ο Σταϊκούρας φέρεται να ζήτησε κάποια «κίνηση» καλής θέλησης. Μην φανταστείτε κάτι ριζοσπαστικό: Να «υποστηριχθεί» κατά 50% η αύξηση του κόστους δόσεων στεγαστικών δανείων, μόνο για τα «ευάλωτα νοικοκυριά», με μέγιστο αποδέκτης 30.000 δανειολήπτες, και για χρονική περίοδο 6 ως 9 μηνών. Το αίτημα για κάποια αύξηση στο επιτόκιο ταμειευτηρίου θεωρείται αναπόφευκτο, έχει ήδη τεθεί από την ΕΚΤ και αν δεν υλοποιηθεί θα τροφοδοτήσει σταδιακά φυγή καταθέσεων προς χώρες όπου τα επιτόκια έχουν ήδη αυξηθεί.

Η αντίδραση των τραπεζιτών ήταν λες και αντιμετώπισαν μια επίθεση «σοσιαλμανίας». Δήλωσαν ότι δεν θα δεχθούν μέτρα περιορισμού της επιχειρηματικότητας και της κερδοφορίας, ενώ απαίτησαν τη «διαιτησία» του SSM (εποπτικού οργάνου της ΕΚΤ) σε κάθε μελλοντική συζήτηση.

Όμως ακόμα πιο εντυπωσιακή ήταν η άτακτη υποχώρηση της κυβέρνησης. Ο Μητσοτάκης έσπευσε να δηλώσει από το Λονδίνο και να επαναλάβει στην Αθήνα ότι η κυβέρνηση δεν σκέπτεται «ακραία μέτρα» και σίγουρα όχι έκτακτη φορολόγηση των υπερκερδών των τραπεζών.

Αιτήματα

Μπροστά σε αυτή τη δίδυμη απάτη, του προϋπολογισμού και των τραπεζών, θα πρέπει να αντιπαράξουμε καθαρή φωνή:

–Η διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς και στις συντάξεις, κατ' ελάχιστο, στο ύψος του πληθωρισμού είναι ώριμο, δίκαιο και αναγκαίο αίτημα, που πρέπει να παλευτεί ως απόλυτη προτεραιότητα.

–Η προστασία των λαϊκών καταθέσεων και των λαϊκών ανθρώπων που έχουν εγκλωβιστεί στην παγίδα των δανείων, απέναντι στην αρπακτικότητα των τραπεζών και των Funds, πρέπει να αναβαθμιστεί ως βασικό αίτημα των εργατικών/λαϊκών κινητοποιήσεων.

–Η επανακρατικοποίηση των τραπεζών, υπό δημόσιο-δημοκρατικό-εργατικό έλεγχο, είναι αναγκαία προϋπόθεση για να αντιμετωπίσουμε την επερχόμενη κρίση. Σε αυτό το πλαίσιο, η δραστική φορολόγηση των υπερκερδών των τραπεζιτών είναι ένα σωστό και αναγκαίο μέτρο.

Οι επερχόμενες εκλογές: Ο Μητσοτάκης και η αντιπο

Του Αντώνη Νταβανέλου

Καμιά εκτίμηση για τις προοπτικές και τα πολιτικά καθήκοντα σχετικά με τις επερχόμενες εκλογές δεν μπορεί να γίνει στα σοβαρά, αν δεν ξεκινά κανείς από τη διαπίστωση της πρωτοφανούς κρίσης που δείχνει τα δόντια της και ήδη έχει μια μεγάλη δυναμική κλιμάκωσης. Στο διεθνή Τύπο έχει γίνει της μόδας η πρόβλεψη για μια «τέλεια καταιγίδα» και ο όρος «πολύ-κρίση», που χρησιμοποιείται για να περιγράψει τη σύμπτωση της οικονομικής κρίσης, της κρίσης των ανεξέλεγκτων ανταγωνισμών, την απειλή της κλιματικής καταστροφής, την πολιτική κρίση σε κομβικές χώρες του διεθνούς καπιταλισμού κ.ο.κ.

Ρωγμές

Ο παράγοντας αυτός έχει υποσκάψει το έδαφος κάτω από τα πόδια του Μητσοτάκη. Η διάβρωση των πολιτικών προοπτικών του εκδηλώνεται με «κλασικό» τρόπο, μέσα από μια διαδικασία όπου σταδιακά αλλάζει η στάση απέναντι στην κυβέρνηση, τόσο των από κάτω, όσο και των από πάνω.

Η αύξηση της μαζικότητας στις εργατικές και λαϊκές κινητοποιήσεις (γενική απεργία 9/11, Πολυτεχνείο κ.ά.) είναι καμπάνα συναγερμού για την κυβέρνηση. Ο Μητσοτάκης ξέρει ότι «ο κάμπος είναι ξερός», ότι η κυβερνητική πολιτική έχει κάνει τη ζωή αφόρητη για πλατιά κοινωνικά στρώματα, και αυτό στην Ελλάδα σημαίνει ότι ένα ξέσπασμα εργατικής/λαϊκής αγωνιστικότητας είναι επίκαιρο και πιθανό. Πολύ περισσότερο όταν αυτή την κατεύθυνση «συνιστούν» αξιoσημείωτες εργατικές κινητοποιήσεις στην Ευρώπη (Βρετανία, Γαλλία, Βέλγιο και αλλού) που μοιάζει να ενοποιούνται γύρω από τα καθήκοντα αντιμετώπισης της προκλητικής ακρίβειας και του πληθωρισμού. Η σύγχρονη πολιτική ιστορία έχει πολλά παραδείγματα που δείχνουν ότι το εργατικό/λαϊκό κίνημα εδώ, ανταποκρίθηκε συχνά και πρόθυμα σε τέτοια διεθνή «καλέσματα» κλιμάκωσης της αγωνιστικότητας και του διεκδικητισμού.

Οι ρωγμές από τα πάνω, που προϋπήρχαν αλλά ήρθαν στο φως με την υπόθεση των υποκλοπών, είναι μια πιο σύνθετη διαδικασία. Οι καπιταλιστές θα επιθυμούσαν την παράταση του «καθεστώτος» Μητσοτάκη. Όμως, ως κυρίαρχη τάξη οφείλουν να είναι πρακτικοί και συγκεκριμένοι: όταν μια πολιτική δύνα-

μη παύει να μπορεί να τους (εξ)υπηρετεί με αποτελεσματικότητα και ασφάλεια, παύει να έχει την εμπιστοσύνη τους και κατά συνέπεια την υποστήριξη τους χωρίς δεύτερες σκέψεις για εναλλακτικές λύσεις. Αυτός ο παράγοντας εκδηλώνεται με την αύξηση του «ενδιαφέροντος» για κυβερνήσεις «ευρύτερων συναיένσεων» («μεγάλου συνασπισμού»; «ειδικού σκοπού»; «έκτακτης ανάγκης»;) που εύκολα διαπιστώνει κανείς ανάμεσα στις γραμμές του καθεστωτικού Τύπου.

Ο συγχρονισμός αυτών των δύο παραγόντων –της ενεργοποίησης της αγανάκτησης από τα κάτω και του περιορισμού της εμπιστοσύνης από τα πάνω– συνιστά μια σεισμική προοπτική για τον Μητσοτάκη, μια εξέλιξη που μπορεί να περιγραφεί ως η πιθανή αρχή του τέλους του. Η συνειδητοποίηση αυτής της επικινδυνότητας των πολιτικών εξελίξεων από τη μεριά της ηγεσίας της ΝΔ αποτυπώνεται στο παιχνίδι με τον χρόνο των εκλογών. Ο Μητσοτάκης που ένα χρόνο πριν κράδαινε τις εκλογές με απειλητικό τρόπο –πετώντας στα μούτρα του Τσίπρα την προοπτική της «γαλοπούλας στα Χριστούγεννα», σήμερα αναζητά παράθυρο ευκαιρίας για εκλογές όπου η αυτοδυναμία της ΝΔ δεν θα είναι μια εκ προοιμίου καταδικασμένη υπόθεση.

Το τέλος του Μητσοτάκη δεν θα είναι μια εύκολη υπόθεση, ούτε η έκβασή της πρέπει να θεωρηθεί προδιαγεγραμμένη. Αυτή η κυβέρνηση λειτούργησε ως πολεμική μηχανή στην υπηρεσία του κεφαλαίου. Η δραστηρική συμπίεση των εργαζομένων και η απόλυτη «ελευθερία» στις αγορές, δηλαδή η αύξηση του ποσοστού εκμετάλλευσης, οδήγησε –παρά τις δυσμενείς διεθνείς συνθήκες– τις ελληνικές εταιρίες σε κερδοφορία ρεκόρ στους πρώτους 9 μήνες του 2022. Αυτή η κραυγαλέα ταξική μονομέρεια ενέχει πολιτική σκοπιμότητα και εκλογικό σχέδιο, που διεκδικεί την αμέριστη υποστήριξη της κυρίαρχης τάξης και την εκλογική επιρροή μέσα στις κοινωνικές συμμαχίες των καπιταλιστών. Για παράδειγμα, η εγκληματική πολιτική ιδιωτικοποίησης του ΕΣΥ απευθύνεται σε ένα ολόκληρο δίκτυο επιρροής των ασφαλιστικών εταιρειών, της ιδιωτικής επιχειρηματικότητας στην περίθαλψη, των μεγαλοεπιτηδευτών του ιδιωτικού τομέα κ.ο.κ. Γι' αυτό ο Μητσοτάκης βαδίζει προς τις εκλογές χωρίς να χαλαρώνει ούτε στιγμή την οικονομική/κοινωνική πολιτική του, πέρα από τα κούφια δημαγωγικά τερτίπια του Γεωργιάδη και του Σταϊκούρα. Γι' αυτό, επίσης, οι χιλιοτραγουδισμένες αντιδράσεις στο εσωτερικό της ΝΔ για τις υποκλοπές υπήρξαν χειρότερες από

υποτονικές, παρότι έχει γίνει πλέον φανερό ότι το Μαξίμου παρακολουθούσε τόσο τη σαμαρική όσο και την καραμανλική πτέρυγα της Δεξιάς.

Μέσα σε αυτό το σχέδιο, ο Μητσοτάκης διακήρυξε προς το εσωτερικό της χώρας –αλλά και το εξωτερικό...– ότι ταυτίζει το πολιτικό του μέλλον με τη δι-

τελεί την τελευταία ευκαιρία αντεπίθεσης και αναπαραγωγής της κυριαρχίας του Μητσοτάκη. Σε συνθήκες όπου η πτώση της κυβέρνησης θα έπρεπε να είναι απολύτως πιθανή και η αυτοδυναμία της Δεξιάς άπιαστο όνειρο για την ηγεσία της, το κενό της αντιπολίτευσης αφήνει όλα τα σενάρια ακόμα ανοιχτά.

Η ανατροπή της αντιδραστικής κυβέρνησης Μητσοτάκη θα πρέπει να συνδυαστεί με ουσιαστικές και συγκεκριμένες διεκδικήσεις, κυρίως στο κοινωνικό ζήτημα (μισθοί, συντάξεις, κοινωνικές δαπάνες κ.ο.κ.) αλλά όχι μόνο (ρατσισμός, εθνικισμός, милитарισμός, σεξισμός...). Η ψήφος στον ΣΥΡΙΖΑ είναι πλέον αναμφισβήτητα ένα ακατάλληλο «εργαλείο» σε σχέση με αυτό τον στόχο.

εκδίκηση της αυτοδυναμίας, χαρακτηρίζοντας τις κυβερνήσεις συνεργασίας ως «ακατάλληλες» για τις συνθήκες που θα έχει να αντιμετωπίσει ο ελληνικός καπιταλισμός. Αυτό του δίνει το πλεονέκτημα μιας μεγαλύτερης σαφήνειας σε σύγκριση με όλους τους ανταγωνιστές του στο πολιτικό παιχνίδι. Όμως ταυτόχρονα, του δίνει «ημερομηνία λήξης» αν η προοπτική της αυτοδυναμίας δεν επιβεβαιωθεί στο εκλογικό αποτέλεσμα, ή αν η πλειοψηφία της κυρίαρχης τάξης μετακινηθεί προς την κατεύθυνση των «ευρύτερων συναιένσεων», μέσα από τις δικές της εκτιμήσεις για το βάθος της επερχόμενης κρίσης, ή ακόμα για τους πολιτικούς κινδύνους κάποιων υποχρεωτικών επιλογών (πχ στο ενδεχόμενο αμερικανονατοϊκής απόφασης για μια «τακτοποίηση» των σχέσεων με την Τουρκία).

Συνοψίζοντας, στις σημερινές συνθήκες το πολιτικό καθήκον της ανατροπής της αντιδραστικής κυβέρνησης Μητσοτάκη πέρα από απολύτως αναγκαίο, θα έπρεπε να είναι αντικειμενικά και ρεαλιστικό εφικτό. Όμως για να ανατραπεί η κυβέρνηση, κάποιος θα πρέπει να επιχειρήσει στα σοβαρά να την ανατρέψει. Η γραμμή του «προοδευτισμού» –κυρίως στον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και στο ΠΑΣΟΚ– που επιδιώκει μια «απαλλαγή» από τον Μητσοτάκη χωρίς ουσιαστικές δεσμεύσεις απέναντι στον κόσμο της εργασίας, χωρίς απειλές ακόμα και μετριοπαθών κατακτήσεων απέναντι στην καθεστωτική οικονομική/κοινωνική πολιτική των τελευταίων χρόνων, καταλήγει να απο-

ΣΥΡΙΖΑ: Από πού πάνε στο μέτωπο;

Ίσως το πιο εντυπωσιακό χαρακτηριστικό των πολιτικών εξελίξεων είναι η αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ να συγκροτήσει ένα αποτελεσματικό πολιτικό ρεύμα «αλλαγής» που, έστω με το μετριοπαθές πρόγραμμα που επέλεξε η ηγεσία του, να μπορεί να οδηγήσει με αξιοπιστία στην πτώση του Μητσοτάκη.

Η απόφαση της ηγετικής ομάδας γύρω από τον Αλ. Τσίπρα να εναποθέσει όλα της τα αυγά στο καλάθι της αναμονής των εκλογών και να συρρικνώσει όλες τις πολιτικές μάχες της περιόδου

Το ΚΚΕ, το Μ

Η πέραν του ΣΥΡΙΖΑ Αριστερά –το ΚΚΕ, το ΜΕΡΑ25, οι εκτός Βουλής δυνάμεις της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς– δεν έχει κατορθώσει, μέχρι στιγμής, να δώσει συντονισμένες απαντήσεις σε κοινές πιέσεις και προκλήσεις.

Την επόμενη ημέρα των εκλογών, σε όλα τα πιθανά κυβερνητικά σενάρια που προαναγγέλλουν οι μετρήσεις, οι δυνάμεις που θα μπορεί να αντιπαράξει όλος αυτός ο «χώρος» θα είναι μια σημαντική παράμετρος για τις

λίτευση

μέσα στα όρια των κοκορομαχιών στη Βουλή, είναι μια μεγάλη πολιτική υποχώρηση. Στη βάση της πολιτικής (και κατά συνέπεια εκλογικής) στασιμότητας του ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται μια κρίση αξιοπιστίας με την πιο πλατιά και πλήρη έννοια. Κρίση αξιοπιστίας, γιατί η στροφή του Τσίπρα προς τον σοσιαλφιλελευθερισμό έγινε σε μια ιστορική περίοδο απόλυτου εκφυλισμού του σοσιαλδημοκρατικού ρεύματος, με αποτελέσματα ορατά για τον κόσμο (στη Γαλλία, στην Ιταλία, στη Σουηδία κ.ο.κ.). Κρίση αξιοπιστίας, γιατί το κάλεσμα του ΣΥΡΙΖΑ για «απαλλαγή» από τον Μητσοτάκη δεν εντάσσεται πλέον σε καμιά μεγάλη «αφήγηση» που θα προσπαθούσε να πείσει έναν κόσμο ότι χρειάζεται κάτι παραπάνω από την ψήφο του. Κρίση αξιοπιστίας γιατί ο Τσίπρας σήμερα ζητώντας την εξουσιοδότηση για να κυβερνήσει, δεν αναλαμβάνει καμιά σημαντική δέσμευση απέναντι στον κόσμο της εργασίας (η άτακτη υποχώρηση από την υπόσχεση για ΑΤΑ στους μισθούς και στις συντάξεις, μέσα σε μια εβδομάδα μετά την εξαγγελία της στη ΔΕΘ, είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα). Κρίση αξιοπιστίας, γιατί η πολιτική τραγωδία του 2015 έμεινε χωρίς πειστική ερμηνεία και ειλικρινή αυτοκριτική (και όποιος εξακολουθεί να υποτιμά αυτόν τον παράγοντα, θα τιμωρηθεί με τη διαπίστωση της υψηλής αποχής σε κρίσιμους για την Αριστερά κοινωνικούς χώρους).

Απέναντι σε αυτά, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αναζητά γιατρικό στην φαρδυ-πλατύτερη προγραμματική και στελεχική «διεύρυνση» του κόμματός της. Ένα

κόμμα που έχει φτάσει να συζητάει σοβαρά την υποψηφιότητα του... Απόστολου Γκλέτσου σε κεντρική περιφέρεια της χώρας, στέλνει καθαρό μήνυμα ότι απέχει πλέον πολύ από το κόμμα σοβαρής πολιτικής μάχης που έχει ανάγκη ο κόσμος ακόμα και για να υπερασπίσει τις στοιχειώδεις κατακτήσεις του.

Στην αρχή της περιόδου φθοράς του Μητσοτάκη, ο Αλ. Τσίπρας είχε θέσει το στόχο της «2ης φοράς Αριστερά», υπαινισσόμενος ότι τάχα προτίθεται να ξαναπιάσει το νήμα που κόπηκε βίαια το 2015, συμπληρώνοντας μάλιστα ότι «η 2η φορά θα είναι αλλιώς...». Αυτοί οι λεονταρισμοί σύντομα εγκαταλείφθηκαν. Στη θέση τους ήρθε η γραμμή για την «προοδευτική κυβέρνηση», δηλαδή η εξάρτηση της όποιας επιδιωκόμενης «αλλαγής» από τις πιθανότητες μιας κυβερνητικής συμμαχίας με το ΠΑΣΟΚ του Ν. Ανδρουλάκη. Επρόκειτο για μια βιαστική πολιτική προσαρμογή στα δημοσκοπικά ευρήματα που επέμεναν ότι δεν είναι πιθανό να αναδειχθεί ο ΣΥΡΙΖΑ ως πρώτο κόμμα. Η προσαρμογή όμως είχε συνέχεια: Δεν πρέπει να υποτιμηθεί η δήλωση του Τσίπρα ότι δεν προτίθεται να επιχειρήσει συγκρότηση «κυβέρνησης των ηττημένων». Σε προεκλογική περίοδο, μπροστά σε εκλογές απλής αναλογικής, ο επικεφαλής ενός κόμματος που αυτοπροσδιορίζεται ως ριζοσπαστική Αριστερά, αισθάνθηκε υποχρεωμένος να δηλώσει ότι ο σχηματισμός κυβέρνησης θα αφορά υποχρεωτικά και... το πρώτο κόμμα! Αν συνυπολογίσει κανείς τις δημοσκοπικές προβλέψεις, αλλά και τους πολιτικούς προβληματισμούς στον καθεστωτικό Τύπο, το νόημα αυτής της μη-ορθολο-

γικής πολιτικής δέσμευσης γίνεται σαφέστερο: Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ υπό την ηγεσία του Αλ. Τσίπρα θα είναι «διαθέσιμος» για τα σενάρια των «ευρύτερων κυβερνήσεων» αν αυτά προκριθούν από τις καθεστωτικές δυνάμεις, παρά τις σχετικές διαψεύσεις ηγετικών στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ.

Έτσι, η πραγματική αντιπολιτευτική τακτική του ΣΥΡΙΖΑ είναι συντηρητικότερη από τη γνωστή τακτική παθητικής αναμονής να πέσει η κυβέρνηση ως «ώριμο φρούτο». Συνδυάζει την παθητικότητα των αντιπολιτεύσεων «ώριμου φρούτου», με την καλλιέργεια ελάχιστων προσδοκιών μέσα στον κόσμο για το κοινωνικό περιεχόμενο μιας κυβερνητικής «αλλαγής», αλλά και τα διαδοχικά μηνύματα προς την κυρίαρχη τάξη (και τους διεθνείς συμμάχους της) ότι η αντιπολίτευση δεν προτίθεται να δώσει στην ενδεχόμενη πτώση της κυβέρνησης Μητσοτάκη χαρακτηριστικά καθεστωτικής δοκιμασίας, με την αμφισβήτηση καθοριστικών επιλογών στην οικονομική/κοινωνική πολιτική, στην εξωτερική/διεθνή πολιτική, στους εξοπλισμούς και στα πολεμικά σύμφωνα κ.ο.κ.

Αυτή η πολιτική είναι βούτυρο στο ψωμί του Μητσοτάκη και ο βασικός παράγοντας που αφήνει ακόμα ανοιχτό το ενδεχόμενο μιας πολιτικής επιβίωσής του, μέσα από μια τελική επικράτησή του στο γύρο των διαδοχικών εκλογικών αναμετρήσεων, ένα ενδεχόμενο που υπό κανονικές πολιτικές συνθήκες θα έπρεπε ήδη να έχει αποκλειστεί.

Αυτή η πολιτική είναι, επίσης, βούτυρο στο ψωμί του Ν. Ανδρουλάκη που παρότι επιμένει στην απόλυτη

κοινωνική και πολιτική απροσδιοριστία, προσπαθεί να αναδείξει το ΠΑΣΟΚ στο ρόλο της «πολύφερνης νύφης» στα σενάρια των κυβερνητικών συμμαχιών στη μετεκλογική περίοδο. Η ολοκλήρωση της σοσιαλφιλελεύθερης μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ, πέρα από τις ευκαιρίες που έδωσε και δίνει στη Δεξιά, σήμερα δίνει ευκαιρίες επανόδου στο κέντρο της πολιτικής σκηνής στο κόμμα που άνοιξε το δρόμο στη μνημονιακή διαχείριση της κρίσης του 2008.

Όλα αυτά σημαίνουν ότι στις επερχόμενες εκλογές το αυτονόητο καθήκον να μαυρίσουμε τη ΝΔ του Μητσοτάκη οφείλει να συνδυαστεί με μια ξεκάθαρη επιλογή που δεν θα δίνει καμιά εμπιστοσύνη στον ΣΥΡΙΖΑ. Μέσα στις συγκεκριμένες συνθήκες η ψήφος έχει ένα «εκπαιδευτικό»-πολιτικό περιεχόμενο: Προαναγγέλει τις προθέσεις για τις δικδικήσεις στη μετεκλογική περίοδο. Ο Αλ. Τσίπρας δεν αφήνει πλέον κανένα περιθώριο παρερμηνείας για το πώς θα χειριστεί πολιτικά την «εντολή» που θα του δίνει κάθε ψήφος προς το κόμμα του.

Για τον κόσμο της Αριστεράς και των κινημάτων η ανατροπή της αντιδραστικής κυβέρνησης Μητσοτάκη θα πρέπει να συνδυαστεί με ουσιαστικές και συγκεκριμένες διεκδικήσεις, κυρίως στο κοινωνικό ζήτημα (μισθοί, συντάξεις, κοινωνικές δαπάνες κ.ο.κ.) αλλά όχι μόνο (ρατσισμός, εθνικισμός, милитарισμός, σεξισμός...). Η ψήφος στον ΣΥΡΙΖΑ είναι πλέον αναμφισβήτητο ένα ακατάλληλο «εργαλείο» σε σχέση με αυτό τον στόχο.

Και η διαπίστωση αυτή δημιουργεί ιδιαίτερα καθήκοντα πάνω στην πέρα του ΣΥΡΙΖΑ ριζοσπαστική/αντικαπιταλιστική Αριστερά.

ΜΕΡΑ 25 και η ριζοσπαστική Αριστερά

δυνατότητες αντίστασης στις επιθέσεις που θα υποστεί ο κόσμος μας. Λέμε λοιπόν εξαρχής ότι θα θεωρήσουμε θετικό πολιτικό γεγονός τη μέγιστη εκλογική ενίσχυση αυτών των δυνάμεων.

Το ΚΚΕ είναι ένα από τα ελάχιστα ΚΚ διεθνώς, που επιβίωσε από την κατάρρευση του σταλινισμού και κατόρθωσε να συγκρατήσει σοβαρές οργανωμένες δυνάμεις μέσα στους εργατικούς χώρους. Και μόνο η ύπαρξή του σηματοδοτεί μια διαφορά από πολλές άλλες ευρωπαϊκές χώρες, όπου η οργανωμένη πολιτική Αριστερά μέσα στην εργατι-

κή τάξη έχει πέσει στο ιστορικό ναδίρ, αφήνοντας το χώρο για να ξετυλίγονται τα διαλυτικά φαινόμενα που περιγράφονται με τον όρο «ιταλοποίηση». Στην πιο πρόσφατη πολιτική περίοδο, γύρω από το τελευταίο συνέδριό του, έγινε φανερό ότι το ΚΚΕ στράφηκε (δοκιμαστικά;) σε κάποια «ανοίγματα». Σε συγκεκριμένους εργατικούς χώρους δοκίμασε πιο ενεργητικές μορφές ενότητας στη δράση προκειμένου να υπάρξουν πιο προωθημένες απεργιακές αντιστάσεις, έδειξε να σκέφτεται και να πειραματίζεται πάνω στο ενδεχόμενο για

κάποιες μακράς διάρκειας κοινές αγωνιστικές καμπάνιες απέναντι σε καθοριστικές αντεργατικές απειλές και μήκε στιγμιαία στα καθήκοντα διαμόρφωσης κοινής απάντησης σε περιπτώσεις απειλητικής καταστολής.

Όμως σύντομα έγινε εξίσου καθαρό ότι αυτοί οι πειραματισμοί τερματίστηκαν, ότι τα «ανοίγματα» έκλεισαν και μάλιστα με emphaticό τρόπο. Το ΚΚΕ γύρισε στην παραδοσιακή τακτική του, όπου βλέπει τις δυνατότητες των κινηματικών αντιστάσεων να καθορίζονται από τις δικές του οργανωμένες

δυνάμεις, και αναστέλλει την όποια πιθανότητα κλιμάκωσης για όποτε (και εάν...) οι δικές του δυνάμεις γίνουν αρκετές και ικανές για να την πραγματοποιήσουν. Αν αυτή η τακτική είναι προβληματική στο συνδικαλιστικό αγώνα, γίνεται πολλαπλάσια προβληματική στον πολιτικό αγώνα. Σε αυτή τη βάση, πολλοί κατηγορούν το ΚΚΕ για «σεχαρισμό». Δεν είναι ακριβές. Το ΚΚΕ δεν κάνει «αριστερό» λάθος. Το μεγάλο πρόβλημα στη γραμμή και στην τακτική του είναι αντίστροφο, είναι η παθητικότητα στην αντιμετώπιση των εξελίξεων, είναι η άρνηση να αναλάβει τις κινηματικές και πολιτικές πρωτοβουλίες που αντιστοιχούν στις οργανωμένες δυνάμεις του.

(συνέχεια σελ.6)

Οι επερχόμενες εκλογές: Το ΚΚΕ, το ΜΕΡΑ25 και η ριζοσπαστική Αριστερά

(συνέχεια από σελ.5)

Όσο αυτή η τακτική παραμένει ως η κυρίαρχη επιλογή μέσα στις γραμμές του ΚΚΕ, τότε φυσιολογικά τα όποια «ανοίγματα» στην κατεύθυνση μιας ευρύτερης ενότητας στη δράση θα θεωρούνται άχρηστοι (ή και επικίνδυνοι...) τακτικισμοί, ενώ η όποια απόπειρα «διεύρυνσης» θα εκφυλίζεται σε ατομικές λίστες προεκλογικών μεταγραφών. Το αντίτιμο είναι ότι το ΚΚΕ περιορίζεται σε μια πολιτική/εκλογική επιρροή δυσανάλογα μικρότερη απ' ό,τι αντιστοιχεί στον όγκο των οργανωμένων δυνάμεών του. Οι επερχόμενες εκλογές θα έχουν δύο (και ίσως τρεις;) διαδοχικές αναμετρήσεις, όπου τα διλήμματα θα γίνουν ξανά εξαιρετικά πολιτικά. Η ανθεκτικότητα στις δεξιόστροφες καθεστωτικές πιέσεις, σε πλατιά κλίμακα δεν μπορεί να οικοδομηθεί μόνο με την (αναγκαία) προπαγάνδα, χρειάζεται απαραίτητα πολιτικές κινήσεις και πρωτοβουλίες που θα έπρεπε εδώ και καιρό να ήταν τρέχουσες και ενεργές.

Το ΜΕΡΑ25 αντιδρά στην απειλή κατά της κοινοβουλευτικής αναπαραγωγής του, ριζοσπαστικοποιώντας την πολιτική και τη φυσιογνωμία του, και διεκδικώντας έναν κόσμο που κινήθηκε και κινείται στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ. Τα αποτελέσματα είναι ορατά στις θέσεις για τους εξοπλισμούς, τον εθνικισμό και τον εξορκτισμό στην Ανατολική Μεσόγειο, στις θέσεις για τον ρατσισμό απέναντι στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, για το σεξισμό, τον αυταρχισμό και την καταστολή κ.ο.κ. Ο Γ. Βαρουφάκης ριζοσπαστικοποιεί την (αυτο)κριτική του ανάλυση για το 2015, ενισχύει τους αντισυστημικούς τόνους στις ομιλίες του, βάζει «μειοψηφικές» αντιμπεριαλιστικές αιχμές (Παλαϊστίνη), ενώ στο διεθνές πεδίο διευρύνει τους «συνομιλητές» του προς την κατεύθυνση ριζοσπαστικών τμημάτων. Παρόλα αυτά, η «στροφή» είναι περιορισμένη και αντιφατική: για παράδειγμα δεν μπορεί να υποστηρίξει κανείς στα σοβαρά τη ρήξη με την Ευρωζώνη και ταυτόχρονα να επιδιώκει την παραμονή στην ΕΕ. Το βασικό πρόβλημα είναι η αντιμετώπιση του «προοδευτισμού». Τακτικά, ο Γ. Βαρουφάκης απάντησε σωστά στην έκκληση του Σπίπρα για συγκρότηση «προοδευτικής κυβέρνησης» μαζί με τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ, απαιτώντας προγραμματική συμφωνία πριν τις εκλογές και δίνοντας ο ίδιος τα «7+1» σημεία δέσμευσης που το ΜΕΡΑ25 θεωρεί ως προϋποθέσεις για μια κυβερνητική συμμαχία. Όμως αυτή η

τακτική «εξυπνάδα», αν δεν συνοδεύεται με στρατηγική καθαρότητα απόρριψης του σεναρίου μιας σοσιαλφιλελεύθερης κυβέρνησης, μπορεί να αποδειχθεί αυτοπαγίδευση. Γιατί το ζήτημα του «προοδευτισμού» θα επανέλθει με έμφαση μεταξύ του και του γύρου των εκλογών και τότε δεν θα υπάρχουν οι διαδικαστικές απαντήσεις. Δυστυχώς, η οργανωτική συγκρότηση του ΜΕΡΑ25 επιτείνει αυτό το πρόβλημα εμπιστοσύνης: τις κρίσιμες αποφάσεις θα πάρει ένας στενός κύκλος ανθρώπων γύρω από τον Γ. Βαρουφάκη.

Γνωρίζουμε ότι προς το ΚΚΕ και το ΜΕΡΑ25 θα προσανατολιστεί η μεγάλη πλειοψηφία των ψήφων της πέραν του ΣΥΡΙΖΑ Αριστεράς. Στις παρούσες συνθήκες δεν βλέπουμε κανένα λόγο για να «τσακωθούμε» με ανθρώπους που σκέφτονται να ψηφίσουν ΚΚΕ ή ΜΕΡΑ25. Αντίθετα, υπογραμμίσαμε ότι θα θεωρήσουμε την εκλογική ενίσχυσή τους ως θετικό πολιτικό γεγονός για την επόμενη ημέρα.

Όμως δεν είναι σωστό να υποτιμήσει κανείς, με βάση τις προβλέψεις για την εκλογική αποτελεσματικότητα, το χώρο που αυτοπροσδιορίζεται ως ριζοσπαστική/αντικαπιταλιστική Αριστερά. Στους αγώνες και στις πολιτικές ιδέες έχει αποδείξει συχνά ότι αναλαμβάνει ευθύνες μεγαλύτερες απ' ό,τι αντιστοιχούν στα οργανωτικά μεγέθη του.

Είναι υποχρεωτικό να ξεκινά κανείς από μια έντιμη διάγνωση για την κατάσταση αυτού του χώρου. Και η διάγνωση δεν μπορεί να είναι άλλη από τη διαπίστωση μιας κρίσης που εκδηλώνεται με το αδιέξοδο σχεδόν όλων των επιλογών συμμαχιών και μετωπικών συγκροτήσεων της προηγούμενης περιόδου.

Η ΛΑΕ βγήκε τραυματισμένη από την εκλογική ήττα του 2019, όπου η ηγετική της κορυφή (υπό τον Π. Λαφαζάνη) στράφηκε προς άλλες κατευθύνσεις, ενώ αποχώρησαν η ΔΕΑ και η ΑΡΑΝ. Η προσπάθεια ανασύνταξης μέσω της Αριστερής Πρωτοβουλίας Διαλόγου και Κοινής Δράσης δεν βρήκε ιδιαίτερη δυναμική, ενώ δοκιμάστηκε και από τις αποκλίσεις θέσεις για τον πόλεμο στην Ουκρανία.

Η εξέλιξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα για όσους/ες ισχυριζόμαστε ότι μια αυτοανακηρυγμένη «προγραμματική καθαρότητα» δεν είναι αρκετή για να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά η σύνθετη και απαιτητική σημερινή πολιτική συγκυρία. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ διασπάστηκε στις προηγούμενες αυτοδιοικητικές

εκλογές και η όποια «μετωπική» λειτουργία της στη βάση έχει ατονήσει. Η πολιτική απόσταση ανάμεσα στις βασικές συνιστώσες της έχει μεγεθυνθεί, και σήμερα το ΝΑΡ και το ΣΕΚ ακολουθούν διαφορετικούς δρόμους, συμπεριλαμβανομένων των βασικών επιλογών για την αντιμετώπιση των επερχόμενων εκλογών, που πλέον τίθενται σε δημόσια συζήτηση σε διαφορετικές διαδικασίες, με διαφορετικές πολιτικές συνθέσεις.

Προϋποθέσεις

Ξεκινώντας από αυτό το τοπίο, γίνεται σαφές ότι η πιθανότητα μιας κοινής εκλογικής παρέμβασης έχει σημαντικές προϋποθέσεις. Σε αυτή τη συζήτηση η ΔΕΑ έχει υποστηρίξει τα εξής:

α) Θα θεωρούσαμε θετική μια κοινή εκλογική παρέμβαση, όχι γιατί πιστεύουμε ότι θα έχει εκλογική αποτελεσματικότητα, αλλά γιατί θα ενίσχυε τις δυνατότητες μιας «μετωπικής» αντιμετώπισης της επόμενης ημέρας των εκλογών, όπου εκτιμούμε ότι θα αντιμετωπίσουμε ιδιαίτερες κινηματικές και πολιτικές δοκιμασίες.

β) Προς τούτο, θεωρούμε σημαντική τη συγκέντρωση όλου του «φάσματος», από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως την ΛΑΕ και άλλες ριζοσπαστικές/αντικαπιταλιστικές δυνάμεις. Το κριτήριο δεν είναι μόνο «ποσοτικό», παρόλο που και αυτό δεν μπορεί να υποτιμηθεί μπροστά σε μια δύσκολη εκλογική μάχη. Είναι και πολιτικό: Η ύπαρξη διαφορετικών ψηφοδελτίων που διεκδικούν το ίδιο «ακροατήριο» μπορεί να κάνει αφόρητη την ήδη δύσκολη εκλογική μάχη.

γ) Ο πολιτικός χρόνος είναι σημαντικός. Καθαρές πολιτικές επιλογές θα έπρεπε να έχουν ήδη εκδηλωθεί... χτες. Δεν πιστεύουμε ότι στο παρά πέντε των εκλογών, μια βιαστική εκλογική συγκόλληση θα έχει θετικές και δημιουργικές προοπτικές. Είναι επίσης σημαντικό να θυμόμαστε ότι η ενότητα στη δράση δεν οικοδομείται σοβαρά, αν αρχίζει κανείς από τα κεραμίδια. Η κοινή δράση στα σωματεία, η κοινή τακτική στις διαδηλώσεις, ο κοινός σχεδιασμός για κάποιες σοβαρές πολιτικές πρωτοβουλίες κ.ο.κ. είναι αναντικατάστατα βήματα, όπου δοκιμάζεται η ειλικρίνεια στις προθέσεις και οικοδομείται η αναγκαία πολιτική εμπιστοσύνη.

δ) Η προγραμματική συζήτηση είναι σημαντική. Μια «μεταβατική» αποτύπωση των εργατικών/λαϊκών διεκδικήσεων, των αιτημάτων που αποτελούν ή θα αποτελέσουν βασικές αιχμές μαζικών αγώνων, είναι επιβεβλημένη και η σημασία της δεν πρέπει να

υποτιμηθεί. Είναι γνωστό ότι υπάρχουν σημαντικές διαφορές στην αντιμετώπιση του πολέμου, τόσο ως προς την αντιμετώπιση της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία, όσο και σχετικά με τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Θεωρούμε ότι αυτές οι διαφορές δεν πρέπει να θεωρηθούν διαχωριστική γραμμή, αλλά πεδίο περαιτέρω συζήτησης και διεργασίας. Υπό την προϋπόθεση της σαφούς απόρριψης των εξοπλισμών και των πολεμικών συμφώνων του ελληνικού κράτους, όπως και της σαφούς αντίθεσης στην αναβάθμιση των αμερικανονατοϊκών δραστηριοτήτων στο εσωτερικό της χώρας (βάσεις κλπ). Γιατί αυτές οι επιλογές είναι υποχρεωτικές για να αντιμετωπιστεί στα σοβαρά το κοινωνικό/πολιτικό ζήτημα που είχαμε και θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε «στην ίδια μας τη χώρα». Είναι φανερό ότι μια προγραμματική αποτύπωση συμφωνίας, θα πρέπει να συνοδεύεται με τη δέσμευση για κοινές πολιτικές συζητήσεις και επεξεργασίες που θα επιτρέψουν την «όσμωση» στα θέματα όπου υπάρχουν διαφωνίες.

Είναι γνωστό ότι τα συγκεκριμένα ζητήματα συνδυάζονται με ένα υπέρ-πονη, γενικότερο. Είναι εφικτή και πολιτικά λειτουργική μια «έκκληση» για γενικότερη κοινή εκλογική παρέμβαση, συμπεριλαμβανόντας το ΚΚΕ και το ΜΕΡΑ25; Η απόφαση της Συνδιάσκεψης της ΛΑΕ βάζει ευθέως αυτό το ζήτημα. Γενικά, ως ευχή, αυτή η κατεύθυνση θα ήταν θετική. Αν όμως συνυπολογίσει κανείς τις πραγματικές τοποθετήσεις των κομμάτων (ιδιαίτερα του ΚΚΕ), αλλά και το πραγματικό επίπεδο συγκρότησης της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, γίνεται φανερό ότι η πρόταση αυτή δεν μπορεί να ξεπεράσει το επίπεδο μιας δήλωσης προθέσεων. Πολιτικά δεν είναι, ούτε μπορεί να γίνει, ενεργή. Ο κίνδυνος μπορεί να εμφανιστεί μέσω της «μερικής» εφαρμογής της. Πχ μια «προνομιακή» επιλογή συνεργασίας με το ΜΕΡΑ25 θα μπορούσε να καταλήξει να κουβαλάει νερό σε άλλους, ανεξέλεγκτους, μύλους...

Αυτά τα ζητήματα, που πρέπει να απαντηθούν γρήγορα και πειστικά, είναι για εμάς προϋποθέσεις για μια κοινή εκλογική παρέμβαση της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Αν δεν καλυφθούν, θα είναι μια αποτυχία. Που θα αφήνει ως μόνη δυνατότητα την αντιμετώπιση των εκλογών με μια έκκληση για ψήφο στην πέραν του ΣΥΡΙΖΑ Αριστερά, και την επιμονή σε μια ενωτική και πολιτικά ριζοσπαστική τακτική στην επόμενη των εκλογών περίοδο.

Συνέδριο ΑΔΕΔΥ Οι ταξικές-αριστερές συνδικαλιστικές δυνάμεις μπροστά σε κρίσιμες επιλογές και νέα καθήκοντα

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Από την Τρίτη 6/12 έως την Πέμπτη 8/12, στο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ αναμένεται να καταγραφούν οι νέοι συσχετισμοί. Οι εργασίες του συνεδρίου παρουσιάζουν πολύ μεγάλο ενδιαφέρον, καθώς διεξάγεται σε προεκλογική περίοδο, με τα διαγκωνιζόμενα κόμματα εξουσίας να μην εμφανίζουν κάποια χειροπιαστή φιλεργατική πολιτική. Από αυτό το συνέριο θα προκύψουν το νέο Γ.Σ. και η νέα Ε.Ε. για την επόμενη τριετία.

Επίδικα και συσχετισμοί

Σημαντικά επίδικα και του συνεδρίου, αλλά και της θητείας των νέων οργάνων της κορυφαίας τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης θα είναι ο νόμος Χατζηδάκη, οι αυξήσεις στους μισθούς, η διατήρηση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα βασικών κοινωνικών αγαθών και υπηρεσιών (υγεία, παιδεία, ενέργεια, νερό), η προάσπιση των δικαιωμάτων και των ελευθεριών και οι προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στο δημόσιο. Με βάση τις προσυνεδριακές διαδικασίες, που έχουν πλέον ολοκληρωθεί σε όλες τις ομοσπονδίες, αναμένεται η ΔΑΚΕ να διατηρήσει την πρώτη θέση, αλλά με δεύτερη την παράταξη της ΔΑΣ (ΠΑΜΕ), που εμφανίζεται να αυξάνει τις δυνάμεις της. Έτσι η παράταξη της ΔΗΣΥΠ (ΠΑΣΚ) περνά τρίτη, με τις δυνάμεις της ΕΑΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) και ΣΥΝΑΝ (παράταξη Μπαλασόπουλου) πιο πίσω. Ακολουθούν οι δυνάμεις των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ και της ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ (σύνεδρο του ΜΕΤΑ) μειωμένες σε σχέση με το προηγούμενο συνέδριο, λόγω κυρίως της μικρότερης συμμετοχής των εκπαιδευτικών στα συνέδρια των ομοσπονδιών τους από τα οποία εκλέγονται οι αντιπρόσωποι για το συνέδριο της ΑΔΕΔΥ.

Αριστερά

Ευκαίριο θα ήταν στις εκλογές για το Γ.Σ και την Ε.Ε. οι δυνάμεις της αριστεράς να κατεβούν ενωμένες απέναντι στους εκπροσώπους του γραφειοκρατικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού, που είτε εμφανίζονται ως κυβερνητικοί εκπρόσωποι - υποστηρικτές της κυβερνητικής πολιτικής (ΔΑΚΕ), είτε κατακραυμώνουν στο δημόσιο λόγο με μεγάλη ευκολία την κυβερνητική πολιτική, αλλά στην πράξη αρνούνται να οργανώσουν αποτελεσματικούς και νικηφόρους αγώνες (ΔΗΣΥΠ, ΕΑΕΚ, ΣΥΝΑΝ). Ωστόσο, κάτι τέτοιο δεν φαίνεται εφικτό σε αυτή τη φάση. Η αρχή μπορεί, όμως, να γίνει σε αυτό το συνέδριο, με δέσμευση για ορατά αποτελέσματα στο αμέσως επόμενο διάστημα.

Είναι, λοιπόν, φανερό ότι η ενισχυμένη ΔΑΣ έχει και αυξημένες ευθύνες τη νέα περίοδο. Χωρίς ηγεμονισμούς και περιχαράκωσεις οφείλει να αξιοποιήσει τις αυξημένες δυνάμεις της προς όφελος του κινήματος και να συμβάλει μαζί με τις άλλες αριστερές-ταξικές δυνάμεις στην οργάνωση πραγματικών και αποτελεσματικών αγώνων, που να λειτουργούν παρεμβατικά στο ακραία αντεργατικό κεντροκοιλικό σκηνικό, συσπειρώνοντας και ενεργοποιώντας μεγαλύτερο δυναμικό των εργαζομένων, που βιώνουν τη μια δυσκολία μετά την άλλη και πιέζονται αφόρητα σε όλα τα επίπεδα.

Από την πλευρά μας, με το ψηφοδέλτιο της ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ (προερχόμενο από το ΜΕΤΑ) έχουμε κινηθεί και θα συνεχίσουμε, στην κατεύθυνση της ενότητας της συνδικαλιστικής ταξικής αριστεράς, από τα πρωτοβάθμια σωματεία ως την ΑΔΕΔΥ, προκειμένου να υπηρετηθεί ο βασικός στόχος των επιδιωκόμενων συσχετισμών: η υπεράσπιση των συμφερόντων του κόσμου της δουλειάς.

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΩΝ

Η ενεργειακή κρίση εντείνεται όσο ο χειμώνας αυξάνει τη ζήτηση. Η Κομισιόν προτείνει πλαφόν στο φυσικό αέριο στα 275 ευρώ, με όλα τα κράτη μέλη να μην συμφωνούν και -ως συνήθως- οι αποφάσεις παραπέμπονται για την επόμενη σύνοδο κορυφής, στα μέσα Δεκεμβρη. Η τιμή που προτείνεται βέβαια, μόνο «πλήγμα» δεν αποτελεί για τις εταιρείες ενέργειας, αφού είναι πάνω από τρεις φορές υψηλότερη σε σχέση με τα επίπεδα των τελευταίων μηνών (110 με 120 ευρώ/MWh). Ακόμα και αν υπάρξει τελικά ένας συμβιβασμός ανάμεσα στις «εθνικές προτεραιότητες» της Γερμανίας και των υπόλοιπων χωρών, πάλι δεν υπάρχει η παραμικρή βεβαιότητα ότι το περίφημο πλαφόν θα συνδυαστεί με πτώση στην τιμή του φυσικού αερίου, όσο ένα δημόσιο αγαθό υπάγεται στους νόμους της αγοράς. Και ενώ χιλιάδες νοικοκυριά ζουν χωρίς θέρμανση και περιορίζουν την κατανάλωση ηλεκτρικού, η περίφημη φορολόγηση της κυβέρνησης στα υπερκέρδη των παραγωγών, αποδείχτηκε ανέκδοτο. Η ΡΑΕ τα υπολόγισε στα 927 εκατομμύρια για το εξάμηνο Οκτωβρίου 2021-Μαρτίου 2022, η κυβέρνηση όμως πρόσφατα τα συρρίκνωσε στα 410 εκατ. για το ενιάμηνο (Οκτώβριος 2021-Ιούνιος 2022) αποδεχόμενη ότι οι εταιρείες «ανέλαβαν κόστη» παρέχοντας εκπτώσεις και τιμολόγια χωρίς ρήτρα. Πέρα από το γεγονός ότι το πραγματικό ύψος είναι πολύ μεγαλύτερο, μόνο οι επιδοτήσεις στο ρεύμα και στο φυσικό αέριο ανήλθαν στα 8,1 δις., λεφτά που με το μανδύα της «ανακούφισης» των καταναλωτών, καταλήγουν τελικά στα ταμεία των ιδιωτών της ενέργειας.

ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΥΠΟΚΛΟΠΩΝ

Εν μέσω τριγμών από τις συνεχείς αποκαλύψεις με λίστες πολιτικών, επιχειρηματιών, δικαστικών, δημοσιογράφων κ.α. που έπεσαν θύματα παρακολούθησης από το Μαξίμου, αρχίζει στην ολομέλεια της βουλής η συζήτηση του νομοσχεδίου για τις υποκλοπές και την ΕΥΠ. Σε μια προσπάθεια εκ των υστέρων νομιμοποίησης των αντιδημοκρατικών πρακτικών της κυβέρνησης, πέρα από κάτι επουσιώδεις αλλαγές στη διαδικασία παρακολούθησης πολιτικών προσώπων, οι νέες ρυθμίσεις ενισχύουν ακόμα περισσότερο τους κρατικούς και παρακρατικούς μηχανισμούς, που δουλεύουν νύχτα-μέρα για να θωρακίζουν το καθεστώς

απέναντι στον «εχθρό λαό». Για αυτό και στο νομοσχέδιο, ως λόγος «εθνικής ασφάλειας», θεωρούνται σχεδόν τα πάντα, ώστε να αιτιολογείται η άρση απορρήτου. Φυσικά, το θύμα των «κοριών» δεν θα μαθαίνει τους λόγους για τους οποίους παραβιάστηκαν τα θεμελιώδη συνταγματικά του δικαιώματα. Τρία χρόνια μετά το πέρας της παρακολούθησης, «ο θιγόμενος ενημερώνεται για την επιβολή του περιοριστικού μέτρου και για τη διάρκεια του», εάν και εφόσον «αποφασισθεί η ενημέρωσή» του και υπό την προϋπόθεση ότι θα καταθέσει αίτημα για ενημέρωση. Τόση δήθεν διαφάνεια και δήθεν λογοδοσία. Είμαστε βέβαιοι ότι και η προβλεπόμενη απαγόρευση χρήσης παράνομων λογισμικών παρακολούθησης, δήθεν θα τερματίσει τους ενδοαστικούς εκβιασμούς και την περιστολή των δημοκρατικών μας ελευθεριών. Το αίτημα να καταργηθεί όλο το νομοθετικό πλέγμα που επιτρέπει χιλιάδες παρακολουθήσεις και η απαίτηση να χυθεί άπλετο φως στις υποθέσεις των θυμάτων κρατικού ή ιδιωτικού χαφιεδισμού, με προτεραιότητα στους ανθρώπους των κινήματων και της Αριστεράς, συνδικαλιστών κλπ., παραμένει επιτακτικό. Μέχρι το οριστικό ξήλωμα του «βαθέως κράτους»...

ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΙ

Την ώρα που η κυβέρνηση «τσακώνεται με χάρδια» με τους τραπεζίτες, που έχουν θησαυρίσει από την πολιτική ανόδου των επιτοκίων (η οποία έχει εκτινάξει το κόστος αποπληρωμής δανείων), χιλιάδες σπίτια συνεχίζουν να βγαίνουν στο «σφυρί» ηλεκτρονικά και μη. Μάλιστα, δε λείπουν και τα περιστατικά εξώσεων για χρέη λίγων χιλιάδων ευρώ. Ευτυχώς, σε πολλές περιπτώσεις, η δυναμική αλληλεγγύη συλλογικοτήτων, σωματείων, δημοτικών κινήσεων και της Αριστεράς, έχει αποτρέψει πολλές από αυτές. Η ΝΔ, συνεχίζοντας την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ που «ψαλίδισε» τις πρόνοιες το νόμου Κατσέλη, θέσπισε τους fast track ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς και ποινικοποίησε την παρεμπόδιση τους, δουλεύει για το «μεροκάματο» των Πάτησων αυτού του κόσμου. Αντίπαλος στη διαρκή επίθεση στη λαϊκή κατοικία και περιουσία δεν μπορεί παρά να είναι η ανάπτυξη των μαζικών αγώνων. Με διεκδίκηση σεισάχθειας στα χρέη των εργαζόμενων στρωμάτων, σε τράπεζες και κράτος, για την κατοχύρωση της προστασίας της πρώτης κατοικίας και του δικαιώματος στη στέγη όσων ζουν στη χώρα.

Γενική Απεργία της 9 Νοέμβρη

Ένα βήμα μπροστά για το εργατικό κίνημα, αναγκαία η συνέχεια

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Στις 9 Νοέμβρη, στη γενική απεργία που είχε προκηρυχθεί ενάμιση μήνα πριν από ΑΔΕΔΥ - ΓΣΕΕ, καταγράφηκε η ανάγκη για μαζικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων, από την ίδια τη μεγάλη συμμετοχή τους στις απεργιακές συγκεντρώσεις, όχι μόνο στην Αθήνα, αλλά σε ολόκληρη τη χώρα και μάλιστα, παρά τις ανατροπές της τελευταίας στιγμής στην κυκλοφορία των μέσων μαζικής μεταφοράς.

Το σκηνικό των συγκεντρώσεων στην Αθήνα και σε πάρα πολλές μεγάλες πόλεις της περιφέρειας θύμιζε έντονα, μετά από καιρό, τα συλλαλητήρια των πρώτων μνημονιακών χρόνων. Και αυτή η παρατήρηση έγινε από πολλές και πολλούς από διάφορες παρατάξεις και προφανώς, δεν περνάει απαρατήρητο ούτε από την κυβέρνηση της ΝΔ, ούτε από τα κόμματα εξουσίας. Το πώς θα διαχειριστεί το πολιτικό και οικονομικό σύστημα αυτήν τη μαζική ένδειξη απόρριψης των ακραίων αντεργατικών πολιτικών που εφαρμόζονται από όλες τις κυβερνήσεις των μνημονιακών και «μετα-μνημονιακών» χρόνων θα το δούμε το επόμενο διάστημα, αλλά, οι ταξικές και αριστερές δυνάμεις στα σωματεία και τα συνδικάτα έχουν την ευθύνη και τη δυνατότητα να το διαμορφώσουν υπέρ των εργαζομένων, αξιοποιώντας τα συμπεράσματα και τη συμμετοχή αυτής της απεργίας.

Η έγκαιρη ανακοίνωση της απεργίας από τις δυο τρίτοβάθμιες συνομοσπονδίες (ΑΔΕΔΥ-ΓΣΕΕ), που έγινε για τους δικούς τους λόγους και έχουμε αναλύσει σε προηγούμενα φύλλα της εφημερίδας μας, έδωσε την ευκαιρία να γίνει γνωστή και να συζητηθεί σε όλο τον κόσμο της εργασίας, αλλά και στην κοινωνία, αυτή η γενική απεργία και μάλιστα, σε ένα φόντο μεγάλων απεργιών και διαδηλώσεων σε ολόκληρο τον κόσμο (Αγγλία, Γαλλία, Ισπανία, Ιταλία, Ιράν κλπ).

Το μεγάλο διάστημα που υπήρχε για προπαγάνδη της απεργίας, παρόλο που οι συνδικαλιστικές ηγεσίες που την προκήρυξαν το χρησιμοποιήσαν με τον πιο φειδωλό τρόπο, έφερε το αποτέλεσμα να μπορέσει να συζητηθεί αυτή η απεργία παντού, μαζί με τους λόγους που οδηγούν στην ανά-

γκη αντιδράσεων και διεκδικήσεων, μαζί με τις εξόφθαλμα ταξικά άδικες πολιτικές που ασκούνται, μαζί με το ρόλο των Σωματείων και των συνδικαλιστικών σχημάτων.

Όσες συνδικαλιστικές και πολιτικές δυνάμεις (δυστυχώς όχι όλες που θα αναμέναμε και όχι σε όλους τους εργατικούς χώρους) θέλησαν να αξιοποιήσουν τις ευνοϊκές δυνατότητες του χρόνου προκήρυξης της γενικής απεργίας, διαπίστωσαν τη μαζική ανάγκη του κόσμου της δουλειάς να ανατρέψει τη δυστοπική κατάσταση που δημιουργείται από τις πολιτικές των κομμάτων εξουσίας μεταφέροντας όλο και περισσότερο πλούτο από την εργατική τάξη προς το μεγάλο κεφάλαιο.

Η ανάγκη για αναχαίτιση των μεγάλων αντεργατικών και αντιλαϊκών επιθέσεων που εξαπολύει η κυβέρνηση μπορεί να ξαναβγάλει τον κόσμο στο δρόμο σε αντίστοιχα επίπεδα μαζικότητας, υπερασπίζοντας κορυφαία αγαθά για το σύνολο της κοινωνίας, όπως είναι η υγεία, η παιδεία, η ενέργεια, το νερό, οι λαϊκές κατοικίες.

Έτσι, ακόμα κι αν δεν χρησιμοποιήθηκε στο μέγιστο η χρονική δυνατότητα της πολύ έγκαιρης προκήρυξης της απεργίας, ένας μεγάλος και ασυνήθιστος για τα τελευταία χρόνια αριθμός γενικών συνελεύσεων πραγματοποιήθηκε σε πολλούς εργατικούς χώρους, εργατικά σχήματα και συλλογικότητες οργάνωσαν συζητήσεις εκδηλώσεις και περιοδείες σε χώρους δουλειάς, πολιτικές δυνάμεις εξόρμησαν σε γειτονιές της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και άλλων πόλεων, φέρνοντας το μήνυμα της απεργίας σε όσο το δυνατόν περισσότερα τμήματα της κοινωνίας.

Από νωρίς και κυρίως πλησιάζοντας προς τις 9 Νοέμβρη, πύκνωναν οι ανακοινώσεις και τα καλέσματα για τη γενική απεργία, από πρωτοβάθμια σωματεία και ομοσπονδίες του δημόσιου και του ιδιωτικού το-

μέα, από Εργατικά Κέντρα, από Νομαρχιακά Τμήματα της ΑΔΕΔΥ, από εργατικές ομάδες και συνδικαλιστικές συλλογικότητες και όλο αυτό εκφράστηκε στο δρόμο, τη μέρα της γενικής απεργίας, με την ύπαρξη πολλών εργατικών μπλοκ με τα πανό τους, με τη μαζική συμμετοχή και με τη μαζική «εξουσιοδότηση» και την καλώς εννοούμενη «ανάθεση» στους απεργούς και διαδηλωτές, να «εκπροσωπήσουν» κι όσες κι όσους δεν κατάφεραν να είναι στις συγκεντρώσεις.

Η επαναφορά των συλλογικών διαδικασιών στους χώρους δουλειάς και η επανεμφάνιση του κόσμου στο δρόμο σε τέτοιας κλίμακας μαζικότητα, στα μετά ΣΥΡΙΖΑ και μετά κόβιντ

κότητας, υπερασπίζοντας κορυφαία αγαθά για το σύνολο της κοινωνίας, όπως είναι η υγεία, η παιδεία, η ενέργεια, το νερό, οι λαϊκές κατοικίες. Και μάλιστα, σε αυτές τις μάχες μπορούν να ενωθούν οι εργαζόμενοι με τα σωματεία τους και κοινωνία που έχει ανάγκη αυτά τα αγαθά στη δημόσια μορφή τους.

Είναι ενδεικτική η κορύφωση των επιθέσεων στην υγεία και την παιδεία, με την ακραία ιδιωτικοποίηση και υποβάθμιση των παρεχόμενων δομών τους στο κοινωνικό σύνολο, αλλά και οι αντιδράσεις που έχουν προκαλέσει στο συνδικαλιστικό κίνημα τόσο της υγείας όσο και της παιδείας. Οι συνδικαλιστικές δυνάμεις αυτών των χωρών έχουν μαζί τους τον κόσμο που δουλεύει σε αυτούς, όπως και όλη την εργαζόμενη κοινωνία, αρκεί να θελήσουν να οργανώσουν σοβαρά, συστηματικά και επίμονα, μαζικές αντιστάσεις και διεκδικήσεις. Η Αγγλία και η Ισπανία δείχνουν το δρόμο. Προφανώς, οι παρατάξεις του κυβερνητικού και του συστημικού συνδικαλισμού βάζουν και θα βάζουν τρικλοποδιές (βλέπε ΟΛΜΕ, ΔΟΕ κλπ), αλλά οι ταξικές και αριστερές δυνάμεις έχουν και την εμπειρία και τη δυνατότητα, με ενωτικό και μαζικολαϊκό τρόπο να τις ξεπεράσουν.

Οι μάχες για υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα συμπεριλαμβάνοντας μισθολογικούς όρους και αυξήσεις στους μισθούς, οι μάχες για μαζικές προσλήψεις με μόνιμες και σταθερές σχέσεις δουλειάς, οι μάχες για τα ωράρια και τις εργάσιμες μέρες, οι μάχες για ασφάλεια και δικαιώματα τον κόσμο της δουλειάς, οι μάχες ενάντια στην ακρίβεια και την ανεξέλεγκτη και απάνθρωπη λειτουργία της αγοράς, οι μάχες για την πλήρη κατάργηση του νόμου Χατζηδάκη, οι μάχες για έναν «προϋπολογισμό ειρήνης», που να καλύπτει τις ανάγκες των εργαζομένων και όχι την προετοιμασία και τη συμμετοχή της Ελλάδας σε πολέμους, είναι στην ημερήσια διάταξη του κόσμου μας

Ο ρόλος μας και ο ρόλος κάθε δύναμης που λογοδοτεί στις ταξικές ανάγκες των εργαζομένων είναι να επισπεύσουμε, να ενοποιήσουμε και να επεκτείνουμε τις εργατικές αγωνιστικές αντιστάσεις και διεκδικήσεις, αξιοποιώντας τα μηνύματα της πρόσφατης Γενικής Απεργίας.

Η κυβέρνηση ολοκληρώνει τη διάλυση του ΕΣΥ

Του Αντώνη Καραβά, γιατρού

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, με το νομοσχέδιο για την δευτεροβάθμια υγεία, νομοθέτησε την πιο αντιδραστική μεταρρύθμιση του ΕΣΥ από την ίδρυσή του καταργώντας την πλήρη και αποκλειστική απασχόληση των νοσοκομειακών γιατρών και μετατρέποντας τους ασθενείς σε πελάτες. Για να αυξήσουν το εισόδημά τους οι γιατροί θα πρέπει να ψαρεύουν ολημερίς ασθενείς για να τους γδάρουν και οι ασθενείς θα αναγκάζονται να βάζουν βαθιά το χέρι στην τσέπη για να κάνουν μια θεραπεία ή μια επέμβαση.

Σύμφωνα με τα καίρια άρθρα 7 και 10 του νομοσχεδίου, οι ιδιώτες γιατροί θα μπορούν να αλωνίζουν μέσα στο ΕΣΥ και αντίστροφα οι γιατροί του ΕΣΥ θα μπορούν να μεταφέρουν ασθενείς από το δημόσιο νοσοκομείο στις ιδιω-

τικές κλινικές. Επιπλέον με υπέρογκο νόμιμο πλέον κρατικό φακελάκι, ο ασθενής θα χειρουργείται στην απογευματινή ιδιωτική λειτουργία του δημόσιου νοσοκομείου.

Το έγκλημα που διέπραξε η κυβέρνηση Μητσοτάκη την περίοδο της πανδημίας με τους 30.000 και πλέον νεκρούς τώρα ολοκληρώνεται. Η σκόπιμη υποστελέχωση του ΕΣΥ (τις λιγοστές προσλήψεις 4.000 νοσηλευτών από το 2021 και τις προσλήψεις 700 γιατρών από τον Απρίλη του 2022 ακόμα τις περιμένουμε) με αποτέλεσμα τις τεράστιες αναμονές για ραντεβού και χειρουργεία και το κλείσιμο του 80% των χειρουργείων για να λειτουργήσουν οι μονάδες covid, ήταν η πρώτη πράξη για αυτό που ακολουθεί σήμερα.

Ο ασθενής θα έχει πλέον δύο επιλογές: ή θα εκβιάζεται να δίνει το τσουχτερό νόμιμο φακελάκι (50% στους γιατρούς και 50% στο νοσοκομείο) και σίγουρα θα συνεχίσει να δίνει και επιπλέον μαύρο χρήμα στους γιατρούς

κάτω από το τραπέζι ή θα εκβιάζεται να οδηγηθεί στον ιδιωτικό τομέα με τριπλάσιο κόστος!

Στην πράξη μέσα σε κάθε δημόσιο νοσοκομείο Α.Ε. η δωρεάν πρωινή λειτουργία θα υποβαθμιστεί και θα συμπιεστεί με πρωτοβουλία των μάνατζερ-διοικητών, του μεγαλοδιευθυντικού κατεστημένου και των διάφορων λαμόγιων και φακελάκηδων γιατρών, προς όφελος της απογευματινής ιδιωτικής λειτουργίας για να τα κοινομήσουν αμφότεροι. Το ΕΣΥ και τα δημόσια νοσοκομεία θα μετατραπούν σε νοσοκομεία δύο ταχυτήτων: σε φτωχοκομεία για τον κόσμο που δεν έχει να πληρώσει και σε πτέρυγες λουξ σε όσους τα ακουμπήσουν χοντρά ακόμα και για μια επέμβαση ή θεραπεία ρουτίνας, δηλαδή με λίγα λόγια θα διαλυθούν!

Τελευταία στιγμή η κυβέρνηση για να κατευνάσει τις αντιδράσεις των νοσοκομειακών γιατρών πρόσθεσε το άρθρο 54 που επαναδιατυπώνει το ιατρικό μισθο-

λόγιο, δίνοντας αυξήσεις-ψίχουλα για να αποφύγει την απόφαση του ΣΤΕ για επαναφορά του ιατρικού μισθολογίου που κατακτήθηκε με τους αγώνες για την συλλογική σύμβαση το 2008 και ανατράπηκε από τις κυβερνήσεις των μνημονίων. Η μαζική φυγή γιατρών και άλλων επιστημόνων της υγείας στο εξωτερικό, οι μαζικές αποχωρήσεις από το ΕΣΥ, θα ενταθούν ακόμα περισσότερο.

Το νομοσχέδιο διάλυσης του ΕΣΥ πρέπει να ανατραπεί στην πράξη μέσα από την δράση των σωματείων και των ενώσεων των νοσοκομειακών γιατρών. Καμία κοινοβουλευτική αυταπάτη και εκλογική αναμονή δεν πρέπει να υπάρχει. Με αγώνα διαρκείας στην υγεία μαζί με τα σωματεία και τους φορείς σε κάθε πόλη και γειτονιά να εμποδίσουμε στην πράξη την εφαρμογή του νόμου, τον αποκλεισμό και το γδάρσιμο του λαού για την υγεία που την έχει χρυσοπληρώσει με τις ασφαλιστικές εισφορές και την δικαιούται δημόσια και δωρεάν.

Ανυποχώρητη μάχη για Δημόσια Δωρεάν Υγεία

Του Θοδωρή Πατσατζή

Το τριήμερο των μαζικών κινητοποιήσεων ενάντια στο νομοσχέδιο της διάλυσης της δημόσιας υγείας, παράτι συσπείρωσε την πλειοψηφία των υγειονομικών και πολλούς συμπαραστάτες, δεν έφτανε για να σταματήσει την ψήφισή του από την κυβέρνηση Μητσοτάκη και τους βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας στη βουλή.

Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν τη Δευτέρα 28 Νοέμβρη όπου παρά τη συνεχή βροχή δεκάδες υγειονομικοί συγκεντρώθηκαν στο Σύνταγμα με τη συμπαράσταση πολιτικών κινήσεων και οργανώσεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς (ενώ έλειψαν οι οργανωμένες δυνάμεις και ο κόσμος της κοινοβουλευτικής Αριστεράς). Ήταν μια κινητοποίηση πολύ ικανοποιητική δεδομένων των συνηθισμένων δυσκολιών που έχουν οι κινητοποιήσεις των υγειονομικών όταν οι Ομοσπονδίες τους (ΟΕΝΓΕ και ΠΟΕΔΗΝ) προκηρύσσουν στάσεις εργασίας, δηλαδή το ανεπαρκές προσωπικό στα δημόσια νοσοκομεία όπου σχεδόν όλοι εργάζονται ως προσωπικό ασφαλείας.

Την επόμενη μέρα, την Τρίτη 29 Νοέμβρη υπήρχε νέα στάση εργασί-

ας της ομοσπονδίας των νοσοκομειακών γιατρών (ΟΕΝΓΕ) και συγκέντρωση στο υπουργείο Υγείας. Πριν τη μεσημεριανή συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε συμβολική κατάληψη του υπουργείου. Τη συγκέντρωση εκτός από τους γιατρούς στήριξε και πάλι η εξωκοινοβουλευτική Αριστερά καθώς και φοιτητές από την Ιατρική και Οδοντιατρική σχολή. Η πιο μαζική και μαχητική συγκέντρωση ήταν αυτή της Πέμπτης 1 Δεκέμβρη. Οι κινητοποιήσεις των προηγούμενων ημερών και η ολοένα και πιο μαζική γνωστοποίηση του θέματος έκαναν αρκετό κόσμο να διαδηλώσει στο Σύνταγμα απαιτώντας το ΕΣΥ και τα

δημόσια νοσοκομεία να παραμείνουν δημόσια και δωρεάν για τους εργαζόμενους και όλο το λαό.

Καθοριστικό ρόλο στη μαζικοποίηση της συγκέντρωσης έπαιξαν και οι στάσεις εργασίας της ΑΔΕΔΥ και αρκετών Εργατικών Κέντρων. Ενώ αυτή τη φορά παρουσία είχαν με πανό ή/και αντιπροσωπείες το ΚΚΕ και το ΜΕΡΑ 25, ακόμη και ο ΣΥΡΙΖΑ. Η δυναμική αυτής της συγκέντρωσης θα μπορούσε όντως να είναι τέτοια ώστε να καταπιεί τις προσπάθειες της κυβέρνησης να ψηφιστεί το νομοσχέδιο. Όμως και οι Ομοσπονδίες και τα σωματεία των υγειονομικών αδράνησαν και ξεσηκώθηκαν μόνο τις μέρες

που έφτασε το νομοσχέδιο στη βουλή χάνοντας πολύτιμο χρόνο. Πιστεύοντας ίσως ότι η κυβέρνηση δεν θα φέρει ενόψει εκλογών γρήγορα αυτό το νομοσχέδιο προς ψήφιση.

Ακόμη και τώρα η δυναμική της τελευταίας συγκέντρωσης έδειξε ότι υπάρχει μια πολύτιμη μαγιά αγωνιστών εντός κι εκτός νοσοκομείων που μπορούν να αγωνιστούν ώστε το νομοσχέδιο να μην εφαρμοστεί. Ξεκινώντας με δράσεις ενημέρωσης των υγειονομικών στους χρήστες των υπηρεσιών υγείας μέσα στα νοσοκομεία αλλά και σε πλατείες και γειτονιές. Δράσεις που θα καταλήγουν σε απεργιακές κινητοποιήσεις.

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Με τις ανάγκες μας μπροστά, μετατρέπουμε τις ψήφους σε αγώνες

Του Αποστόλη Τσιάμη,
υποψήφιου για ΔΣ ΓΕΩΤΕΕ

Στις εκλογές που πραγματοποιούνται για το Γεωτεχνικό Επιμελητήριο στις 11 Δεκεμβρίου θα υπάρξει αυτήν την φορά κοινή εκλογική κάθοδος με το ψηφοδέλτιο «Ενωτικό Κίνημα για την Ανατροπή» δύο προϋπαρχόντων σχημάτων. Το όνομα που αποφασίστηκε είναι το ίδιο που χρησιμοποιήθηκε και στους εργαζόμενους στα Δημόσια Νοσοκομεία και αυτό μόνο τυχαίο δεν είναι. Η κοινή δράση σχημάτων που αναφέρονται στην αριστερά από τον χώρο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς αποτελεί μια θετική εξέλιξη που εμφανίζεται πλέον σε μια σειρά από χώρους. Η κοινή πρόταση βοηθάει να σταματήσει το διαλυτικό φαινόμενο του πολυκερματισμού, ενώ δίνει μια υπαρκτή ρεαλιστική πρόταση για τους εργαζόμενους που έχει την δυνατότητα να επηρεάσει καταστάσεις και να εκφραστεί εκλογικά στα Διοικητικά Συμβούλια.

Στις εκλογές αυτές ο μεγάλος αντίπαλος είναι η αποχή, μιας και το ΓΕΩΤΕΕ έχει απαξιωθεί στα μάτια των Γεωτεχνικών λόγω του ότι οι

βασικές παρατάξεις του που έχουν την πλειοψηφία στο Επιμελητήριο αποτελούν εκφραστές της Κυβερνητικής πολιτικής και των συμφερόντων ισχυρών οικονομικών παραγόντων του κλάδου. Οι πολιτικές αυτές επί σειρά ετών χτυπούν τα εργασιακά και επαγγελματικά δικαιώματά των γεωτεχνικών, που με την πάροδο του χρόνου μετατρέπονται σε φτηνή εργατική δύναμη τόσο στο δημόσιο όσο και στις εταιρείες, ενώ και οι αυτοαπασχολούμενοι συνάδελφοι αντιμετωπίζουν τεράστιες πιέσεις.

Το παράδειγμα των Γεωργικών Συμβουλών είναι χαρακτηριστικό όπου ακόμα και η διοίκηση του Γεωπονικού Πανεπιστημίου της Αθήνας πήρε θέση ενάντια στον θεσμό, που δημιούργησε η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και τώρα χρησιμοποιεί η Νέα Δημοκρατία. Η κυβέρνηση θέλει να επιβάλει μια νέα αγορά για τους «ημετέρους» και την χρηματοδοτήσει τους με δημόσιο και κοινοτικό χρήμα. Τα πτυχία αντικαθίστανται με πιστοποιήσεις και οι γεωτεχνικοί πρέπει να ενταχθούν σε εταιρεία. Είναι παρόμοιο με το να απαγόρευαν σε ένα γιατρό, ένα δικηγόρο ή ένα μηχανικό να εργάζεται

στο γραφείο του και να του επέβαλλαν υποχρεωτικά την ένταξή του σε μια εταιρεία, είτε ως αφεντικό είτε ως υπάλληλο.

Το ΓΕΩΤΕΕ που θα έπρεπε να προασπίσει τα δικαιώματα των γεωτεχνικών, υποστήριξε και εισηγήθηκε αυτόν τον θεσμό.

Ελπίζουμε οι Γεωτεχνικοί σε αυτές τις εκλογές να δείξουν ότι μπορούν να αντιδράσουν, έχουν πλέον εκλογικά μια τέτοια δυνατότητα.

Απεργία μέχρι τη νίκη! Δεν υποχωρούν οι εργαζόμενοι στη Μαλαματίνα

Με απόφαση που πήρε την Δευτέρα 28 Νοέμβρη η έκτακτη Γενική Συνέλευση του Σωματίου Εργατοϋπαλλήλων Επιχείρησης ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ οι 24ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες θα συνεχιστούν ως και την Παρασκευή 30 Δεκέμβρη. Η απεργία, όπως διαμηνύουν οι εργαζόμενοι της ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ, δεν θα σταματήσει αν δεν παρθούν πίσω οι 5 εκβιαστικές και τρομοκρατικές απολύσεις αλλά και αν δεν αρθεί η απόφαση για κλείσιμο του τμήματος διανομής.

Η έκτακτη Γενική Συνέλευση πραγματοποιήθηκε μετά την ενημέρωσή που έκανε η εργοδοσία ότι αρνείται να δεχθεί τα αιτήματα των απεργών. Οι εργαζόμενοι είναι αποφασισμένοι να κάνουν όχι μόνο Χριστούγεννα αλλά και Πρωτοχρονιά αν χρειαστεί στην πύλη του εργοστασίου. Μάλιστα επειδή η εργοδοσία δεν έδειχνε διατεθειμένη να φυλάξει στα σοβαρά τις εγκαταστάσεις της οι εργαζόμενοι διαθέτουν προσωπικό ασφαλείας για αυτό το λόγο.

Επίσης μαζί με αλληλέγγυους στόλισαν το Χριστουγεννιάτικο δέντρο στην πύλη του εργοστασίου το Σάββατο 4 Δεκέμβρη, δείχνοντας για μια ακόμη φορά το πόσο ενωμένοι και αποφασισμένοι είναι να νικήσουν. Το κάλεσμά τους βρήκε μεγάλη ανταπόκριση δείχνοντας ότι η εταιρεία που σκορπάει αφειδώς χρήματα για τη διαφήμιση της στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης δεν καταφέρνει να πείσει την κοινωνία ότι ορθώς απέλυσε τους εργαζόμενους.

Επόμενος σταθμός αγώνα και αλληλεγγύης εκτός των πυλών του εργοστασίου είναι η μεγάλη συναυλία που οργανώνεται το Σάββατο 10 Δεκέμβρη στο Ιβανώφειο (το κλειστό γήπεδο μπάσκετ του Ηρακλή) με τη συμμετοχή γνωστών τραγουδιστών όπως ο Δημήτρης Ζερβουδάκης, ο Γιώργος Μεράντζας και άλλοι τραγουδιστές και συγκροτήματα. Η είσοδος στη συναυλία θα είναι ελεύθερη με την ταυτόχρονη προτροπή ο κόσμος που θα την πλαισιώσει να στηρίξει αγοράζοντας ένα κουπόνι ενίσχυσης τους απεργιακού ταμείου (5 ευρώ) και με μία σακούλα με τρόφιμα μακράς διάρκειας για να στηριχθούν οι απεργοί αλλά και άνθρωποι οι οποίοι αντιμετωπίζουν συνθήκες ακραίας φτώχειας. Για την όσο το δυνατό καλύτερη οργάνωση της συναυλίας καλείται ανοιχτή συνέλευση την επόμενη Τετάρτη 7/12 στις 19.00 στον πολιτικό χώρο στη Γκαρμπολά 12.

Ανανεώθηκαν οι συμβάσεις των ασκούμενων δικηγόρων που εργάζονται στο ΔΣΑ

Μέσα σε ένα εκβιαστικό σκηνικό που διαμορφώθηκε στην συνεδρίαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Δικηγορικού Συλλόγου Αθήνας (ΔΣΑ) την Τετάρτη 30/11 από την πλειοψηφία του Δ.Σ., την παράταξη Βερβεσού, τελικά πάρθηκε απόφαση να ανανεωθούν οι συμβάσεις των ασκούμενων δικηγόρων που εργάζονται με σύμβαση στο ΔΣΑ. Ήταν η τέταρτη φορά που το θέμα είχε έρθει σε Δ.Σ.

Η πλειοψηφία μεθόδευσε την από κοινού συζήτηση της ανανέωσης των συμβάσεων με τις συνθήκες εργασίας των ασκούμενων. Δηλαδή το που θα απασχολούνται και τι καθήκοντά θα αναλαμβάνουν. Οι ασκούμενες δέχθηκαν μια

χυδαία επίθεση ενορχηστρωμένη από τον ίδιο τον πρόεδρο του ΔΣΑ καθώς χαρακτηρίστηκαν βολεμένες που το μόνο που τους νοιάζει είναι η διατήρηση των θέσεων τους στο ΔΣΑ και όχι το να δουλέψουν σε δικηγορικό γραφείο. Ότι αυτό που παρέχουν δεν είναι εργασία αλλά μαθητεία και ότι δεν πειράζει να απασχολούνται σε γενικά και γραμματειακά καθήκοντα. Κι όλα αυτά μεθοδεύτηκαν ώστε να φορτωθούν οι εργαζόμενες πρόσθετα καθήκοντα που τα εκτελούν με το φοβερό μισθό των 600 ευρώ.

Η πίεση των ίδιων των ασκούμενων με τη στήριξη του Σωματίου Μισθωτών και Ασκούμενων Δικηγόρων ανάγκασε το Σύλλογο να ανανεώσει τις συμβάσεις έστω και με τα πρόσθετα καθήκοντα

που εκβιαστικά επέβαλε η πλειοψηφία. Άλλωστε διαχρονικά οι ασκούμενες/οι αντιμετωπίζονται σαν μια ατέλειωτη δεξαμενή φτηνού ή/και δωρεάν εργατικού δυναμικού. Η εργασία μετατρέπεται σε μαθητεία για να βγαίνει η δουλειά δωρεάν και χωρίς δικαιώματα. Οι ασκούμενες στο ΔΣΑ θα επιμείνουν να αγωνίζονται για να μην εκτελούν οτιδήποτε άλλο από νομικά καθήκοντα. Όσο το πτυχίο δεν είναι η μόνη προϋπόθεση για να βρουν δουλειά και όσο οι υπηρεσίες και τα Δικαστήρια δεν καλύπτονται με μόνιμο και επαρκές διοικητικό προσωπικό οι ασκούμενοι αν δεν αγωνίζονται θα είναι «τα παιδιά για όλες τις δουλειές».

Πολύ θετικά αποτελέσματα στις εκλογές του Συλλόγου Υπαλλήλων Υπουργείου Εργασίας

Των Θάνου Λυκουργιά και Νίκου Μποσινάκου

Πολύ ευχάριστα αποτελέσματα επιφύλασσε η κάλη της 22/11/22 για την εκλογή νέου ΔΣ στο Σύλλογο Υπαλλήλων Υπουργείου Εργασίας. Συγκεκριμένα, μετά από πάρα πολλά χρόνια, έσπασε η αυτοδυναμία του κατεστημένου συνδικαλισμού στο Υπουργείο και βγήκαν πολύ ενισχυμένες οι δυνάμεις της Αριστεράς και ειδικά της ριζοσπαστικής. Σε σύνολο 9 εδρών και όσον αφορά τις δυνάμεις που εκπροσωπούσαν στο προηγούμενο ΔΣ, η ΠΑΣΚ έβγαλε 3 έδρες (από 5), η ΔΑΚΕ 1 (από 2) και η προσκείμενη στο ΣΥΡΙΖΑ, ΑΡΣΥ έμεινε ξανά στις 2. Στους νικητές της διαδικασίας και συμμετέχοντες πλέον στο ΔΣ, είναι η Αγωνιστική Συσπείρωση/ΠΑΜΕ, με σημαντική άνοδο σε ψήφους και μία έδρα και κυρίως ο Αντίλογος (συλλογικότητα με συμμετοχή αγωνιστών/τριών της ριζοσπαστικής Αριστεράς αλλά και του αντιεξουσιαστικού χώρου και με στενή σχέση με την νεοϊδρυθείσα ΜΑΧΗ), ο οποίος έβγαλε 2 έδρες και ανέβηκε στην 3η θέση, ξεπερνώντας τη ΔΑΚΕ!

Το αποτέλεσμα των εκλογών μπορεί να ερμηνευτεί από μια σειρά πραγμάτων και καταστάσεων. Σε τεχνικό επίπεδο, το σπάσιμο του Συλλόγου στα δύο, λόγω της μετατροπής του ΣΕΠΕ σε Ανεξάρτητη Αρχή αποδυνάμωσε κατά κύριο λόγο την ΠΑΣΚ που είχε συγκριτικά μεγαλύτερη επιρροή στο ΣΕΠΕ. Το καθοριστικό όμως ήταν το γεγονός ότι οι δυνάμεις που συμμετείχαν στο προηγούμενο ΔΣ και ειδικά η αυτοδύναμη ΠΑΣΚ οδήγησαν το Σύλλογο σε πλήρη ανυποληψία, χωρίς καμία ουσιαστική ή και εντελώς παρέμβαση, η οποία έφτασε σε τέτοιο επίπεδο εκφυλισμού, ώστε να υπερβαίνει ακόμα και τον χρόνο παράτασης της θητείας της λόγω Covid και να οδηγούμαστε σε διοίκηση από Πρωτοδικείο... Αυτή η κατάσταση, σε συνδυασμό φυσικά με τα γνωστά πλαίσια ευνοιοκρατίας, αλλά και την όξυνση των κοινωνικών προβλημάτων που βιώνουμε όλοι, οδήγησαν πολύ κόσμο στο να νιώθει απηυδισμένος και πολλοί εξ αυτών να ψάχνουν να βρουν εναλλακτική λύση.

Αντίλογος

Όσον αφορά τον Αντίλογο, τα αποτελέσματα είναι δικαίωση μιας συλλογικής προσπάθειας σε πολλά

επίπεδα. Σε όλο το διάστημα της παραλυτικής αδράνειας, εμείς συνεχίσαμε με διαρκείς περιόδους ενημέρωσης, με πλήθος ανακοινώσεων, με εκδηλώσεις για το νόμο Χατζηδάκη και για προετοιμασία της απεργίας. Αυτά, σε συνδυασμό με το ότι πετύχαμε μια μικρή νίκη όταν με την συμπάρσταση των συναδέλφων/σων αναγκάσαμε την πολιτική ηγεσία να ανακαλέσει δυσμενή μετακίνηση μέλους μας λόγω του ότι έκανε σωστά τη δουλειά του, απέδειξαν τη χρησιμότητα -και εντιμότητα- ενός σχήματος με μαχητική διάθεση. Εφόσον συνοπολογιστεί και το ότι βρισκόμαστε σε μια περίοδο που οι κοινωνικοί αγώνες βρίσκονται σε ανοδική τροχιά, όπως φάνηκε στην πρόσφατη απεργία και το Πολυτεχνείο, το αποτέλεσμα μπορεί να αποκωδικοποιηθεί και να γενικευτεί.

Η επόμενη μέρα μας βρίσκει σε θέση μεγαλύτερης ευθύνης και μπροστά σε προκλήσεις που τρέχουν, με άμεση την συγκρότηση του νέου Προεδρείου του ΔΣ. Δυστυχώς, η παράταξη που πρόσκειται στον ΣΥΡΙΖΑ (ΑΡΣΥ), τόσο με τις συμμαχίες που επιλέγει (πχ στο συνέδριο υψηλών "μαγειρικών" ικανοτήτων της Ομοσπονδίας Συλλόγων του Υπουργείου (μετά τις

εκλογές του Συλλόγου δηλαδή), σε συνεργασία με «απολιτικό» δεξιό συνδικαλιστές ή στο νεοσύστατο Σύλλογο Επιθ. Εργασίας σε κοινό ψηφοδέλτιο με τη ΔΑΚΕ) όσο και με την ως τώρα συνδικαλιστική της πρακτική (βλέπε εκπαιδευτικούς), δεν αφήνει περιθώριο για κάποια συνεργασία που θα έστρεφε τον Σύλλογο του υπουργείου Εργασίας σε αριστερή κατεύθυνση. Ανοιχτό παραμένει το σενάριο συνεργασίας με την Αγωνιστική Συσπείρωση/ΠΑΜΕ, αν και τα μέχρι τώρα δείγματα δεν είναι ενθαρρυντικά (πχ άρνηση κοινής καθόδου στην Ομοσπονδία που θα εξασφάλιζε έδρα με εναλλαγή). Από πλευράς μας, θα επιμένουμε, καθώς τόσο οι θέσεις μας όσο και οι αγωνίες και οι διαθέσεις του κόσμου που στηρίζει τα δύο σχήματα είναι κοινές. Συνολικά όμως, σε μια εποχή που ο κόσμος της εργασίας δέχεται όλο και περισσότερες επιθέσεις (πχ νέα Επιθεώρηση Εργασίας, εφαρμογή νόμου Χατζηδάκη, ξεπούλημα περιουσίας ΜΤΠΥ αλλά και διάλυση του ΕΣΥ και ο επερχόμενος χειμώνας) το τι θα κάνει ο Σύλλογος του Υπουργείου είναι κομβικό. Πατώντας στην ανανεωμένη μας αυτοπεποίθηση, θα συνεχίσουμε δυναμικά!

2ήμερο βιβλίου Red Marks

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ * ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ * ΒΑΖΑΑΡ * ΚΑΦΕΣ

Σάββατο 17 Δεκέμβρη 11πμ-8μμ
Κυριακή 18 Δεκέμβρη 11πμ-5μμ
στον χώρο των εκδόσεων
(Κηλαζομενών 1-3, πλ. Αττικής)

Σάββατο 17 Δεκεμβρίου, 5μμ
Ο δημιουργός **Θανάσης Πέτρου** συνομιλεί με το κοινό και υπογράφει αντίτυπα των κόμιξ «1922 - Το τέλος ενός ονείρου» και «1923 - Εχθρική πατρίδα». Μαζί του συζητά ο **Χρήστος Σταυρακάκης**, Υποψήφιος Διδάκτορας Χώρου και Μετανάστευσης, ΕΜΠ.

Προσφορές ως -50%
στα βιβλία για τη
Ρωσική Επανάσταση

Δεκέμβρης: Μύρισαν εκλογές

Του Άκη Σωτηρόπουλου,
μέλους του Γ.Σ. της ΑΔΕΔΥ και του
Δ.Σ. της Ε' ΕΛΜΕ ΑΝ. ΑΤΤΙΚΗΣ

Αναδημοσίευση από το blog της Κίνησης για την ενότητα των συνδικαλιστικών δυνάμεων της εκπαιδευτικής ριζοσπαστικής αριστεράς

Παραδοσιακά ο Δεκέμβρης είναι μήνας εκλογικών διαδικασιών στις περισσότερες ΕΛΜΕ της χώρας, καθώς τον μήνα αυτόν διεξάγονται αρχαιρεσίες στα περισσότερα πρωτοβάθμια σωματεία για εκλογή Δ.Σ. Η φετινή διαδικασία σημαδεύεται και καθορίζεται σε πολύ μεγάλο βαθμό από τις μέχρι σήμερα εξελίξεις στο συνδικαλιστικό κίνημα της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και ειδικότερα στην ΟΛΜΕ.

Η αδράνεια της ΟΛΜΕ και οι ευθύνες της πλειοψηφίας

Επιχειρώντας μια σύντομη αναδρομή θα μπορούσε κανείς να εντοπίσει ορισμένα γεγονότα-κόμβους της προηγούμενης περιόδου, που επιβάλλεται να έχουν υπόψη οι συνάδελφοι/ισσες που καλούνται να εκλέξουν τα νέα Δ.Σ. Καταρχάς, το περασμένο καλοκαίρι έγινε το 2ο συνέδριο της ομοσπονδίας, όπου οι δυνάμεις του παλιού και νέου κυβερνητικού και γραφειοκρατικού συνδικαλισμού (ΔΑΚΕ – ΣΥΝΕΚ – ΠΕΚ) πρωταγωνίστησαν σε μια σειρά αντιδημοκρατικών και αντικαταστατικών μεθοδεύσεων, προκειμένου να

ψηφιστούν θέσεις που ανοίγουν τον δρόμο για αποδοχή από τον κλάδο της πολιτικής της τωρινής και των μελλοντικών κυβερνήσεων, με στόχο να γίνει πιο δύσκολη η κινηματική του δράση. Έτσι, αφού αρνήθηκαν να συζητηθούν οι θέσεις από τους συνέδρους, έδωσαν στις προτάσεις αριθμούς και οι παριστάμενοι ψήφισαν την πρόταση Νο1, Νο2 κλπ. Με αυτόν τον απολύτως αντιδημοκρατικό τρόπο –που είναι ενδεικτικός και για τον τρόπο λειτουργίας της ομοσπονδίας που ευαγγελίζονται οι εκπρόσωποι της «τριπλής συμμαχίας»- προέκυψε ένας χυλός θέσεων και ένα φλύαρο κείμενο, όπου ως άλλοθι υπάρχει πλήθος εργασιακών και οικονομικών αιτημάτων, πολλά από τα οποία είναι πάγιες θέσεις του κλάδου, επί της ουσίας όμως, επιχειρείται να προετοιμαστεί ο κλάδος για συνηκολόγηση και αποδοχή της αξιολόγησης αλλά και των βασικών επιλογών της κυβέρνησης για την εκπαίδευση, μιλώντας για μια υποθετική καλή αξιολόγηση που θα επιβληθεί μετά από διάλογο κλπ, ενώ την ίδια στιγμή αποσιωπώνται σημαντικά ζητήματα όπως ο τρόπος διορισμού, ο γραπτός διαγωνισμός, το προσοντολόγιο και η μονιμοποίηση των αναπληρωτών.

Η έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς χρωματίζεται έντονα από μια ακόμη έκφανση της νεοφιλελεύθερης επίθεσης προς το δημόσιο σχολείο: εφαρμογή του θεσμού των μεντόρων, των ενδοσχολικών συντονιστών και των ομίλων, τα οποία αποτελούν γρανάζια της αξιολόγησης και της νεοφιλελεύθερης

αναδιάρθρωσης. Την ίδια στιγμή το νεοσύστατο Δ.Σ. της ομοσπονδίας ψελίζοντας, απλώς προτείνει στους συναδέλφους να απέχουν. Αρνείται όμως, να συγκαλέσει συνέλευση προέδρων για να πάρει απόφαση για επαναπροκήρυξη

εφαρμόσει δια πυρός και σιδήρου τον νόμο Χατζηδάκη. Μάλιστα με πραξικοπηματικό τρόπο και με γελοίες δικαιολογίες αναβάλλουν την προγραμματισμένη για τις 22/10 συνέλευση προέδρων, καθώς 38 ΕΛΜΕ είχαν πάρει

Χρειάζονται σωματεία που θα πρωτοστατήσουν σε αποτελεσματικούς συντονισμούς, προκειμένου να υπάρξουν πολύμορφες δράσεις και βήματα (απεργίες, κινητοποιήσεις, συλλαλητήρια, απεργία αποχή από την αξιολόγηση, παραστάσεις διαμαρτυρίας, ενημερωτικές εκδηλώσεις κλπ) που θα δείξουν στους συναδέλφους ότι το συνδικάτο έχει σφυγμό και είναι παρόν και δίπλα τους.

απεργίας αποχής από την αξιολόγηση.

Οι ηλεκτρονικές εκλογές για τα υπηρεσιακά συμβούλια

Λίγο αργότερα κι ενώ η υπουργός ανακοινώνει υποχρεωτικές ηλεκτρονικές εκλογές για αιρετά μέλη στα υπηρεσιακά συμβούλια, η πλειοψηφία ΔΑΚΕ ΣΥΝΕΚ ΠΕΚ δηλώνει ότι θα συμμετάσχουν σ' αυτές δίνοντας απλόχερα «χείρα βοήθειας» στην κυβέρνηση και νομιμοποιώντας ουσιαστικά την αγωνιώδη προσπάθεια της τελευταίας να

απόφαση για αποχή και υπήρχε κίνδυνος να βγει μια τέτοια απόφαση από τους προέδρους.

Τα πολύ μεγάλα ποσοστά αποχής από τις ηλεκτρονικές εκλογές παρά την πανστρατιά κινητοποίησης από τις καθεστωτικές παρατάξεις καταδεικνύουν με τον πιο παραστατικό τρόπο ότι η ηγεσία της ΟΛΜΕ είναι απολύτως απονομιμοποιημένη στις συνειδήσεις των συναδέλφων. Υπάρχει τεράστιο ρήγμα ανάμεσα στον μαχόμενο κλάδο και τη συνδικαλιστική του ηγεσία και η διαιώ-

Αναπληρωτές-τριες: Συμμετοχή, συλλογική

Της Χριστίνας Παναγιωτίδου,
αναπληρώτριας εκπαιδευτικού

Μέσα στο Δεκέμβριο θα διεξαχθούν οι εκλογές στις περισσότερες ΕΛΜΕ της χώρας για την εκλογή των νέων Δ.Σ. Είναι ένα μεγάλο στοίχημα η συμμετοχή και η ενεργοποίηση παλιών και νέων συναδέλφων για την αντιμετώπιση και την ανατροπή της συγκεκριμένης πολιτικής που θέλει να βάλει την ταφόπλακα στην δημόσια εκπαίδευση.

Ποια είναι η εικόνα αυτή την στιγμή; Υποχρηματοδοτούμενα σχολεία με εξαντλημένους εκπαιδευτικούς χωρίς καμία προσπάθεια για εκσυγχρονισμό και αναβάθμιση της παιδείας, τουναντίον εντατικοποίηση και φόρτωση του εκπαιδευτικού με

ένα κάρο γραφειοκρατικές υποχρεώσεις στο όνομα της αξιολόγησης, χωρίς καμία ουσιαστική στήριξη ως προς το εκπαιδευτικό έργο. Αναπληρωτές και αναπληρώτριες με πλήρη ανασφάλεια για το τι ακολουθεί, να τρέχουν να συμπληρώσουν ωράριο σε διαφορετικά σχολεία, κάθε χρόνο σε διαφορετικές περιοχές, χωρίς να προλαβαίνουν να χτίσουν σχέσεις ούτε με τα παιδιά ούτε και με τους συναδέλφους.

Ενδεικτική κίνηση της προσπάθειάς τους για επιπλέον απαξίωση είναι η σύμπτυξη τμημάτων σε μια περίοδο υγειονομικής κρίσης! Τα παιδιά ζουν σε μια κοινωνία χτυπημένη από την οικονομική κρίση, την ανασφάλεια και το σοκ από την περίοδο της πανδημίας και των lockdown χωρίς μια χαραμάδα ελπίδας μέσα στο υπάρχον σχολείο, έτσι όπως το επιβάλλουν οι συγκεκριμένες πολιτικές.

Τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών καθώς και οι μισθολογικές απολαβές τους έχουν δεχθεί ισχυρό πλήγμα από την εποχή των μνημονίων και έπειτα και ο συνδυασμός με την κυβερνητική προπαγάνδα συντελεί στην πλήρη απαξίωση τους.

Η ΟΛΜΕ και οι εκλογές για τα υπηρεσιακά συμβούλια

Σε αυτήν την συγκυρία η στάση της ΟΛΜΕ όχι μόνο φαίνεται να αφήνει ακάλυπτο τον κλάδο αλλά με τις διάφορες μεθοδεύσεις ουσιαστικά περνάει κάτω από το χαλί την αποδοχή της αξιολόγησης και των υπόλοιπων πολιτικών του υπουργείου καθώς επίσης δεν ασχολείται ουσιαστικά με βασικά και πάγια ζητήματα του εκπαιδευτικού κινήματος όπως η νομιμοποίηση των αναπληρωτών, το προσοντολόγιο κλπ.

Επιπρόσθετα, η απόφαση της κυβέρνησης να συνδέσει την νομιμοποίηση των νεοδιοριστων εκπαιδευτικών με την αξιολόγησή τους, δείχνει ότι δεν υπάρχει καμιά δυνατότητα επανάπαυσης. Το υπουργείο είναι αποφασισμένο να προωθήσει την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και ξεκινά από το πιο αδύναμο κομμάτι του κλάδου που είναι οι νεοδιοριστοι συνάδελφοι. Μόνο η αποφασιστική απάντηση του εκπαιδευτικού κινήματος, με τους νεοδιοριστους εκπαιδευτικούς στην πρώτη γραμμή μπορεί να κάμψει την αποφασιστικότητα της κυβέρνησης.

Στο δρόμο του αγώνα

Σε αυτήν την συγκυρία λοιπόν τα πρωτοβάθμια σωματεία καλούνται να αναλάβουν την οργάνωση του αγώνα, την προσπάθεια συσπείρωσης όλων των συναδέλφων σε μια

ΣΤΙΣ ΕΛΜΕ

νιση αυτής της κατάστασης δημιουργεί μεγάλα προβλήματα στη λειτουργία της ομοσπονδίας και του εκπαιδευτικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Η ελπίδα βρίσκεται στα πρωτοβάθμια σωματεία

Μοιραία πέφτει μεγάλο φορτίο ευθύνης στους ώμους των πρωτοβάθμιων σωματείων. Αυτά καλούνται να εμπνεύσουν τους/τις συναδέλφους/ισσες και να τους πείσουν ότι ένας μόνο δρόμος υπάρχει απέναντι στην ακραία επίθεση που δέχεται ο κλάδος: ο δρόμος της συσπείρωσης γύρω από τις ΕΛΜΕ, ο δρόμος του αποτελεσματικού συντονισμού, ο δρόμος της αξιοπρέπειας και του αγώνα, μακριά από τις εκλογικές απατάτες και τις λογικές της ανάθεσης.

Τα επίδικα της επόμενης περιόδου είναι πολύ σημαντικά: αξιολόγηση σχολικής μονάδας, ατομική αξιολόγηση, μονιμοποίηση νεοδιόριστων, νόμος Χατζηδάκη, αντιμετώπιση της ακρίβειας, διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς. Η κυβέρνηση δείχνει τις προθέσεις της, αν κρίνουμε από το μπαράζ διώξεων εναντίον όποιου τολμά να αντιστέκεται και να διεκδικεί το δικαίωμα να απεργεί και να διαμαρτύρεται.

Οι 38 ΕΛΜΕ που αγνόησαν το πραξικόπημα της 22/10 και συνεδρίασαν, πρέπει να γίνουν η ατμομηχανή της αντίδρασης του κλάδου. Τα αποτελέσματα των εκλογών θα πρέπει να αλλάξουν τους συσχετισμούς σε ακόμη περισσότερες ΕΛΜΕ, ώστε το Δ.Σ. της ομοσπονδίας να καταλάβει ότι μέχρι το επόμενο συνέδριο θα είναι υποχρεωμένο να ακούει

την «καυτή ανάσα» αυτών των ΕΛΜΕ.

Χρειάζονται, λοιπόν, σωματεία με αγωνιστικούς συσχετισμούς, που θα πρωτοστατήσουν σε αποτελεσματικούς συντονισμούς, προκειμένου μέσα από ένα σχεδιασμένο πρόγραμμα δράσης που θα απλωθεί σε όλη τη χρονιά, να υπάρξουν πολύμορφες δράσεις και βήματα (απεργίες, κινητοποιήσεις, συλλαλητήρια, απεργία αποχή από την αξιολόγηση, παραστάσεις διαμαρτυρίας, ενημερωτικές εκδηλώσεις κλπ) που θα δείξουν στους συναδέλφους ότι το συνδικάτο έχει σφυγμό και είναι παρόν και δίπλα τους.

Η σημασία της ενότητας της εκπαιδευτικής Αριστεράς

Βασική προϋπόθεση είναι, επίσης, η επίτευξη ενότητας στους κόλπους της εκπαιδευτικής Αριστεράς σ' αυτή τη δύσκολη συγκυρία. Οι δυνάμεις που το προηγούμενο διάστημα πάλεψαν ενάντια στην αξιολόγηση, στον νόμο Χατζηδάκη και αντιμετώπισαν τη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα της κυβέρνησης και των συνδικαλιστικών της συνοδοιπόρων, επιβάλλεται να συγχρονίσουν τον αγωνιστικό τους βηματισμό μακριά από κομματικές και μικροπαραταξιακές περιχαράκώσεις. Η συγκρότηση αγωνιστικών σχημάτων από τις δυνάμεις αυτές θα προσδώσει δυναμική, θα εμπνεύσει και θα αποτελέσει τον παράγοντα που θα ξαναφέρει τον κλάδο στις γενικές συνελεύσεις και τις κάλπες. Απολύτως αναγκαία κρίνεται και η ενημέρωση των συναδέλφων/ισσων σύλλογο τον σύλλογο. Τότε και μόνο τότε θα έρθουν και τα επιθυμητά εκλογικά αποτελέσματα.

διεκδίκηση και αγώνας

αγωνιστική συνέχεια, για την διεκδίκηση των εργασιακών και μισθολογικών δικαιωμάτων, για την διεκδίκηση ενός δημόσιου σχολείου που θα χωρά όλα τα παιδιά χωρίς αποκλεισμούς και χωρίς διαφορετικές ταχύτητες. Η δουλειά που πρέπει να γίνει δεν είναι εύκολη, μετά τα ξεπουλήματα της ΟΛΜΕ πολλοί εκπαιδευτικοί νιώθουν αδύναμοι και προδομένοι, οι αναπληρωτές που δεν είχαν εμπειρία προηγούμενων αγωνιστικών διαδικασιών ένα κομμάτι παραπάνω. Παρ' όλ' αυτά, είναι μονόδρομος η συμμετοχή των αναπληρωτών/τριών αλλά και των νεοδιόριστων συναδέλφων, στις γενικές συνελεύσεις των ΕΛΜΕ και στις εκλογές που ακολουθούν. Η αποχή από τις συλλογικές λειτουργίες του συνδικαλιστικού κινήματος οδηγεί στην πλήρη αδυναμία να καθορίσουν τις αποφάσεις για τα ζητήματα που τους αφορούν. Η στάση

τους στις επικείμενες εκλογές των ΕΛΜΕ μπορεί να καθορίσει και το αποτέλεσμα. Η ενίσχυση των σχημάτων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς μπορεί να παίξει καθοριστικό ρόλο στο να διεκδικήσουν οι ΕΛΜΕ απαιτήσεις στα προβλήματα των αναπληρωτών μέσα από ένα δρόμο συλλογικής διεκδίκησης και αγώνα. Τις επόμενες μέρες λοιπόν, πρέπει να γίνει μια προσέγγιση σχολείο-σχολείο, ενημέρωση και συζήτηση σε κάθε συνάδελφο μόνιμο ή αναπληρωτή για την ανάγκη ανάδειξης σωματείων με αγωνιστικούς συσχετισμούς που θα πρωτοστατήσουν στους αγώνες του επόμενου διαστήματος. Βάζοντας σε πρώτη προτεραιότητα το ζήτημα των μαζικών διορισμών ώστε να πάψει το αίτημα να αξιοποιείται προεκλογικά από τη ΝΔ και να γίνει ρεαλιστικό επίδικο ενός ρωμαλέου εκπαιδευτικού κινήματος.

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ

Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Εξορύξεις: κυβερνητικοί μύθοι και

Του Σπύρου Αντωνίου

Σε μια ακόμα προσπάθεια αντι-περισπασμού από τα «καυτά» μέτωπα της ακρίβειας, της ενεργειακής κρίσης και των υποκλοπών, ο Κ. Μητσοτάκης, στελέχη της κυβέρνησης και τα καθεστωτικά ΜΜΕ, μας «βομβαρδίζουν» τις τελευταίες μέρες, για τα «οφέλη» από τις μελλοντικές εξορύξεις υδρογονανθράκων, με αφορμή την επανεκκίνηση των ερευνών στον Ιόνιο και την επέκτασή τους νότια και νοτιοδυτικά της Κρήτης.

Στα θαλάσσια «οικόπεδα» κάτω από την Πελοπόννησο και την Κρήτη, το 70% των δικαιωμάτων έρευνας ανήκει στην αμερικανική ExxonMobil και το υπόλοιπο 30% στην Helleniq Energy (πρώην ΕΛΠΕ). Στις 26/11, με νέα NAVTEX επεκτάθηκαν νοτιότερα τα όρια που είχε θέσει η προηγούμενη NAVTEX, που εκδόθηκε στις 7 Νοεμβρίου και έδινε το πράσινο φως για την έναρξη των ερευνών από τον αμερικανικό πετρελαϊκό κολοσσό.

Το αίτημα για επέκταση των ερευνών υποβλήθηκε από την ExxonMobil στην ΕΔΕΥΕΠ (Ελληνική Διαχειριστική Εταιρεία Υδρογονανθράκων και Ενεργειακών Πόρων), ενώ στο παιχνίδι μπαίνει και η αμερικανική Chevron, η οποία φέρεται

να έχει υπογράψει συμφωνία εχεμύθειας με την Helleniq Energy για την είσοδό της μέσω εξαγοράς μεριδίου στις υπό παραχώρηση περιοχές της Κρήτης και του Ιονίου.

Σε ένα τοπίο σκληρών γεωπολιτικών ανταγωνισμών στη ΝΑ Μεσόγειο και με την κλιματική κρίση να εντείνεται από τη χρήση ορυκτών καυσίμων, ο πρωθυπουργός προεξοφλεί τη μετατροπή της Ελλάδας σε ενεργειακό κόμβο της Ευρώπης, με την κατασκευή πολυδάπανων υποδομών (αγωγοί, τερματικοί σταθμοί LNG κλπ.).

Από το ίδιο αφήγημα δεν θα μπορούσαν να λείπουν τα γεμάτα κρατικά ταμεία από την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων και η εξασφάλιση φθηνότερης ενέργειας για τα νοικοκυριά, που υποφέρουν από τις τιμές-σοκ, λόγω του χρηματιστηρίου της ενέργειας.

Η καταστροφή του περιβάλλοντος και η επιβάρυνση των οικοσυστημάτων είναι δεδομένη. Η περιοχή των ερευνών άλλωστε είναι σημαντική οικολογικά για τα θαλάσσια θηλαστικά που ζουν εκεί. Και μπορεί ο Μητσοτάκης να δήλωνε από το βήμα της COP27 στην Αίγυπτο, οπαδός της «πράσινης μετάβασης», αλλά ταυτόχρονα παρουσιάστηκε και ως υποστηρικτής της ανάπτυξης αγωγών φυσικού αερίου. Τώρα πώς η μετάβαση σε καθαρότερες μορφές ενέργειας, θα

γίνει με περισσότερη εξάρτηση από το ορυκτό αέριο, μόνο η κυβερνητική υποκρίση μπορεί να απαντήσει σε αυτή την αντίφαση.

Αν και εφόσον τα κοιτάσματα υπάρχουν και είναι συμφέρουσα η αξιοποίησή τους, η πρώτη γεώτρηση δεν πρόκειται να γίνει πριν το 2025 και η εκμετάλλευσή τους πολύ αργότερα. Για τους μύθους του «χρυσορυχείου» και της επίλυσης της ενεργειακής κρίσης, χαρακτηριστικά είναι όσα αναφέρει στην ανακοίνωσή της η WWF Ελλάς:

«Πολύ πρόσφατα, ο διευθυντής ερευνών σε απομακρυσμένες και δύσκολες περιοχές (frontier exploration) της

EXXON MOBIL, δήλωσε σε συνέδριο στην Κύπρο ότι τα κοιτάσματα της Ανατολικής Μεσογείου είναι μικρά και βρίσκονται σε μεγάλα βάθη, συνεπώς οι επιχειρήσεις των πετρελαϊκών έχουν μεγάλο κόστος, οπότε θα απαιτηθεί κρατική στήριξη και δέσμευση για μελλοντική ασφάλεια της ζήτησης. Με άλλα λόγια, και το περιβάλλον θα υποβαθμιστεί και το ελληνικό κράτος θα αναγκαστεί να επιδοτήσει ακόμα περισσότερο τις πετρελαϊκές εταιρείες που ούτως ή άλλως λαμβάνουν τη μερίδα του λέοντος βάσει των συμβάσεων.

Οι συμβάσεις που έχουν υπογραφεί μεταξύ της Ελλάδας και των πετρελαϊ-

Στο χείλος της κλιματικής καταστροφής και μετά

Η σύνοδος κορυφής του ΟΗΕ για το κλίμα (COP27) στην Αίγυπτο, έληξε την Κυριακή 20/11, προσθέτοντας ακόμα μια σελίδα στον κατάλογο των αποτυχημένων συνόδων για την αποτροπή της κλιματικής κατάρρευσης.

Η συμφωνία που επιτεύχθηκε νωρίς το πρωί εκείνης της μέρας, μετά από μια χαοτική συνεδρίαση που διήρκεσε 40 ώρες από τη λήξη της προθεσμίας, χαιρέτιστηκε από τους συμμετέχοντες ως θετικό βήμα. Αυτή περιλαμβάνει κυρίως τη δημιουργία ενός ταμείου ειδικού σκοπού για να καλύπτονται οι «απώλειες και οι ζημιές» των χωρών που είναι πιο «ευάλωτες» στην κλιματική αλλαγή. Η απόφαση αυτή χαρακτηρίζεται ως νίκη για τις φτωχότερες χώρες, καθώς κάτι τέτοιο υπήρξε βασικό τους αίτημα τα τελευταία 30 χρόνια συνομιλιών για το κλίμα.

Ωστόσο οι όροι και οι προϋποθέσεις όσον αφορά τη δημιουργία του ταμείου, το οποίο εκκρεμεί πολλά χρόνια (σε μια ανάλογη απόφαση κλιματικής βοήθειας ύψους 100 δισ. δολ. από το 2020, ελάχιστα ποσά έχουν εισφέρει οι ΗΠΑ, η ΕΕ και τα άλλα πλούσια κράτη), μένουν να αποσαφηνιστούν και δεν θα

εγκριθούν παρά στην COP28, που θα διεξαχθεί στα τέλη του 2023 στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα.

Το αποτέλεσμα κρίθηκε ως αποτυχία στο πλαίσιο των προσπαθειών μείωσης του διοξειδίου του άνθρακα, αφού οι χώρες παραγωγής πετρελαίου και υψηλών εκπομπών ρύπων αποδυναμώσαν ή και αναιρέσαν βασικές δεσμεύσεις για τα αέρια του θερμοκηπίου και τη σταδιακή κατάργηση των ορυκτών καυσίμων. Και πώς θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά όταν για πρώτη φορά στη φετινή διάσκεψη κλήθηκαν να πάρουν μέρος πολυεθνικές ορυκτών καυσίμων όπως οι BP, Shell και εκατοντάδες άλλες εταιρίες εξόρυξης και εμπορίας ορυκτών καυσίμων. Με προφανή στόχο την υπεράσπιση των συμφερόντων των πετρελαϊκών κολοσσών εις βάρος του περιβάλλοντος, παρά το γεγονός ότι ο κόσμος βρίσκεται στο χείλος της κλιματικής καταστροφής.

Ο πιο χαρούμενος φυσικά ήταν ο δικτάτορας Σίσι, με την προκλητική επιχείρηση greenwashing της αιγυπτιακής χούντας. Λόγω της απαγόρευσης των διαδηλώσεων στην Αίγυπτο, καθώς και της απουσίας των κινημάτων από το ακριβό θέρετρο του Σάρμ ελ

Σείχ, η φετινή πορεία έγινε εντός συνεδρίου με τη συμμετοχή μικρού αριθμού ακτιβιστών.

Προστάτες οι ρυπαντές

Η Σαουδική Αραβία -σύμμαχος της Αιγύπτου και της Ελλάδας- διαδραμάτισε βασικό ρόλο στην αποφυγή της αναγκαίας διεθνούς δέσμευσης για περιορισμό της ανόδου της πλανητικής θερμοκρασίας κατά 1,5°C πάνω από τα προβιομηχανικά επίπεδα, μαζί με την Κίνα και την Ινδία. Οι φετινές πλημύρες στο Πακιστάν και ο ακραίος καύσωνας στην Ευρώπη το καλοκαίρι, ήρθαν με έναν πλανήτη που ακόμα δεν έχει αγγίξει το «όριο ασφαλείας», που τέθηκε στη διεθνή διάσκεψη για το κλίμα στο Παρίσι το 2015. Ήρθαν με μια αύξηση της θερμοκρασίας κατά «μόλις» 1,2°C σε σύγκριση με την προβιομηχανική εποχή. Δεν είναι πολύ δύσκολο να φανταστεί κανείς τι θα συμβεί στη συνέχεια...

Στις διαπραγματεύσεις συμμετείχαν 636 λομπίστες ορυκτών καυσίμων, από τους οποίους οι 70 συνδέονταν με εταιρείες πετρελαίου και φυσικού αερίου των ΗΑΕ, της χώρας δηλαδή που θα φιλοξενήσει την COP28 και

ταυτόχρονα είναι ένας από τους μεγαλύτερους εξαγωγείς πετρελαίου στον κόσμο! Οι χώρες του Κόλπου, μαζί με τη Βραζιλία και την Κίνα, φέρονται επίσης να σαμποτάρουν τις προσπάθειες να συμπεριληφθεί ένα ψήφισμα για τη σταδιακή κατάργηση των ορυκτών καυσίμων στην τελική απόφαση, για ευνόητους λόγους.

Η «πράσινη» πρόταση των ΗΠΑ, για δημιουργία χρηματιστηρίων άνθρακα κι εμπορίας δικαιωμάτων ρύπων παντού, φαντάζει ιδανική ευκαιρία κερδοφορίας για το χρηματοπιστωτικό τομέα, ενώ η ΕΕ στο πλαίσιο των κυρώσεων απέναντι στη Ρωσία, συνεχίζει να φέρνει караβιές LNG και να βάζει μπροστά από ορυχεία λιγνίτη, μέχρι πυρηνικά εργοστάσια. Σε μια πρωτοφανή αναφορά στο τελικό κείμενο της διάσκεψης προβλέπεται η ανάπτυξη των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, μαζί με τις ενέργειες «με χαμηλές εκπομπές», μια έκφραση που συνήθως χρησιμοποιείται για την πυρηνική ενέργεια.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία κλόνισε ακόμα περισσότερο το ενεργειακό τοπίο και όξυνε -πέρα από τους γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς- την κλιματική

πραγματικές απειλές

κών εταιρειών προβλέπουν ιδιαίτερα ευνοϊκούς όρους για την έρευνα και εκμετάλλευση τυχόν κοιτασμάτων. Μάλιστα, οι συμβάσεις αυτές δεν τις υποχρεώνουν να κάνουν σοβαρές εκτιμήσεις περιβαλλοντικών επιπτώσεων και ελέγχους.

Είναι σκόπιμα παραπλανητικός ο μύθος ότι η εξόρυξη αερίου από τις θάλασσες της Ελλάδας θα προσφέρει λύση στην ενεργειακή κρίση. Οι εξορύξεις υδρογονανθράκων μόνο κλιματική επιβάρυνση, περιβαλλοντικά προβλήματα και γεωπολιτικές αναστατώσεις φέρνουν. Η πραγματικότητα είναι, με βάση και τις συμβάσεις με τις πετρελαϊκές, ότι

κρίνει ότι τη συμφέρει να προχωρήσει σε εξορύξεις, οι πρώτες ποσότητες υδρογονανθράκων θα εξορυχθούν πριν το 2030. Για ποια λύση στη σημερινή κρίση μιλάμε; Μόνο πολύ σοβαρή πηγή κλιματικής κρίσης σε βάθος χρόνου βλέπουμε».

ΑΟΖ

Η βαθύτερη εμπλοκή του ελληνικού κράτους στο ενεργειακό παιχνίδι της ΝΑ Μεσογείου, εντείνει φυσικά και την πολεμική απειλή, αφού τα γεωτρήματα συνοδεύονται συνήθως από φρεγάτες και μαχητικά αεροπλάνα. Η συνεκπαίδευση των ενόπλων δυνάμεων με μονάδες της

ριοχή του νότιου Ιονίου, ανατολικά και νότια της Πελοποννήσου και νότια της Κρήτης, που περιλάμβανε και επιθετικές επιχειρήσεις με πραγματικά πυρά, ήταν (ακόμα) ένα ισχυρό σήμα του Παρισιού για τη στήριξη που προσφέρει στην Αθήνα, στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Παρασκηνιακές διαπραγματεύσεις ανάμεσα στην Αθήνα, την Ουάσιγκτον και το Παρίσι βρίσκονται τις τελευταίες εβδομάδες σε εξέλιξη, με σκοπό κατά την προεκλογική περίοδο και -κυρίως- στη συνέχεια κατά το χρονικό διάστημα έως τις πιθανές δεύτερες εκλογές (όπου θα υπάρχει υπηρειακή κυβέρνηση), να βρισκονται σε εξέλιξη μεγάλες αεροναυτικές ασκήσεις με τη συμμετοχή και αεροπλανοφόρων. Πλειοδοσία στην ένταση στο εξωτερικό και καλλιέργεια κλίματος «εθνικής συσπείρωσης» στο εσωτερικό δηλαδή, για όσο υπάρξει πολιτική αστάθεια.

Άλλωστε είναι προφανές ότι και η προσέγγιση Τουρκίας και Λιβύης, έπαιξαν ρόλο στην επίσπευση των ερευνών νότια της Κρήτης, ελλείψει συμφωνίας Ελλάδας και Λιβύης για την ΑΟΖ. Σε επίπεδο διπλωματικής γλώσσας η Αθήνα περιγράφει τη συμφωνία Ισραήλ και Λιβάνου (με τη διαμεσολάβηση των ΗΠΑ και της γαλλικής Total) ως υπόδειγμα επίλυσης διαφοράς που αφορά θαλάσσιες ζώνες. Στην προσπάθεια ακύρωσης στην πράξη

του τουρκολυβικού συμφώνου εντάσσεται και η υπογραφή συμφωνίας Ελλάδας-Αιγύπτου για τον καθορισμό των περιοχών Έρευνας και Διάσωσης, με τρόπο που αυτές ταυτίζονται με τα FIR Αθηνών και Καΐρου αντίστοιχα.

Στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, τα περιβόητα «κυριαρχικά δικαιώματα» συνδέουν ευθέως τις ΑΟΖ στην Ανατ. Μεσόγειο με δικαιώματα εξόρυξης. Και ενώ οι πολυεθνικές και οι ντόπιες εταιρείες θα απολαμβάνουν τα πακτωλό εσόδων, οι λαοί και στις δυο πλευρές του Αιγαίου θα συνεχίζουμε να ζούμε μέσα στην ενεργειακή φτώχεια και με την απειλή ενός θερμού επεισοδίου πάνω από τα κεφάλια μας.

Συμπερασματικά, η νέα «μεγάλη ιδέα» του Μητσοτάκη, καταστρέφει το περιβάλλον και τη θαλάσσια ζωή, τη στιγμή που απαιτείται στροφή σε καθαρές μορφές ενέργειας με κοινωνικό έλεγχο. Τα όποια κέρδη θα καταλήγουν στα χαρτοφυλάκια της Exxon, της Total και των υπόλοιπων πολυεθνικών και εμείς θα συνεχίσουμε να πληρώνουμε πανάκριβο ρεύμα και βενζίνη.

Τέλος, αλλά όχι τελευταίο, η διπλωματία των αγωγών και της πλατφόρμας άντλησης, αποτελεί μόνιμο κίνδυνο για την ειρήνη, φέρνοντας πιο κοντά το ενδεχόμενο ενός πολεμικού επεισοδίου στο Αιγαίο.

Η βαθύτερη εμπλοκή του ελληνικού κράτους στο ενεργειακό παιχνίδι της ΝΑ Μεσογείου, εντείνει φυσικά και την πολεμική απειλή, αφού τα γεωτρήματα συνοδεύονται συνήθως από φρεγάτες και μαχητικά αεροπλάνα.

από την έναρξη σεισμικών εργασιών μέχρι την έναρξη εξόρυξης υδρογονανθράκων χρειάζονται 7-8 χρόνια. Άρα, ακόμα και αν βρεθούν κοιτάσματα και η ΕΧΧΟΝ

ομάδα συνοδείας Task Force 473 του γαλλικού αεροπλανοφόρου Charles De Gaulle, που πραγματοποιήθηκε από 23 έως 25 Νοεμβρίου, στη θαλάσσια πε-

την COP27

κρίση. Η τιμή των ορυκτών καυσίμων, που ήταν ήδη σε ανοδική πορεία πριν τη ρωσική εισβολή, εκτοξεύτηκε, με αποτέλεσμα να ξαναπάρουν μπροστά τα γεωτρήματα προς ανεύρεση πετρελαίου και αερίου. Σε όλο τον κόσμο έχουμε (επι)στροφή στους υδρογονάνθρακες και το λιγνίτη που είναι φθηνότερα καύσιμα, αλλά εκπέμπουν πολύ περισσότερα αέρια του θερμοκηπίου.

Ο περίφημος στόχος της Συμφωνίας του Παρισιού, εδώ και έξι χρόνια, θεωρείται βέβαιο ότι έχει χαθεί. Σύμφωνα με τους επιστήμονες οι σημερινές πολιτικές μας οδηγούν σε μια αύξηση της θερμοκρασίας 2,8 βαθμών κελσίου στο τέλος του αιώνα. Ακόμα και ο Αντόνιο

Γκουτέρες, γενικός γραμματέας του ΟΗΕ, είπε στους ηγέτες του πλανήτη στην COP27: «Είμαστε σε μία λεωφόρο προς την κλιματική κόλαση με το πόδι στο γκάζι. Ο πλανήτης μας φτάνει γρήγορα σε σημεία καμής που θα κάνουν το κλιματικό χάος μη αναστρέψιμο».

Το 2022 είναι η πρώτη φορά στα τελευταία 800.000 χρόνια της ιστορίας της Γης που οι ατμοσφαιρικές συγκεντρώσεις διοξειδίου του άνθρακα κατέγραψαν το ιστορικό ρεκόρ των 417.65 ppm. Ακόμα κι αν πετύχουμε σταθεροποίηση στις εκπομπές CO₂, δεν αλλάζουν άμεσα οι ατμοσφαιρικές συγκεντρώσεις του, αφού οι ποσότητες που ήδη υπάρχουν μπορούν να παραμεί-

νουν στην ατμόσφαιρα από πέντε έως εκατοντάδες χρόνια. Ο Διεθνής Οργανισμός Ενέργειας έχει προειδοποιήσει πως ο πλανήτης δεν μπορεί να αποφύγει την κλιματική καταστροφή εάν δεν υπάρξει αναστολή του ανοίγματος νέων πηγών πετρελαίου και αερίου.

Μπροστά στην επείγουσα κατάσταση, τα πλούσια κράτη, το λιγότερο που μπορούν να κάνουν είναι να επιβάλουν έκτακτη φορολογία στα συνολικά κέρδη των μεγαλύτερων εταιρειών πετρελαίου και αερίου. Κέρδη που υπολογίζονται σε σχεδόν 100 δισεκατομμύρια δολάρια το πρώτο τρίμηνο του έτους. Κάτι που μοιάζει εξαιρετικά δύσκολο όταν οι κυρίαρχες πολιτικές υπηρετούν ακριβώς αυτά τα κέρδη και οικονομική κρίση έχει περιορίσει τη διάθεση των ισχυρών χωρών να δαπανήσουν ποσά για την προστασία του περιβάλλοντος.

Εναλλακτική

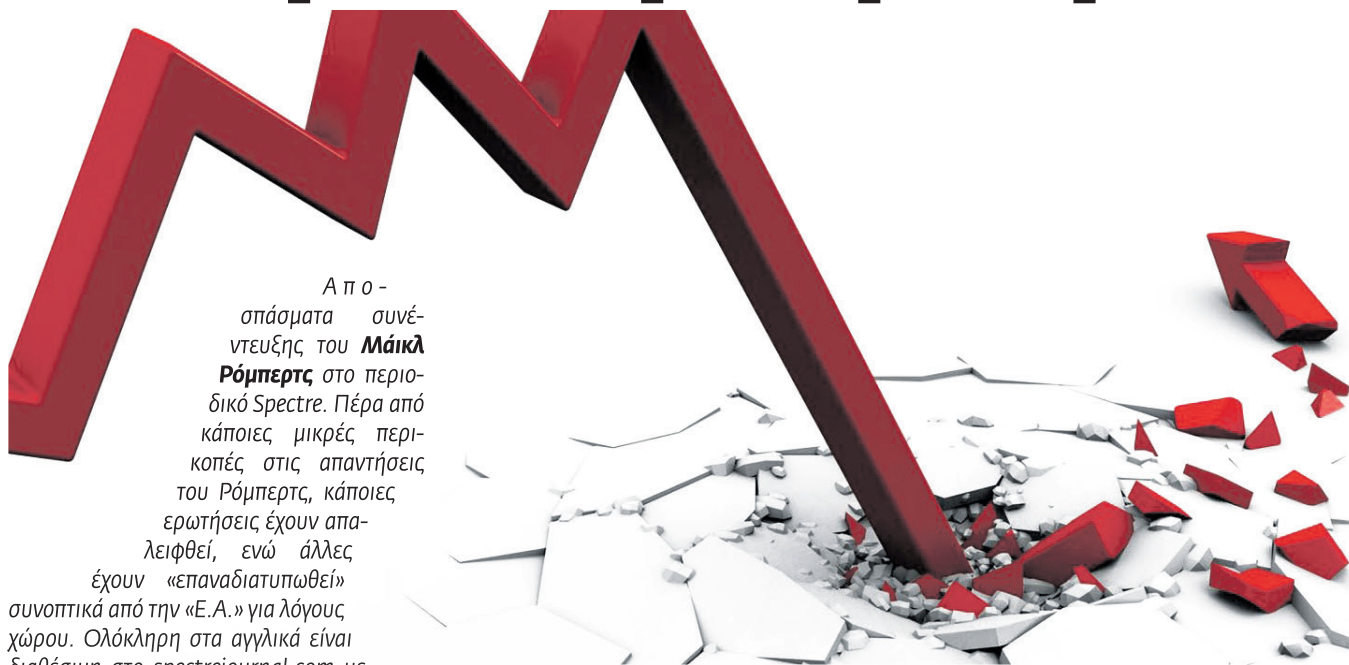
Παράλληλα οι αστικές εναλλακτικές, όπως η διαβόητη «πράσινη μετάβαση» και η επίτευξη κλιματικής ουδετερότητας ως το 2050 (δηλ. σταθεροποίηση των εκπομπών σε επίπεδα ανεκτά από το περιβάλλον και όχι την καθαρή μείωση τους), αποτελούν

στην ουσία «πράσινες επενδύσεις» και ενίσχυση με ζεστό κρατικό χρήμα των επιχειρήσεων.

Για να σταματήσουμε τη λεηλασία της φύσης, δεν χρειαζόμαστε απλώς έξυπνη νέα τεχνολογία ή απλά την τιμολόγηση των εκπομπών. Πρέπει να καταργήσουμε σταδιακά την παλιά τεχνολογία ορυκτών καυσίμων. Χρειαζόμαστε άμεσα ένα παγκόσμιο σχέδιο για τους εργαζόμενους και τους φτωχούς αυτούς του κόσμου, ώστε να κατευθύνουμε τους πόρους σε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας ήπιας κλίμακας-υπό δημόσιο έλεγχο, βιολογική γεωργία, δημόσιες συγκοινωνίες και μεταφορές, δημόσια υγεία και άλλες ανεκπλήρωτες σήμερα ζωτικές κοινωνικές ανάγκες.

Χωρίς την ανατροπή του υπάρχοντος παραγωγικού και καταναλωτικού μοντέλου και την αντικατάστασή του από ένα ριζικά διαφορετικό υπόδειγμα, που θα είναι απελευθερωμένο από την καπιταλιστική απληστία, δεν μπορούμε να μιλάμε για πράσινες πολιτικές και κλιματική δικαιοσύνη, δεν μπορούμε να πετύχουμε τη σωτηρία του πλανήτη.

Το κρασάρισμα μετά το ντο

Αποσπάσματα συνέντευξης του **Μάικλ Ρόμπερτς** στο περιοδικό *Spectre*. Πέρα από κάποιες μικρές περικοπές στις απαντήσεις του Ρόμπερτς, κάποιες ερωτήσεις έχουν απειφθεί, ενώ άλλες έχουν «επαναδιατυπωθεί» συνοπτικά από την «Ε.Α.» για λόγους χώρου. Ολόκληρη στα αγγλικά είναι διαθέσιμη στο spectrejournal.com με τίτλο «The crash after the sugar rush».

Για την κατάσταση της παγκόσμιας οικονομίας και τις αιτίες της τρέχουσας κρίσης

Οι μεγάλες οικονομίες επιβραδύνονται με ταχύτητα μετά την μετα-Covid «ντο-παρισμένη» ανάκαμψη [sugar rush, η υπερκινητικότητα παιδιών λόγω λήψης υπερβολικής ποσότητας ζάχαρης] του 2021. Οδεύουν τώρα προς μια νέα πτώση το 2023, με αιτία την πτώση της δυνατότητας κερδοφορίας (τα περιθώρια κέρδους, που έφτασαν σε επίπεδα ρεκόρ το 2021, σήμερα παίρνουν την κάτω βόλτα). Αυτό θα μειώσει την αύξηση των επενδύσεων. Ταυτόχρονα, τα μπλοκαρίσματα στις παγκόσμιες εφοδιαστικές αλυσίδες παραμένουν ακόμα πολύ μεγαλύτερα από ό,τι ήταν πριν την βουτιά που σημειώθηκε επί Covid. Αυτό σημαίνει ότι ο πληθωρισμός, που άρχισε να ανεβαίνει μετά το 2020 και επιταχύνθηκε από τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία και τις δυτικές κυρώσεις, δεν θα υποχωρήσει στα επίπεδα προ-Covid για αρκετό χρονικό διάστημα -ή και ποτέ.

[...]

Στην πραγματικότητα, από την παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση και μετά, οι μεγάλες οικονομίες βρίσκονται σε αυτό που αποκαλώ Μακρά Στασιμότητα, που χαρακτηρίζεται από χαμηλές επενδύσεις, χαμηλή αύξηση της παραγωγικότητας και στάσιμους πραγματικούς μισθούς για την πλειοψηφία. Μόνο οι πολύ πλούσιοι κέρδισαν (θηριωδώς) από τα κερδοσκοπικά «μπουιμ» στα χρηματοπιστωτικά περιουσιακά στοιχεία και στα ακίνητα...

Αλλά αυτές οι φούσκες αρχίζουν σήμερα να σπάνε. Η βουτιά του Covid προκάλεσε ανεπανόρθωτες βλάβες στις μεγάλες οικονομίες: οι αναπτυξιακές τάσεις μετά τον Covid είναι χαμηλότερες σε σύγκριση με πριν την πανδη-

μία. Και με τη σειρά τους, τα 10 χρόνια πριν την πανδημία είχαν χαμηλότερη ανάπτυξη σε σύγκριση με πριν το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό κραχ. Στις μεγάλες οικονομίες ισχύει αυτό που οι οικονομολόγοι αποκαλούν «hysteresis» [η επιμονή ενός φαινομένου ακόμα και αφότου εξαφανίστηκαν οι παράγοντες που το προκάλεσαν], ή αν θέλετε, ένας οικονομικός «μακρύς Covid» [το σύνδρομο που αφήνει μακροπρόθεσμες βλάβες στον οργανισμό και αφού απαλλαγεί από τον ιό].

Η σύντομη οικονομική ανάκαμψη του 2021 υποχωρεί με ταχύτητα και οι οικονομίες επιστρέφουν σε μια πτώση η οποία θα είχε συμβεί από το 2020 πριν παρέμβει η πανδημία. Μόνο που αυτή τη φορά, η προηγούμενη ανάκαμψη συνοδεύτηκε από την άνοδο του πληθωρισμού σε υψηλά 40ετία. Έτσι, μόνο μια οξεία πτώση θα ανακόψει και θα μειώσει τα επίπεδα του πληθωρισμού. Οι κεντρικές τράπεζες δείχνουν αποφασισμένες να εφαρμόσουν την θεραπεία-σοκ της σφιχτής νομισματικής πολιτικής για να το πετύχουν αυτό.

Πώς συνυπάρχουν τα ρεκόρ κερδών με την κρίση κερδοφορίας και τι ρόλο παίζει η «υπερτιμολόγηση»

Οι πολύ μεγάλες εταιρείες, ιδιαίτερα στην ενέργεια, τις τεχνολογίες και τα ΜΜΕ, έχουν κάνει τεράστια κέρδη. Επίσης συμβαίνει αυτό που κάποιος αποκαλούν «υπερτιμολόγηση» από εταιρίες που έχουν μονοπωλιακή δύναμη όπως οι μεγάλοι της ενέργειας... Αλλά για τη μεγάλη πλειοψηφία των εταιρειών, ο ανταγωνισμός είναι σκληρός μέσα στις αγορές τους και το αυξανόμενο κόστος των πρώτων υλών και πλέον και τα υψηλά επιτόκια κατατρώνε τις δυνατότητες κερδοφορίας τους.

Οπότε, όταν διαβάζουμε για τα τεράστια κέρδη στις εταιρίες ενέργειας, τεχνολογίας και μίντια, ιδιαίτερα στις ΗΠΑ, μιλάμε για μια μειοψηφία. Η μέση κερδοφορία (σε σχέση με το κεφάλαιο που επενδύθηκε) βρίσκεται σε χαμηλά 70ετία. Ήδη το 15-20% των εταιρειών δεν βγάζουν αρκετά κέρδη για να καλύψουν

το κόστος εξυπηρέτησης των χρεών τους -τις αποκαλούμε «εταιρίες-ζόμπι», είναι οι νεκροζώνταντοι του εταιρικού κεφαλαίου.

Είναι πολύ σημαντικό να μην υποθέσουμε ότι ο πληθωρισμός και η αύξηση των κερδών οφείλονται πρωτίστως σε υπερτιμολογήσεις ή σε μονοπωλιακές πρακτικές, καθώς αυτό θα υποδείκνυε ότι αν ελέγξουμε

τις τιμές και σπάσουμε τα μονοπώλια, η καπιταλιστική παραγωγή θα μπορούσε να προχωρήσει ομαλά και χωρίς πληθωρισμό. Μέτρα όπως ο έλεγχος στις τιμές μπορεί να είναι προσωρινά επωφελή για τους εργαζόμενους, αλλά δεν εξαφανίζουν τις καπιταλιστικές κρίσεις και το αυξημένο κόστος ζωής θα συνέχιζε να υπάρχει.

Μόνο με δημόσια ιδιοκτησία και έλεγχο, όχι μόνο των «φυσικών» μονοπωλίων αλλά και των μεγάλων στρατηγικών επιχειρήσεων και των χρηματοπιστωτικών θεσμών, σε ένα σχέδιο επενδύσεων, απασχόλησης και ελέγχου του κλίματος,

Η ώρα της κρίσης

Συντομευμένη εκδοχή άρθρου του Μπεν Χίλιερ στην εφημερίδα RedFlag

Οι Κεντρικές Τράπεζες σε όλο τον κόσμο έχουν κάνει σαφές ότι είναι έτοιμες να οδηγήσουν τις οικονομίες σε ύφεση αυξάνοντας τα επιτόκια δανεισμού, προκειμένου να προστατεύσουν τον τεράστιο πλούτο του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος.

«Κανείς δεν γνωρίζει αν αυτή η διαδικασία θα οδηγήσει σε ύφεση ή, αν συμβεί, πόσο σοβαρή θα είναι αυτή η ύφεση», δήλωσε στα τέλη Σεπτεμβρίου ο πρόεδρος της Αμερικανικής Ομοσπονδιακής Τράπεζας (Fed) Τζέρομ Πάουελ. «Πρέπει να κάνουμε τον πληθωρισμό παρελθόν. Μακάρι να υπήρχε ανώδυνος τρόπος να το καταφέρουμε αυτό. Αλλά δεν υπάρχει».

Από τη σκοπιά των κεντρικών τραπεζών, ο πληθωρισμός -η υποτίμηση της αξίας του χρήματος- είναι χειρότερος από μια ύφεση, γιατί θίγει δυσανάλογα τους δανειστές. Ο υψηλός πληθωρισμός μειώνει αισθητά την πραγματική αξία των εκκρεμών δανείων, τα οποία

δόθηκαν σε «χθεσινό χρήμα» αλλά θα αποπληρωθούν σε «αυριανό χρήμα». Αυτό το χρήμα θα μοιάζει ίδιο... αλλά θα αξίζει όλο και λιγότερο κάθε χρόνο που περνά με υψηλό πληθωρισμό.

Για να αντισταθμίσουν τη μείωση της αξίας των χρεών που τους οφείλονται, οι τράπεζες αυξάνουν τα επιτόκια για να πάρουν άμεσα περισσότερα χρήματα από τους οφειλέτες και για να μειώσουν την οικονομική ζήτηση, κάτι που θεωρούν ότι θα επιβραδύνει την ταχύτητα με την οποία το χρήμα χάνει την αξία του. Αυτή είναι η «οδύνη» την οποία οι τραπεζίτες μας λένε ότι πρέπει να υπομένουμε: Τα κράτη και οι κάτοχοι δανείων να πληρώσουν περισσότερα για την εξυπηρέτηση των υπαρχόντων χρεών τους, και εκατομμύρια άνθρωποι να χάσουν τις δουλειές τους...

Έχει σημασία να καταλάβουμε ότι αυτό δεν έχει καμία σχέση με την προστασία του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης απέναντι στη μάλιστα της αύξησης των τιμών... «Υπάρχουν

Πληθωρισμός

μπορεί να επιτευχθεί το τέλος του πληθωρισμού χωρίς να χρειαστεί μια ύφεση.

❓ Για τη συστημική διαχείριση της κρίσης, μεταξύ της «δημιουργικής καταστροφής» και της τεχνητής υποστήριξης στις εταιρίες-«ζόμπι»

Η «δημιουργική καταστροφή» ή «θεραπεία-σοκ» του είδους του [προέδρου της Fed] Βόλκερ στα τέλη της δεκαετίας του 1970 αποφεύχθηκε ως επιλογή στην παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση του 2008. Πράγματι, ο τότε πρόεδρος της Fed, ο Μπερνάνκι, υιοθέτησε την αντίθετη πολιτική, αυτήν της επέκτασης της προσφοράς χρήματος και πιστώσεων στους καπιταλιστές για να τους διασώσει (μόλις πήρε και Νόμπελ για αυτό).

Μετά από αυτό, οι εταιρίες τρέφονταν από τον «ορό» του δανεισμού με σχεδόν μηδενικά επιτόκια μαζί με το χαμηλό πληθωρισμό προκειμένου να αναπτυχθούν -αλλά να αναπτύχθουν πολύ αργά. Μια μακρά στασιμότητα αντικατέστησε τη «δημιουργική καταστροφή». Ως το 2019, μια νέα ύφεση ήταν στα σκαριά. Σήμερα, το 2022, οι ενέσεις πίστωσης δεν υπάρχουν ως επιλογή στο τραπέ-

ζι. Το αντίθετο ισχύει, με δεδομένο τον υψηλό πληθωρισμό. Οι κεντρικές τράπεζες ετοιμάζονται να εφαρμόσουν την «θεραπεία-σοκ»...

❓ Για τις προοπτικές της παγκοσμιοποίησης

Οι κυρίαρχοι οικονομολόγοι είναι διχασμένοι ως προς το αν τέλειωσε η «παγκοσμιοποίηση»... Μετά την παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση, το παγκόσμιο εμπόριο αγαθών αυξάνεται πιο αργά από το ΑΕΠ (το οποίο αυξάνεται πολύ αργά και το ίδιο), ενώ οι ροές κεφαλαίων παγκοσμίως, και ιδιαίτερα προς τις αναδυόμενες οικονομίες, έχουν πέσει.

Κάποιοι ισχυρίζονται ότι η παγκοσμιοποίηση του εμπορίου υπηρεσιών θα αναπληρώσει αυτήν την υποχώρηση και άρα η παγκοσμιοποίηση δεν είναι νεκρή. Αλλά δεν μπορώ να εντοπίσω καμία ένδειξη ότι ο πολύ μικρός κλάδος του εμπορίου υπηρεσιών μπορεί να αναπληρώσει την μείωση του εμπορίου αγαθών, ιδιαίτερα καθώς οι εντάσεις ΗΠΑ-Κίνας, η αύξηση των φραγμών στο εμπόριο και οι κυρώσεις κατά της Ρωσίας, του Ιράν κλπ μάλλον θα επιταχυνθούν και δεν θα υποχωρήσουν.

Η Μεγάλη Ρύθμιση [η περίοδος σχε-

τικής σταθεροποίησης του οικονομικού κύκλου] και η περίοδος της παγκοσμιοποίησης δείχνουν να έχουν τελειώσει. Αυτό σημαίνει πολύ πιο τεταμένοι ανταγωνισμοί και συγκρούσεις, όχι μόνο στο εμπόριο και τις επενδύσεις. Όπως έλεγε ο Μαρξ, οι καπιταλιστές λειτουργούν ως αδέρφια ενάντια στους εργάτες, αλλά ως εχθρικά αδέρφια που τσακώνονται μεταξύ τους. [...]

❓ Τα αιτήματα και οι διεκδικήσεις της Αριστεράς

Βραχυπρόθεσμα, πρέπει να αγωνιστούμε ενάντια στο αυξανόμενο κόστος ζωής. Πρέπει να υποστηρίξουμε τις μάχες των συνδικάτων, που είναι οι μόνοι υπερασπιστές των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς τους. Πρέπει να αγωνιστούμε για έναν μισθό που εξασφαλίζει αξιοπρεπή διαβίωση και για αυξήσεις των μισθών ανάλογα με το ύψος του πληθωρισμού ώστε τουλάχιστον να συντηρηθούν τα πραγματικά εισοδήματα. Χρειάζεται να αντιταχθούμε σε όλες τις αυξήσεις επιτοκίων και σε όποια επιπλέον μέτρα περικοπών των κρατικών δαπανών σε υπηρεσίες και στο κοινωνικό κράτος ή/και σε αυξήσεις φόρων για την κοινωνική πλειοψηφία.

Ο πληθωρισμός μπορεί να ελεγχθεί και να μειωθεί αν έχουμε τον έλεγχο του τραπεζικού συστήματος και στρατηγικών κλάδων της οικονομίας. Πρέπει να αντικαταστήσουμε την αγορά στην ενέργεια κλπ με τον δημοκρατικό κρατικό σχεδιασμό για τις κοινωνικές ανάγκες, για τον έλεγχο του κλίματος, για επενδύσεις σε τεχνολογίες και κατάλληλες θέσεις εργασίας.

Πρέπει να τερματίσουμε όλους τους καταστροφικούς πολέμους που έχουμε δει στον εικοστό πρώτο αιώνα σε Ιράκ, Αφγανιστάν, Ουκρανία, υποσαχάρια Αφρική και άλλων που ίσως έρχονται στην κεντρική Ασία. Αυτοί δεν σημαίνουν μόνο απώλειες ζωών και περιουσιών εκατοντάδων εκατομμυρίων, αλλά αποτελούν και μια θηριώδη σπατάλη πόρων και ένα τεράστιο πλήγμα στο περιβάλλον.

Οπότε: όχι μείωση στο βιοτικό επίπεδο, όχι μείωση στις κρατικές δαπάνες για τις ανάγκες των ανθρώπων, όχι άλλους πολέμους, για μια σχεδιασμένη δημόσια παγκόσμια οικονομία, υπό το δημοκρατικό έλεγχο λαϊκών θεσμών και όχι υπό τον έλεγχο δισεκατομμυριούχων που βγάζουν κέρδη και της καπιταλιστικής αγοράς.

υπερβολικά πολλοί Αμερικάνοι που κερδίζουν υπερβολικά μεγάλες αυξήσεις», γράφει ο Μάθιου Κράνστον στο Financial Review, σε άρθρο με τίτλο «Οι δουλειές που πρέπει να χαθούν για να μειωθεί ο πληθωρισμός».

Αυξάνοντας γρήγορα τα επιτόκια -και μαζί τους τη συναλλαγματική αξία του αμερικανικού δολαρίου- η Fed εξάγει επιπλέον πληθωριστικές και υφεσιακές πιέσεις στον υπόλοιπο πλανήτη. Πληθωριστικές γιατί η ισχύς του δολαρίου οδηγεί σε αύξηση των τιμών σε εγχώριο νόμισμα για τις εισαγωγές που γίνονται σε αμερικανικά δολάρια, όπως τα αγροτικά προϊόντα και η ενέργεια. Υφεσιακές γιατί οι άλλες κεντρικές τράπεζες ακολουθούν το παράδειγμα της Fed προκειμένου να περιορίσουν τη μείωση της αξίας των δικών τους νομισμάτων έναντι του δολαρίου, πιέζοντας σε αυτή τη διαδικασία την εγχώρια οικονομική δραστηριότητα.

Η Τράπεζα της Αγγλίας δηλώνει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο είναι ήδη σε ύφεση, αλλά εξακολουθεί να αυξάνει τα επιτόκια προκειμένου να υπερασπιστεί την αξία της λίρας και να προστατεύσει τους δανειστές από τον 10% πληθωρισμό. Η Ευρώπη, που αντιμετωπίζει και μια ενεργειακή κρίση, ακολουθεί τη Βρετανία προς την ύφεση...

Σε κάθε περίπτωση, ο κόσμος έχει μεταστραφεί από την περίοδο του φτη-

νού δανεισμού και της «ποσοτικής χαλάρωσης»... σε ένα είδος κούρσας προς τα πάνω όσον αφορά τη νομισματική πολιτική. Η προηγούμενη περίοδος υποτίθεται ότι θα μείωνε την ποσότητα των χρεών στο σύστημα μέσα από ένα συνδυασμό αυξημένης οικονομικής ανάπτυξης και μειωμένων κρατικών δαπανών. Αλλά κατέληξε στο να φτάσουν οι [οικονομικές] υποχρεώσεις στα 300 τρισ. δολάρια, περίπου 350% της παγκόσμιας οικονομικής παραγωγής...

Τώρα είναι η ώρα της κρίσης. Καθώς ο πληθωρισμός στις βασικές οικονομίες διαβρώνει την πραγματική αξία αυτών των γιγάντιων [οικονομικών] υποχρεώσεων, παντού οι δανειστές -κεντρικές τράπεζες, εμπορικές τράπεζες και άλλες μεγάλες χρηματοπιστωτικές εταιρίες- σπεύδουν να αντισταθμίσουν την απώλεια.

Νωρίτερα φέτος, το ΔΝΤ εκτίμησε ότι περίπου το 60% των χωρών χαμηλού εισοδήματος κινδύνευαν ήδη να βρεθούν ή βρίσκονταν ήδη σε οικονομική δυσπραγία (δυσκολία αποπληρωμής χρεών)...

Όπου τα δάνεια είναι σε αμερικανικά δολάρια, το αυξημένο βάρος της πτώσης της αξίας των εθνικών νομισμάτων και των υψηλότερων επιτοκίων έχει υπερκεράσει τα μικρά οφέλη που είχαν οι χρεωμένες χώρες από τον πληθωρισμό που διάβρωνε την πραγματική αξία των χρεών τους. Όπου τα

δάνεια δεν είναι σε αμερικανικά δολάρια, υπάρχει φυγή κεφαλαίων προς τα αμερικανικά ομόλογα. Έτσι, ενώ το συνολικό χρέος μειώθηκε κατά μισό τρισ. δολάρια φέτος στις λεγόμενες αναδυόμενες οικονομίες (ευφημισμός για τις φτωχές υπανάπτυκτες οικονομίες), το χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ αυξάνεται καθώς η ανάπτυξη ανακόπτεται.

Στις ανεπτυγμένες οικονομίες, τα κράτη και οι επιχειρήσεις πιέζουν προς τα κάτω την πραγματική αξία των μισθών, των συντάξεων και άλλων πληρωμών κοινωνικής ασφάλισης, ενώ δικαιολογούν τις περικοπές στους προϋπολογισμούς με επίκληση στις επαχθείς αποπληρωμές χρεών. [...]

Για τους εργαζόμενους, οι μισθοί είναι πολύ σημαντικότεροι από τις αποταμιεύσεις... Ακόμα και οι πιο εύποροι εργαζόμενοι γενικά έχουν αποταμιεύσεις που αρκούν για να καλύψουν τα έξοδα μερικών μηνών εφόσον χάσουν τη δουλειά τους -μετά θα υποχρεωθούν να ξαναβρούν εργασία για να ζήσουν. Οι περισσότεροι μένουν χωρίς χρήματα με το που βρεθούν στην ανεργία, αν δεν έχουν ήδη ξεμείνει και κάνουν τους ζογκλέρ με τα χρέη διάφορων πιστωτικών καρτών -περίπου το 30% των ανθρώπων με πιστωτικές κάρτες δηλώνουν ότι δεν θα μπορούσαν να τα βγάλουν πέρα χωρίς αυτές.

Ο βασικός τρόπος που μπορούν να υπερασπιστούν οι εργαζόμενοι τους

εαυτούς τους σε αυτή τη στιγμή κρίσης είναι συνεπώς να αγωνιστούν για υψηλότερους μισθούς και για αυξημένες κρατικές δαπάνες στην πρόνοια και τις κοινωνικές υπηρεσίες. Μας λένε ότι το χειρότερο σενάριο από όλα θα ήταν αυτό όπου ένα «σπирάλ μισθών-τιμών» θα κρατούσε ψηλά τον πληθωρισμό για ακόμα μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Το μήνυμά είναι ότι «η συγκράτηση των μισθών» και η μείωση των κρατικών δαπανών είναι προς το συμφέρον όλων μας.

Αλλά όποιος είναι χρεωμένος σε κάρτα ή με υποθήκη κλπ. θα κέρδιζε άμεσα αν αυξάνονταν οι μισθοί παράλληλα με τον πληθωρισμό των καταναλωτικών τιμών: Ο πληθωρισμός των μισθών είναι ευεργετικός για τους εργαζόμενους οφειλέτες...

Η κεντρική τράπεζα ασφαλώς θα ανταπέδιδε με ακόμα υψηλότερα επιτόκια προκειμένου να κρατήσει τους εργαζόμενους φυλακισμένους στα χρέη και να βυθίσει την οικονομία. Αλλά οι κεντρικές τράπεζες το κάνουν έτσι κι αλλιώς αυτό για τους δικούς τους λόγους. Αυτό αποτελεί έναν ακόμα λόγο για να θεθούν οι μεγάλοι χρηματοπιστωτικοί οργανισμοί υπό δημόσιο έλεγχο: ώστε οι τραπεζίτες να υποχρεωθούν να ανεβάσουν τα επίπεδα διαβίωσης, αντί να τα πιέζουν προς τα κάτω για να προστατεύσουν τους ισολογισμούς τους.

Σκέψεις για το σήμερα με αφορμή το βιβλίο της Κλάρα Τσέτκιν «Η πάλη ενάντια στον φασισμό»

Του Γιώργου Σουβλή, μεταδιδακτορικού ερευνητή στο τμήμα Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης

Το κείμενο αυτό (απόσπασμα του οποίου παραθέτουμε εδώ) παρουσιάστηκε στην βιβλιοπαρουσίαση που οργανώθηκε από τις εκδόσεις Redmarks στον Σύλλογο Ελλήνων Αρχαιολόγων στις 22/11/2022. Δημοσιεύτηκε ολόκληρο στο Press Project.

Καλησπέρα σε όλους και όλες που βρίσκονται σήμερα εδώ για αυτή την παρουσίαση ενός πολύ ενδιαφέροντος και εξαιρετικά, δυστυχώς, επίκαιρου βιβλίου το οποίο περιλαμβάνει κείμενα της Γερμανίδας επαναστάτριας Κλάρα Τσέτκιν τα οποία γράφτηκαν ακριβώς πριν από 100 χρόνια. Το δυστυχώς πάει στο γεγονός ότι το φαινόμενο με το οποίο καταπιάνεται στα κείμενα – ο φασισμός – συνεχίζει μέχρι και σήμερα να υφίσταται, παραλλαγμένο μεν, υπαρκτό δε, πράγμα το οποίο σημαίνει πως θα πρέπει να συνεχίζουμε ως κομμουνιστές τον αγώνα για την εξαφάνισή του. Για να γίνει αυτό θα πρέπει να το καταλάβουμε, την φυσιογνωμία του, τα χαρακτηριστικά του, την ιστορικότητα και τις διάφορες μεταλλάξεις του φασισμού στην διαχρονία του. Είναι επιτακτικό αυτό το καθήκον γιατί ο φασισμός δεν είναι κάτι που έρχεται από το μέλλον, είναι κάτι που είναι εδώ, ζει μεταξύ μας, πολιτεύεται και προσεχώς από ότι φαίνεται στη χώρα μας θα έχει ακόμη μεγαλύτερη κοινοβουλευτική εκπροσώπηση. Άρα είναι κάτι άμεσο για αυτό και θα πρέπει να είναι άμεσες οι ενέργειες στις οποίες θα προβούμε ως κομμουνιστές για να το αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά.

[...]
Το ιστορικό πλαίσιο εν συντομία είναι αυτό της επαύριον του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου και των ανακατατάξεων που αυτός έφερε σε κοινωνικό, πολιτικό, γεωπολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο στην υφήλιο. Ένα από τα φαινόμενα τα οποία ξεπηδούν από το συγκεκριμένο αυτό είναι οι φασίστες του Μουσολίνι οι οποίοι πολύ γρήγορα καταλαβαίνουν την εξουσία στην γείτονα Ιταλία και δι-ατηρούνται σε αυτήν μέχρι και το τέλος του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου. Η πραγματικότητα αυτή θα θέσει εν πολλοίς και τον ιδεότυπο για τα υπόλοιπα μεσοπολεμικά φασιστικά κινήματα, κράτη και ηγεσίες. Η Κομιντέρν αντιλαμβανόμενη εγκαίρως – ήδη από το 1923, ένα χρόνο μόλις μετά την κατάκτηση της εξουσίας από τους φασίστες – την σημασία αυτού του φαινομένου αναθέτει στην Γερμανίδα Κομμουνί-

στρια Τσέτκιν να συγκροτήσει μια ανάλυση για τον φασισμό και τα αντίστοιχα καθήκοντα που απορρέουν από αυτήν για τους υπόλοιπους συντρόφους τους στην νέα αυτή αυτήν συγκυρία.

[...]

Χαρακτηριστικά του φασισμού

Ο φασισμός είναι δομικό αποτέλεσμα της κρίσης του καπιταλισμού και της κατάρρευσης των ισχυόντων κρατικών μορφών. Στο μεσοπολεμικό συγκεκριμένο προκύπτει από μια διαλυμένη οικονομικά Ευρώπη μετά το τέλος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, στην σημερινή συγκυρία προκύπτει μετά την παγκόσμια οικονομική κρίση του 2008 και τις εξακτινώσεις της στα διαφορετικά εθνικά πλαίσια. Άρα είναι με άλλα λόγια δομικό σύστοιχο του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής.

[...]

Η εμφάνιση του Φασισμού και του Ναζισμού – κατά την Γερμανίδα κομμουνίστρια προκύπτει όταν το εργατικό κίνημα βρίσκεται σε υποχώρηση. Με άλλα λόγια, ο φασισμός είναι προϊόν πολιτικής ήττας. Τι συνέβη στην Ελλάδα αντίστοιχο με όρους πολιτικής ήττας που θα μπορούσε να ερμηνεύσει, σίγουρα όχι την εμφάνιση αλλά την συνέχιση και χειρότερα ακόμα την κανονικοποίηση της ακροδεξιάς ρητορικής και των πρακτικών της; Η γνωστή και μη εξαιρετέα σε όλους μας ήττα του Ιουλίου του 2015, η συμβιβαστική λογική που προηγήθηκε και του οτιδήποτε ακολούθησε την ήττα του καλοκαιριού του 2015. Σταμάτησε μετά το 2019 η επιρροή και η κανονικοποίηση της ακροδεξιάς ρητορικής αφότου η Χρυσή Αυγή καταδικάστηκε;

Όχι, το ακριβώς αντίθετο, όπως δείχνει και το βιβλίο μας με τον χαρακτηριστικό τίτλο, Η Κανονικοποίηση του Ακροδεξιού λόγου στην Ελλάδα. Η Τσέτκιν το λέει καθαρά στις σελίδες

του βιβλίου το οποίο σήμερα παρουσιάζουμε ότι τις πολιτικές ήττες τόσο στην Ιταλία όσο και στην Γερμανία τις ακολουθεί μια ηττοπάθεια, ένας πολιτικός αναχωρητισμός, μια επιστροφή στην ιδιωτική ζωή και κάποιες φορές μια στροφή αυτών που έχουν απογοητευτεί στην άκρα δεξιά, διευκρινίζοντας βέβαια ότι έργο της Αριστεράς είναι να παρέμβει στις μάζες και να επιχειρήσει να τις μεταπέσει, να τους δώσει προοπτική. Θέλει με άλλα λόγια συγκεκριμένη πολιτική δουλειά.

[...]

Πολιτικές προτάσεις

Ωστόσο η Τσέτκιν ως κομμουνίστρια και όχι ως μια απλή μεταμοντέρνα ερευνητρια σε κάποιο ιδιωτικοποιημένο πανεπιστήμιο της δύσης δεν μένει μόνο στο κομμάτι της διάγνωσης του τι παύει αλλά προχωράει και σε πολιτικές προτάσεις για την αντιμετώπιση του φαινομένου.

Είναι επίκαιρες αυτές και χρήσιμες σήμερα, 100 χρόνια μετά; Η απάντηση είναι σαφώς και ναι. Τι προτείνει λοιπόν;

Πρώτον. Ιδεολογικός αγώνας. Θα πρέπει ως αριστεροί – κομμουνιστές – να καταδείξουμε όπως λέει η Τσέτκιν τις αντιφάσεις της ακροδεξιάς ιδεολογίας και πρακτικής. Τι δηλαδή; Ότι άλλα λένε και ότι άλλα κάνουν. Στα καθ' υμάς είχαμε μια Χρυσή Αυγή η οποία μιλούσε στο όνομα του ελληνικού λαού και δεν υπήρχε ένα νομοσχέδιο, ένα υπέρ του εφοπλιστικού κεφαλαίου μέσα στην βουλή το οποίο να μην υπερψήφισε. Γιατί; Γιατί τα έπαιρνε από αυτούς και συντασσόταν με τα συμφέροντά τους.

Λέει λοιπόν η Κλάρα Τσέτκιν 100 πριν ότι πέραν αυτού και για να γίνει αυτό με μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα πρέπει να γίνει καταγραφή και ανάλυση εκ μέρους του κομμουνιστικού κινήματος του ακροδεξιού φαινομένου. Με άλλα λόγια έρευνα!

Χρειάζεται άρα περισσότερη και συστηματικότερη δεσμευμένη έρευνα για να κατανοήσουμε το περιεχόμενο, την μορφή και τους μετασχηματισμούς της σύγχρονης άκρας δεξιάς.

Μας συμβουλεύει επίσης η Τσέτκιν ότι αυτή η έρευνα πρέπει να έχει διεθνιστική διάσταση και ότι οι αγωνιστές θα πρέπει να μιλούμε με την γλώσσα των απλών ανθρώπων για το τι συνιστά ακροδεξιά, χωρίς ωστόσο να κάνουν ιδεολογικές παραχωρήσεις. Άρα όχι ελιτισμός και πίστη στις ιδεολογικές αρχές.

Πέρα από το ιδεολογικό αγώνα θέλει πολιτικό αγώνα, οργάνωση σε ενιαίο μέτωπο – αλλά όχι σε μέτωπο όπως είχε καταδείξει ο σταλινισμός στο παρελθόν με τα τάχα προοδευτικά τμήματα της αστικής τάξης αλλά με τον κόσμο της εργασίας. Άρα με μια σαφή πρωτοπορία του εργατικού κινήματος θα πρέπει να δημιουργηθούν μέτωπα τόσο με κόμματα, κινήματα και οργανώσεις που θα συγκροτηθούν στην βάση της αντιφασιστικής ενότητας. Αλλά τονίζω εκ νέου, με κόμματα, οργανώσεις και κινήματα τα οποία στηρίζουν τον κόσμο της εργασίας.

Το τρίτο το οποίο δεν είναι ξέχωρο από το δεύτερο είναι η αυτοάμυνα – στο μεσοπόλεμο κυρίως – αυτό συνέβαινε με περιφρουρήσεις στους χώρους εργασίας με πολιτοφυλακές. Νομίζω στον σήμερα έναντι αυτού, το αντίστοιχο που οφείλουμε να προτεραιοποιήσουμε είναι η κινηματική δράση, η καλή οργάνωση και η αλληλεγγύη.

Με άλλα λόγια, δεν έχουμε παρά να δράσουμε και δη άμεσα, η Τσέτκιν παρέχει με τις αναλύσεις της τροφή για σκέψη και προβληματισμό και κατανόηση πολύπλοκων φαινομένων όπως αυτών του φασισμού. Εμείς σαφώς δεν πρέπει να μείνουμε στις προτροπές της Τσέτκιν σε αυτό αλλά να τις προχωρήσουμε και να τις δούμε στο σήμερα, να τις προσαρμόσουμε και να εμπνευστούμε από αυτές. [...]

Κιβωτός πόνου και υποκρισίας

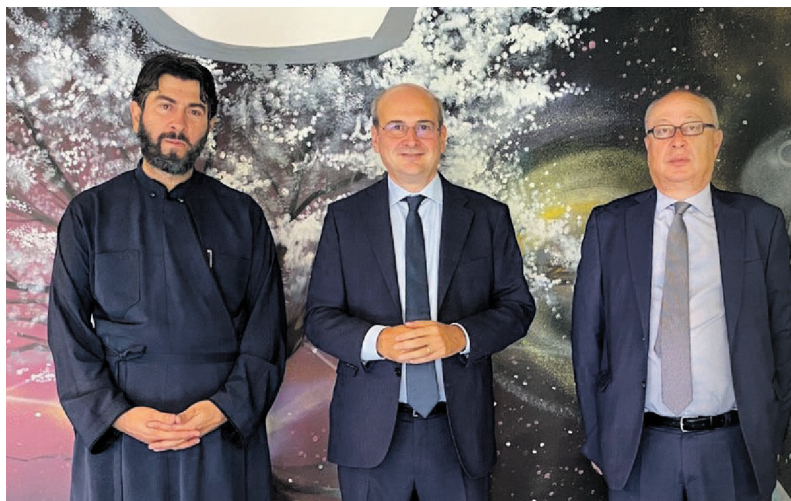
Του Νικόλα Κολυτά

Η ειδησεογραφία των τελευταίων ημερών γύρω από την υπόθεση της «Κιβωτού του κόσμου» είναι γεμάτη βαρύγδουπους τίτλους, επικίνδυνες αποκαλύψεις, σοβαρές καταγγελίες, αποκλειστικές μαρτυρίες και ακατάσχετη ηθικολογία, χωρίς καμία αναφορά στις κρατικές ευθύνες. Εκατοντάδες παιδιά ήταν για χρόνια εγκαταλειμμένα στην τύχη τους σε μια δομή που μοναδικό της διαπιστευτήριο ήταν η ευλογία του θεού και η στωικότητα του πατέρα-Αντωνίου. Όλα αυτά στον «προηγμένο δυτικό καπιταλισμό του 2022», που βαυκαλίζεται για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Μιλάμε για ντροπή.

Άνοδος και πτώση της Κιβωτού

Η Κιβωτός του κόσμου -και πόσες άλλες άραγε αντίστοιχες δομές- δεν κατέβηκε από τον ουρανό με κάποια θεία παρέμβαση, αλλά είναι ένα ανθρώπινο και εν πολλοίς συστημικό δημιούργημα. Επί μία εικοσαετία ένα ολόκληρο πολιτικό, επιχειρηματικό και μιντιακό κατεστημένο στήριζε το εγχείρημα του πατέρα-Αντωνίου με οικονομικές δωρεές, με εκτενή ρεπορτάζ και αφιερώματα, με ξέπλυμα των πάσης φύσεως πολιτικών προσώπων που το έριχναν στην πρόσκαιρη φιλανθρωπία. Όλοι αυτοί σήμερα πέφτουν από τα σύννεφα ο ένας μετά τον άλλον. Ίσως γιατί τους ενδιέφερε περισσότερο η δημιουργία ενός αφηγήματος που θέτει τη θρησκεία στο επίκεντρο, το κράτος σε συνειδητή εξαφάνιση και την εικόνα των σωτήρων και ευεργετών σε διαμόρφωση υποδείγματος.

Κάπως έτσι όλοι σήμερα μένουν άφωνοι με τις αποκαλύψεις που έρχονται στο προσκήνιο. Και εδώ συναντούμε την πλήρη αντίφαση. Με τα ίδια υλικά που χτίστηκε η εικόνα της Κιβωτού, πλέον γκρεμίζεται. Ρίχνονται όλοι στην τηλεοπτική αρένα για τα νούμερα τηλεθέασης. Τηλεοπτικοί ψυχολόγοι, εξαγριωμένοι παππάδες, τηλεσχολιαστές μπάτσοι, διακεκριμένοι δικηγόροι, εξαπατημένοι ευεργέτες, celebrity εθελοντές, εργαζόμενοι της δομής, ανήξεροι γείτονες. Όλοι στο καζάνι του θεάματος. Όμως και πάλι. Δεν φτάνουν όλοι αυτοί. Το θέμα είναι κορεσμένο. Πρέπει να προχωρήσει πιο βαθιά. Στο όνομα της έρευνας, οι πανελίστες δε διστάζουν να βγάζουν στο γυαλί κακοποιημένα και ιδρυματοποιημένα παιδιά προσπαθώντας να αποσπάσουν μια ακόμη «σοκαριστική» εξομολόγηση. Δε διστάζουν να εργαλειοποιούν τον πόνο γονιών που έχασαν την επιμέλεια των παιδιών τους.

Ο υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων, Κωστής Χατζηδάκης, δήλωσε [για την παραχώρηση κτιρίου του ΕΦΚΑ στην Κιβωτό του Κόσμου]: «Δεν μπορούσα να παραμείνω απαθής απέναντι σε αυτήν την γραφειοκρατική εκκρεμότητα. Πολύ περισσότερο λαμβάνοντας υπόψη το σπουδαίο έργο που κάνει η Κιβωτός του Κόσμου και ο πατήρ Αντώνιος».

Από δημοσίευμα του Ο.Τ., στις 21/9/2022

Ιδρυματοποίηση στην Ελλάδα

Είναι απορίας άξιο ότι κανείς από όλους αυτούς τους τηλεοπτικούς ειδήμονες, δεν έθεσε στο επίκεντρο της κουβέντας το ζήτημα του κράτους. Τόσο στο κομμάτι του ελέγχου των υπαρχουσών δομών με τη μορφή των μη κερδοσκοπικών οργανώσεων, όσο και στο ζήτημα των ανύπαρκτων ή ελλιπών κοινωνικών υπηρεσιών και μονάδων φροντίδας των ανέστιων και κακοποιημένων παιδιών. Σε πρόσφατη συνέντευξή της σε πρωινή εκπομπή, η υφυπουργός Κοινωνικής Πρόνοιας και Αλληλεγγύης, Δόμνα Μιχαηλίδου, δήλωσε ανερευθιάστα: «Πριν το Μάιο του 2022 είχαν κανόνες τα γηροκομεία, οι βρεφονηπιακοί σταθμοί, οι δομές ΑΜΕΑ, τα περίπτερα, τα μαγαζιά εστίασης. Οι μόνες δομές που δεν είχαν κανόνες ήταν τα ορφανοτροφεία». Είναι ασύλληπτο ότι στη χώρα που όλοι οι φιλήσυχοι πολίτες αναπαράγουν την κλισιά «σε τι κόσμο μεγαλώνουν τα παιδιά μας;», οι δομές παιδικής προστασίας λειτουργούσαν τελείως ανεξέλεγκτα. Και αυτό το παραδέχεται η πολιτικά αρμόδια επί του θέματος!

Είναι χαρακτηριστικό ότι στην Ελλάδα σήμερα δεν υπάρχει ένας ακριβής αριθμός σχετικά με τον πληθυσμό των παιδιών που ζουν σε ιδρυματική φροντίδα, ενώ υπολογίζεται ότι αυτή τη στιγμή λειτουργούν περίπου 100 ιδρύματα ποικίλων κατηγοριών σε όλη τη χώρα. Σε αυτά, δεν υπάρχει θεσπισμένος αριθμός κοινωνικών λειτουργών ανά συγκεκριμένο αριθμό παιδιών, δεν υπάρχει σε ποικίλες περιπτώσεις βρεφοκόμος για τα φιλοξενοούμενα βρέφη, ενώ δεν υπάρχει η υποχρέωση ύπαρξης συμβεβλημένων γιατρών για την κάλυψη των αναγκών των μονάδων. Τα παιδιά και οι νέοι διαμένουν στα ιδρύματα παιδικής προστασίας κάτω από εξωφρενικές συνθήκες αυστηρά μέχρι την ενηλικίωση τους. Μετά

από αυτή την ηλικία εγκαταλείπονται κυριολεκτικά στην τύχη τους. Δεν υπάρχουν υποστηρικτικές υπηρεσίες από το κράτος για τους νέους που μόλις αποχώρησαν από το ίδρυμα όπως οικονομική βοήθεια, απασχόληση ή περαιτέρω διαμονή.

Δεν υπάρχει επίσης καμία πρόνοια αποϊδρυματοποίησης. Ποικίλες επιστημονικές έρευνες έχουν αναδείξει ότι ο εγκλεισμός παιδιών σε δομές χωρίς την επαρκή μέριμνα και φροντίδα, λειτουργεί τραυματικά τόσο για την ψυχολογία τους, όσο και για τη συνολικότερη υγεία τους. Στην Ελλάδα αντί οι δομές παιδικής προστασίας να αποτελούν έναν ενδιάμεσο σταθμό στη ζωή του παιδιού, αποτελούν μια φυλακή που εκτείνεται σε όλο το χρονικό εύρος μέχρι την ενηλικίωση. Αυτό εξυπηρετεί τα ιδρύματα και τους εκάστοτε διαχειριστές τους, να εξασφαλίζουν επιχορηγήσεις και δωρεές χωρίς να υπάρχει κανένας απολύτως έλεγχος στα πεπραγμένα τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι σύμφωνα με στοιχεία του Κέντρου Ερευνών Ρίζες, ο αριθμός των υιοθεσιών δεν ξεπερνά τις 70 τον χρόνο όσον αφορά δημόσια ιδρύματα, οι δε αναδοχές ανά έτος είναι λιγότερες.

Διεκδίκηση κρατικής μέριμνας

Θα είναι ολέθριο λάθος η ριζοσπαστική Αριστερά να μπει στην κουβέντα της σκανδαλολογίας και του ντετεκτιβισμού. Είναι σίγουρο ότι στην υπόθεση της Κιβωτού έχουν γίνει ολέθρια λάθη από πεντακόσιες διαφορετικές πλευρές. Την κύρια ευθύνη όμως φέρουν εκείνοι που δημιούργησαν το υπόβαθρο ώστε να λειτουργούν τέτοιες δομές χωρίς έλεγχο. Και δεν είναι άλλοι από τις κυβερνήσεις που διαχρονικά αδιαφόρησαν για την προστασία των δικαιωμάτων των παιδιών και τώρα βγαίνουν να αντλήσουν πολιτική υπεραξία από μια υπόθεση φρίκης. Αυτή η φρίκη έχει ονοματεπώνυμο

και λέγεται κρατική ανυπαρξία.

Χιλιάδες παιδιά αφήνονται για δεκαετίες στο έλεος ευαίσθητων παππάδων, φιλάνθρωπων εφοπλιστών, εκκολαπτόμενων ΜΚΟ και ελλειπών κρατικών δομών. Είναι χαρακτηριστικό ότι τα κριτήρια με τα οποία στελεχώνονται αυτές οι δομές δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με τα παιδιά που φιλοξενούν και τη μέριμνα που χρειάζονται. Αρκεί να ρίξει κανείς μια ματιά στο νέο Διοικητικό Συμβούλιο της Κιβωτού, της οποίας πλέον προΐσταται μια... εφοπλίστρια. Κάπως έτσι από το διαπιστευτήριο της θρησκευτικότητας και της χριστιανικότητας περάσαμε στο διαπιστευτήριο του χρήματος και του κεφαλαιοκρατίας. Με διαφορετικά γαλόνια του ίδιου συστήματος θα πορευθεί η Κιβωτός και η κάθε Κιβωτός, μέχρι την επόμενη καταγγελία που θα έρθει στο φως της δημοσιότητας και θα μας ρίξει πάλι από τα σύννεφα.

Απέναντι σε αυτή τη βιομηχανία εκμετάλλευσης και υποκρισίας πρέπει να απαντήσουμε με σαφή αιτήματα ξεκινώντας από τη θέσπιση ενός νέου θεσμικού πλαισίου που θα αφορά στην προστασία παιδιών. Είναι κομβικής σημασίας να ζητήσουμε την κρατικοποίηση όλων των εκκλησιαστικών και μη κρατικών ιδρυμάτων που παίζουν με τα παιδιά ανάλογα με τα συμφέροντα του επικεφαλής-εμπνευστή τους. Να απαιτήσουμε τη χρηματοδότηση νέων μεγάλων και στιβαρών δημόσιων δομών παιδικής φιλοξενίας και προστασίας με προσλήψεις εξειδικευμένων παιδαγωγών, παιδικών ψυχολόγων και κοινωνικών λειτουργών. Να επιμελούμε στους διαρκείς και διεξοδικούς ελέγχους αυτών των δομών με γνώμονα την προστασία των παιδιών και τη σταδιακή αποϊδρυματοποίησή τους. Να μην αφήσουμε η Κιβωτός της ντροπής να γίνει ο αποδιοπομπαίος τράγος ενός συστημικού εγκλήματος.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Με γκλοπ, MAT και συλλήψεις ολοκληρώθηκε η εκκένωση της δομής στον Ελαιώνα, στις 30 Νοεμβρίου. Οι τελευταίοι μετανάστες μεταφέρθηκαν με χειροπέδες σε άλλες δομές, ενώ μετανάστριες που αρνήθηκαν να φύγουν από τη δομή συνελήφθησαν και οδηγήθηκαν στην Πέτρου Ράλλη. Ο Υπουργός Μεταναστευτικής Πολιτικής, Ν. Μηταράκης, πανηγύρισε την εκκένωση, λέγοντας πως ο χώρος θα επιστραφεί στους Αθηναίους. Όσο για τους πρόσφυγες και μετανάστες, οι οποίοι είχαν αναπτύξει δεσμούς με την περιοχή και είχαν ενσωματωθεί στον αστικό ιστό, είναι άγνωστο πού μεταφέρθηκαν,

110 πρόσφυγες απήχθησαν από το Ελληνικό Λιμενικό και επαναπροωθήθηκαν στα Τουρκικά ύδατα. Οι πρόσφυγες, εντοπίστηκαν από το Τούρκικο Λιμενικό και όπως προκύπτει από τις μαρτυρίες τους, το σήμα των κινητών τους αλλά και τα στοιχεία της οργάνωσης Aegean Boat Report, ήταν οι ίδιοι που «ξεαφανίστηκαν» λίγες μέρες πριν στα ανοιχτά της Ζακύνθου. Αποδείχθηκε ότι το Λιμενικό εντόπισε και ριμούλκισε το σκάφος των προσφύγων κοντά στην Φοινικούντα, λόγω προβλήματος στην μηχανή. Φορώντας κουκούλες τα μέλη του Λιμενικού μετέφεραν τους μετανάστες σε άλλο σκάφος, αφαιρώντας τους τα κινητά και τα προσωπικά τους αντικείμενα, αφού έδειραν όποιον τόλμησε να αντισταθεί. Από το Ιόνιο πέλαγος, τους μετέφεραν με ένα τρίτο σκάφος στα θαλάσσια σύνορα Ελλάδας-Τουρκίας και τους εγκατέλειψαν να πλέουν σε σχεδίες στα Τούρκικα ύδατα. Η περίπτωση αυτή δείχνει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο τους βάρβαρους τρόπους που χρησιμοποιεί το ελληνικό κράτος για να «ξεφορτωθεί» τους πρόσφυγες. Με αυτόν τον τρόπο, προσπαθούν παράλληλα να δώσουν ένα μήνυμα σε όσους επόμενους προσπαθήσουν να έρθουν, ότι η μοίρα τους θα είναι στην καλύτερη επαναπροώθηση, στην χειρότερη πνιγμός στο Αιγαίο. Δυστυχώς όμως, όσο υπάρχει πόλεμος και φτώχεια, οι βάρκες θα γεμίζουν. Ο πολιτισμός και ο ανθρωπισμός μάλλον σταματάνε να υφίστανται ως «ευρωπαϊκές αξίες» κάπου ανάμεσα στο Ιόνιο και στο Αιγαίο πέλαγος.

Στην επέτειο της δολοφονίας του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου, αστυνομικοί προέβησαν στην ίδια ενέργεια εναντίον του 16χρονου Ρομ, Κώστα Φραγκούλη, ο οποίος δίνει μάχη να κρατηθεί στη ζωή μετά τον πυροβολισμό του από αστυνομικό της ομάδας ΔΙΑΣ. Η δολοφονική επίθεση έγινε για ...20 ευρώ. Τόσο κόστιζε η βενζίνη που έβαλε ο 16χρονος σε πρατήριο προτού φύγει χωρίς να πληρώσει. Στην καταδίωξη που ακολούθησε από περιπολικό και μηχανές της ομάδας ΔΙΑΣ, ένα καλόπαιδο της διαβόητης ομάδας του έριξε στο κεφάλι. Ο αριθμός των θυμάτων αστυνομικής βίας, όπως και η φύση και η καθημερινή λειτουργία του σώματος έχουν κάνει από καιρό ανέκδοτο τη θεωρία του «μεμονωμένου περιστατικού». Αλλά εν προκειμένω, μιλάμε για πολύ πιο «προαναγγελθέν» έγκλημα. Περίπου ένα χρόνο πριν, μετά τη δολοφονία του Νίκου Σαμπάνη, υπήρξε μια αντιστροφή της πραγματικότητας, όπου ένα θέμα αστυνομικής ασύδοτης φονικής βίας, παρουσιάστηκε ως πρόβλημα «παραβατικότητας». Στα μεγάλα ΜΜΕ μονοπώλησε το ενδιαφέρον το άγχος μην τυχόν και «ευ-

αλλά πιθανότητα εκτός Αθηνών. Ταυτόχρονα, λίγες μέρες πριν εκκένωθηκαν με βίαιο τρόπο τα Προσφυγικά της Λεωφόρου Αλεξάνδρας, ένα σύμπλεγμα κτηρίων εγκαταλελειμένων από το κράτος στα οποία κατοικούσαν κυρίως πρόσφυγες, μετανάστες αλλά και φτωχοί έλληνες. Οι συλληφθέντες οδηγήθηκαν στην ΓΑΔΑ ενώ είναι άγνωστο πού μεταφέρθηκαν οι πρόσφυγες και οι μετανάστες που είχαν βρει κατάλυμα στα προσφυγικά. Η κυβέρνηση εκκενώνει δομές (κρατικές και αλληλέγγυες) χωρίς κανένα σχέδιο για την στέγαση των μεταναστών και των προσφύγων, αφού την ίδια στιγμή κλείνει το πρόγραμμα ESTIA. Προσπαθώντας να κρύψουν κάτω από το χαλί το ζήτημα της στέγασης των προσφύγων, οι κρατικές αρχές τους μεταφέρουν όσο γίνεται πιο μακριά από τα αστικά κέντρα, φυλακίζοντας τους σε κλειστά καμπ, στρατόπεδα συγκέντρωσης στην επαρχία και κολαστήρια όπως η Πέτρου Ράλλη. Είναι πολύ αναγκαίο να μην ξεχάσει η κοινωνία την ύπαρξη των προσφύγων, όπως επιδιώκεται, και να συγκροτηθεί ένα δυνατό αντιρατσιστικό κίνημα που θα διεκδικήσει στέγη και άσυλο για όλους και όλες.

Για πρώτη φορά ελληνικό δικαστήριο αφαίρεσε την επιμέλεια από μητέρα διότι αποδεχόταν την trans ταυτότητα του παιδιού της. Το Orlando LGBTQ+, ένας επιστημονικός φορέας που ασχολείται εξειδικευμένα με την ψυχική υγεία των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων, κατήγγειλε υπόθεση στην οποία η επιμέλεια δόθηκε στον πατέρα και η μητέρα θεωρήθηκε υπεύθυνη για την trans ταυτότητα του παιδιού, καθώς ήταν η μόνη που την αποδεχόταν και χρησιμοποιούσε το όνομα που το ίδιο το παιδί είχε επιλέξει. Πρόκειται για μια απόφαση αντιεπιστημονική και τρανσοφοβική, η οποία θέτει σε κίνδυνο πολλά trans παιδιά και δίνει έναν αρνητικό παράδειγμα σε σχέση με το πώς πρέπει να συμπεριφέρονται οι γονείς τους. Στην πραγματικότητα, είναι μια απόφαση που «νομιμοποιεί» τις -δήθεν κατηρηγμένες- θεραπείες μεταστροφής, αφού δηλώνει ξεκάθαρα ότι το σωστό για ένα παιδί είναι να ζει με έναν γονέα που δεν σέβεται την ταυτότητα φύλου του και προσπαθεί να του επιβάλει το φύλο με το οποίο αναγνωρίστηκε στην γέννηση. Η τρανσοφοβία είναι βαθιά ριζωμένη και θα χρειαστούν μεγάλες αλλαγές για να μπορέσει να υπάρξει πραγματική φροντίδα για τα trans παιδιά.

νουχιστεί η αστυνομία» από τις κριτικές, ενώ προκάλούσε

μεγαλύτερη «αγανάκτηση» η εντολή στους ΔΙΑΣ να σταματήσουν τότε την καταδίωξη, από ό,τι το γεγονός ότι παρακούστηκε και η τραγική κατάληξή της. Ο ίδιος ο Τ. Θεοδωρικάκος, ανακοινώνοντας τις κυβερνητικές πρωτοβουλίες απάντησης στο φονικό περιστατικό, αντί για περιορισμό της αστυνομικής ασυδοσίας, δήλωνε ότι «δεν μπορεί να υπάρχει ανοχή σε περιοχές και ομάδες υψηλής παραβατικότητας» και προανήγγειλε σκληρυνση της καταστολής. Εντός αυτής της γραμμής έδρασαν και τώρα οι ένστολοι φονιάδες. Ο φοβητισμός της αστυνομίας, όπως απαίτησε η μεγάλη εξέγερση του 2008, παραμένει ένα ζωτικό αίτημα...

ΔΕΝ ΕΜΠΙΣΤΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣΑΝ

* στίχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Κατερίνα Καθιέρηση

Η 25η Νοέμβρη στη Θεσσαλονίκη

Της Αλεξάνδρας Παναγιωτίδου

Την 25η Νοέμβρη, Παγκόσμια Ημέρα Ενάντια στην Έμφυλη Βία, πάνω από 700 άτομα διαδήλωσαν στο κέντρο της Θεσσαλονίκης ενάντια στη βία, τη φτώχεια και τον σεξισμό, αριθμός διπλάσιος από πέρσι.

Συμμετείχαν φεμινιστικές συλλογικότητες, εργατικά σωματεία, φοιτητικοί σύλλογοι και οργανώσεις της Αριστεράς. Η πορεία είχε καλεστεί από τη Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη, η οποία ήταν και στην κεφαλή της, με τη στήριξη από το Σωματείο Εργαζομένων Μετρό Θεσσαλονίκης, το Σωματείο Συμβασιούχων Καθαριστριών/τα Καθαρά Γάντια, μέλη αυτοδιοικητικών σχημάτων, εργαζόμενους από το Μπουκάλι και μέλη του Προγράμματος Προαγωγής Αυτοβοήθειας του ΑΠΘ. Ο παλμός και η ζωντάνια έδειξαν πως τα ζητήματα της βίας και του σεξισμού συσπειρώνουν κόσμο και τον πείθουν να αγωνιστεί στον δρόμο, κάτι που φαίνεται και από την συνεχόμενη άνοδο του φεμινιστικού κινήματος. Παράλληλα, πραγματοποιήθηκε ακτιβισμός: ομοιώματα γυναικών από χαρτόνι, εμπνευσμένα από εικόνες των γυ-

ναϊκών στο Ιράν, που έγραφαν συνθήματα όπως: «Δομές φιλοξενίας για τα θύματα», «Παιδικόι σταθμοί για όλα τα παιδιά», «Θεσμοθέτηση της γυναικοκτονίας», «ΟΧΙ στη συγκάλυψη των βιαστών». Φυσικά, η έμπνευση και η δυναμική ήρθε από τον αγώνα που δίνουν οι γυναίκες μαζί με όλον τον λαό στο Ιράν, για αυτό και κεντρικό σύνθημα ήταν το «ΓΥΝΑΙΚΑ ΖΩΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ».

Στον δρόμο για την 25η Νοέμβρη, η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη πραγματοποίησε μία μεγάλη, πολύμορφη καμπάνια. Έγιναν

παρεμβάσεις στις σχολές και μαζικές αφισκοκλήσεις στο κέντρο της πόλης. Σε αυτά τα πλαίσια, η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη ήρθε σε επικοινωνία με το Κοινωνικό Ιατρείο, για να διερευνηθεί η κατάσταση που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες στο δημόσιο σύστημα υγείας, σχετικά με τα αναπαραγωγικά τους δικαιώματα. Ταυτόχρονα, η Συνέλευση προσέγγισε δομές στήριξης που υπάρχουν στην Θεσσαλονίκη για να έρθει σε επαφή με τις εργαζόμενες και να δει ποιες είναι οι πραγματικές ανάγκες και τι

πρέπει να διεκδικήσει το φεμινιστικό κίνημα από εδώ και πέρα για την προστασία των γυναικών και την φροντίδα των θυμάτων.

Φέτος ήταν η πρώτη χρονιά όπου με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Ενάντια στην Έμφυλη Βία πραγματοποιήθηκε διήμερο δράσεων. Την Πέμπτη 24/11 στο InfoLibre προβλήθηκε η ταινία «Οι γυναίκες του λεωφορείου 678» (Caïro 678), σε συνεργασία με το Πρόγραμμα Προαγωγής Αυτοβοήθειας. Η παρουσία κόσμου στο διήμερο, αλλά και η συζήτηση την ημέρα την προβολής απέδειξε ότι υπάρχει κόσμος που τον αφορούν αυτά τα ζητήματα και θέλει να δραστηριοποιηθεί στο φεμινιστικό κίνημα. Είναι πολύ θετικό ότι η Συνέλευση ξεκινάει να συνδέεται με τους ζωντανούς φορείς της πόλης, καθώς έτσι τα φεμινιστικά αιτήματα σταματάνε να είναι κάτι το δευτερεύον και γίνονται κεντρικό κομμάτι της δημόσιας συζήτησης και των διεκδικήσεων. Απέναντι στην βαρβαρότητα της βίας και της φτώχειας, και στην λογική που θέλει τα φεμινιστικά ζητήματα να είναι υπόθεση λίγων «ειδικών» η συσχέτιση με κινήματα και φορείς δίνει την απάντηση για το πώς θέλουμε να δρα το φεμινιστικό κίνημα.

*Φωτογραφία από το infolibre.gr

...και στην Αθήνα

Της Ναντίνας Παπαϊωάννου

Η 25η Νοέμβρη, Παγκόσμια Ημέρα Εξάλειψης της Έμφυλης Βίας, αποτελεί μέρα διεκδικήσεων και αγώνων για ισοτιμία και ουσιαστική στήριξη στα θύματα της βίας, την ίδια στιγμή που η κρατική ανεπάρκεια και αδιαφορία συμβάλλει εγκληματικά στον συνεχώς αυξανόμενο αριθμό γυναικοκτονιών. Αγνοώντας την άμεση ανάγκη για μέτρα στήριξης και αντιμετώπισης για τα θύματα έμφυλης κακοποίησης, το κράτος συνεχίζει στο μοτίβο που έχει επιλέξει, δίνοντας υπέρογκα ποσά σε εξοπλισμούς και σε πανεπιστημιακή αστυνομία.

Για τον λόγο αυτό, η Συνέλευση 8 Μάρτη επέλεξε φέτος σαν κεντρική

καμπάνια για τις 25 Νοέμβρη, το αίτημα για δημόσιες δωρεάν δομές στήριξης για όλες τις επιζώσες έμφυλης βίας, με πρώτο κόμβο τις 25 Νοέμβρη αλλά με την προσδοκία να συνεχιστεί και με ορίζοντα την 8η Μάρτη. (#dimosiesdomestora). Στα πλαίσια της καμπάνιας αυτής, διεκδικούμε την εξασφάλιση στέγης και εργασίας για κάθε επιζώσα, καθώς και πλήρη οικονομική και νομική κάλυψη σε ο,τι χρειαστούν.

Το κάλεσμα ήταν στις 6 μ.μ στην πλατεία Κλαυθμώνος, όπου συγκεντρώθηκαν φεμινιστικές συλλογικότητες, διάφορα σωματεία και μη κυβερνητικές οργανώσεις, καθώς και ο σύλλογος εργαζομένων της Γενικής Γραμματείας Ισότητας Φύλων, ο οποίος είχε διοργανώσει και ένα δρώμενο στον πεζόδρομο της Κοραή, ξετυλίγοντας τέσσερις αφηγήσεις για την έμφυλη βία, πριν ξε-

κινήσει η πορεία.

Δυναμική και μαζική ήταν η παρουσία του μπλοκ της Συνέλευσης 8 Μάρτη, με πανό με το σύνθημα «Δημόσιες Δωρεάν Δομές Στήριξης για κάθε Επιζώσα Έμφυλης Βίας». Τόσο οι πικέτες μας, όσο και τα συνθήματά μας, έθεταν στο επίκεντρο την έλλειψη κρατικής πρόνοιας και το αίτημα μας για μέτρα στήριξης για όλα τα θύματα. Η πορεία κατέληξε έξω από την Βουλή, όπου παραμείναμε για λίγη ώρα, φωνάζοντας τα συνθήματά μας.

Παράλληλα, υπήρχε και δεύτερο κάλεσμα στην Ομόνοια, γεγονός που παρεμπόδιζε την εικόνα ενός ενιαίου και μαζικού φεμινιστικού κινήματος στο δρόμο, κατατέμνοντας έτσι και τις δύο συγκεντρώσεις. Ωστόσο, αθροιστικά και οι δύο κινητοποιήσεις είχαν κόσμο και παλμό, πράγμα που αποδεικνύει

την δυναμική του φεμινιστικού κινήματος αλλά και την ανάγκη του ευρύτερου κόσμου, και κυρίως της νεολαίας να βγει στον δρόμο και να αγωνιστεί ενάντια στον θεσμικό σεξισμό και σε κάθε μορφή σεξιστικής βίας και κακοποίησης.

Στρέφοντας το βλέμμα προς την 8η Μάρτη, συνεχίζουμε να αγωνιζόμαστε όλες/α/οι μαζί, διεκδικώντας αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής για τις επιζώσες έμφυλης βίας. Δεν αρκούμαστε στην υποκριτική στήριξη του κράτους, απαιτούμε μέτρα πρόληψης και αντιμετώπισης που θα βοηθήσουν ουσιαστικά τις κακοποιημένες γυναίκες να σταθούν στα πόδια τους και να συνεχίσουν τη ζωή τους. Αγωνιζόμαστε ενάντια στην έμφυλη βία και στην πολλαπλή καταπίεση, με επόμενο σταθμό την 8η Μάρτη.

Συνέντευξη με τον Δημήτρη Μαριόλη

«Η οργή και η αποφασιστικότητα του έδωσε τον τόνο στη μάχη του Δεκέμ

Στις συνθήκες του τέλους του 2^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου, με την αποχώρηση των Ναζί, στην Ελλάδα διαμορφωνόταν μια προεπαναστατική κατάσταση, όπου ήταν απολύτως εφικτή η κατάληψη της εξουσίας από τις δυνάμεις του ΕΑΜ/ΚΚΕ.

Αυτή η προοπτική είχε υπονομευτεί από τις αποφάσεις των Συμφωνιών στην Καζέρτα και το Λίβανο. Η απόφαση του ΚΚΕ να συμμετάσχει στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας υπό τον Γ. Παπανδρέου, με τη στρατιωτική «εγγύηση» των Βρετανικών δυνάμεων υπό τον Σκόμπι, ήταν σημείο καμπής σε αυτή την πολιτική καταστροφή. Την ίδια στιγμή τα ΚΚ στην Ευρώπη έμπαιναν σε πολλές κυβερνήσεις «εθνικής ανασυγκρότησης», με εμβληματικές περιπτώσεις τη Γαλλία και την Ιταλία, αποδεικνύοντας έτσι ότι το πρόβλημα στρατηγικής ήταν γενικευμένο και οφειλόταν στις οδηγίες του «κέντρου» στη Μόσχα, όπου εξακολουθούσε να δεσπόζει ο Στάλιν.

Το βιβλίο του Δ. Μαριόλη για την «αδύνατη ταξική ανακωχή» είναι αναντικατάστατο διάβασμα για να κατανοήσει κανείς αυτή την κρίσιμη ιστορική «στιγμή».

Στην επέτειο του Δεκέμβρη επιλέξαμε να δημοσιεύσουμε μια συνέντευξη με τον συγγραφέα του, βασικού για την ιστορία της Αριστεράς, βιβλίου. Τη συνέντευξη πήρε ο Γ. Σαπουνάς

? Ποιά η πολιτική σημασία της επιλογής του ΕΑΜ/ΚΚΕ για συνεργασία/ συμμετοχή στο σχέδιο της ελληνικής άρχουσας τάξης και των Εγγλέζων ανοικοδόμησης / επανίδρυσης του ελληνικού καπιταλισμού; Σε τί βαθμό καθορίστηκε από την «εξωτερική» επιβολή (στάση της ΕΣΣΔ βάση συμφωνιών Ανατολής - Δύσης); Γιατί δεν αναδύθηκε εναλλακτική αντιμετώπιση π.χ. Γιουγκοσλαβία;

Η εφαρμογή της γραμμής του λαϊκού μετώπου στην Ελλάδα αντιμετώπισε αντικειμενικές δυσκολίες για δύο λόγους. Πρώτον, το αστικό πολιτικό δυναμικό απείχε σχεδόν ολοκληρωτικά από την αντίσταση, ενδεικτικά, οι προτάσεις του ΕΑΜ προς τον Σοφούλη και τον Γ. Παπανδρέου για συνεργασία το 1942 και το 1943 έπεσαν στο κενό. Δεύτερον, δεν υπήρχαν μαζικές σοσιαλιστικές οργανώσεις ώστε να δημιουργηθούν οι όροι για τη συγκρότηση λαϊκού μετώπου, συγκρίσιμου με τη Γαλλία παραδείγματος χάριν. Έτσι, το ΕΑΜ αποτελούσε μια αριστερή εκδοχή Λαϊκού Μετώπου, αφού οι αστοί κεντροαριστεροί εαμικοί πολιτικοί πολύ μικρή δύναμη και επιρροή είχαν στο εσωτερικό του (ωστόσο, στις κρίσιμες στιγμές η στάση τους ήταν τουλάχιστον αμφιλεγόμενη, όπως π.χ. ο σκοτεινός ρόλος του Τσιριμώκου κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων της Βάρκιζας). Ωστόσο, όσο πλησίαζε η στιγμή της απελευθέρωσης, το ζήτημα της εξουσίας όξυνε την κοινωνική και πολιτική πόλωση. Απέναντι στη λαϊκή πλειοψηφία, στο ισχυρότατο εαμικό κίνημα και στα προτάγματά του για μια νέα μεταπολεμική κοινωνική πραγματικότητα που θα εξέφραζε τα λαϊκά συμφέροντα, ένα μειοψηφικό αλλά ισχυρό κοινωνικό μπλοκ δυνάμεων συσπειρωνόταν για να υπερασπίσει όσα κατέκτησε με ανορθόδοξους τρόπους στην περίοδο της κατοχής. Σε αυτό το πλαίσιο, οι συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας κατέστησαν το ΕΑΜ όμηρο των βρετανικών σχεδίων, το αποδυνάμωσαν πολιτικά και το εγκλώβισαν σε μια κυβέρνηση που αντιστρατευόταν τις μεταπολεμικές λαϊκές προσδοκίες. Το γεγονός ότι η συμφωνία του Λιβάνου υπογράφηκε από την εαμική αντιπροσωπεία κατά παράβαση των σαφέστατων οδηγιών που

είχε από την ηγεσία του ΕΑΜ και, ακολούθως, παρά τη σφοδρή κριτική του στη συμφωνία του Λιβάνου, ο Γ. Ζέβγος συμμετείχε στην εαμική αντιπροσωπεία που υπέγραψε τη συμφωνία της Καζέρτας, η οποία, μεταξύ άλλων, έθετε τον ΕΛΑΣ υπό τις διαταγές του Scobie, μόνο στο πλαίσιο των γενικών γεωπολιτικών συμφερόντων της ΕΣΣΔ και της εγκατάλειψης των ελλήνων κομμουνιστών στη μοίρα τους μπορεί να ερμηνευτεί.

Από την άλλη πλευρά, οι όποιες προσπάθειες να αναζητηθούν εναλλακτικές αντίστοιχες με εκείνες της Γιουγκοσλαβίας, δηλαδή η κυβέρνηση του βουνού και το σημαντικό έργο της, εγκαταλείφθηκαν μετά τη συμφωνία του Λιβάνου και την διαπίστωση ότι δεν θα είχαν την απαραίτητη στήριξη των γειτονικών ΚΚ.

? Σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες όπως η Ιταλία και η Γαλλία, με σημαντική αντιστασιακή δράση και μεγάλη κοινωνική επιρροή της Αριστεράς τα ΚΚ συμμετείχαν σε αντίστοιχες κυβερνήσεις «εθνικής ενότητας». Εντούτοις οι εξελίξεις, παρότι στην ίδια, ουσιαστικά, κατεύθυνση της αστικής/ιμπεριαλιστικής παλινόρθωσης, ήταν διαφορετικές από την «ελληνική περίπτωση» όπου οι αντιφάσεις λύθηκαν με άμεσο, βίαιο τρόπο. Γιατί εν τέλει οδηγηθήκαμε στα Δεκεμβριανά και στον Εμφύλιο;

Ας πάρουμε το παράδειγμα της Ιταλίας που είναι το πιο αντιπροσωπευτικό. Το 1943, μετά την απόβαση των Συμμάχων στη Σικελία, παρέμενε στη βόρεια Ιταλία το φασιστικό καθεστώς του Σαλό, με επικεφαλής τον αντικαταστάτη του Μουσολίνι, βετεράνο στρατιωτικό Μπαντόλιο, ο οποίος διεξήγαγε παράλληλα μυστικές διαπραγματεύσεις με τους Αγγλοαμερικανούς, εκφράζοντας την αλλαγή προσανατολισμού της ιταλικής αστικής τάξης με στόχο τη διάσωσή της. Τον Σεπτέμβριο του 1943, το Ιταλικό ΚΚ, με μια πρόταση που έμεινε στην ιστορία ως «στροφή του Σαλέρνο», καλεί όλες τις πολιτικές δυνάμεις να σχηματίσουν κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» με πρωθυπουργό τον Μπαντόλιο και συμμετοχή του βασιλιά, θεωρώντας ότι το ειρηνικό πέρασμα στον σοσια-

λισμό περνάει μέσα από την αποκατάσταση των αστικοδημοκρατικών θεσμών. Το 1947, έχοντας πια προσφέρει τις υπηρεσίες του στη σταθεροποίηση του αστικού καθεστώτος, το ΙΚΚ εκδιώκεται από την κυβέρνηση και ένας νέος αντικομμουνισμός αναπτύσσεται, κανείς όμως δεν διανοείται να ισχυριστεί (όπως στην Ελλάδα) ότι όποιος είναι κομμουνιστής δεν είναι πατριώτης και Ιταλός – ο ελληνικός αντικομμουνισμός ήταν ακόμα πιο επιθετικός. Οι πολιτικές εξελίξεις στην Ιταλία ήταν μεν ομαλές, με το ΙΚΚ να έχει ισχυρή παρουσία στο κοινοβούλιο, την τοπική αυτοδιοίκηση και ιδιαίτερα στα συνδικάτα, ωστόσο, οι κατακτήσεις για την εργατική τάξη, όσο σημαντικές και να ήταν δεν αντισταθμίζουν σε καμία περίπτωση το μέγεθος της πολιτικής ήττας και ενσωμάτωσης.

Στην Ελλάδα, τα πράγματα εξελίχθηκαν εντελώς διαφορετικά, για τρεις λόγους: (α) παραμονές της απελευθέρωσης, το μαζικότατο ΕΑΜ αποτελούσε εξουσία εν αναμονή, (β) η στρατηγική θέση της Ελλάδας δεν άφηνε περιθώρια υποχωρήσεων στη βρετανική πολιτική και (γ) η νέα αστική τάξη εξωθούσε τα πράγματα προς τον εμφύλιο γιατί αποτελούσε μονόδρομο για να υπηρετήσει τα ταξικά της συμφέροντα. Η στρατηγική συντριβής και περιθωριοποίησης του ΕΑΜ και του ΚΚΕ διατυπώθηκε με ευκρίνεια και σιδερένια αποφασιστικότητα από τον Churchill όταν για παράδειγμα τηλεγραφούσε από τις πρώτες μέρες των Δεκεμβριανών στον Scobie ότι «βασικός μας στόχος είναι η συντριβή του ΕΑΜ». Οι Βρετανοί επιδίωκαν να κρατήσουν με κάθε τίμημα την Ελλάδα στον έλεγχο τους και να αποκαταστήσουν την προπολεμική τάξη πραγμάτων προστατεύοντας τους θαλάσσιους δρόμους προς την Ινδία και τις πετρελαιοπηγές της Μέσης Ανατολής. Εγγύηση για αυτούς τους στόχους αποτελούσε η επάνοδος του Γεώργιου του Β' και εμπόδιο καθοριστικής σημασίας το ΕΑΜ, γι' αυτό όποια τακτική και αν ακολουθούσε, η συντριβή του αποτελούσε μόνιμο στόχο τους.

Σε αυτόν ακριβώς τον στόχο ευθυγραμμίστηκαν, η αστική τάξη και τα κοινωνικά μεσοστρώματα που αναδύθηκαν από την κόλαση της κατοχής όπως και το μειοψηφικό αλλά πολυπληθές και δυναμικό πολιτικό και στρατιωτικό δυναμικό του δωσι-

του λαού «βρη.»»

λογισμού και των ταγμάτων ασφαλείας. Τα κοινωνικά, ταξικά συμφέροντα αυτών των κοινωνικών τάξεων και ομάδων, μπορούσαν να υπηρετηθούν μόνο με ανηλεή κοινωνικό πόλεμο που θα έφτανε αδιάστακτα πέρα από τα όρια μιας πολιτικής κρατικής καταστολής και διώξεων. Έτσι, για το αντιαστικό μπλοκ, η μονομερής κήρυξη του εμφυλίου ήταν μια εξαιρετικά συμφέρουσα επιλογή, την οποία ακολούθησε με αταλάντευτη αποφασιστικότητα.

? **Ο ελιγμός της συμμετοχής στην κυβέρνηση, ερμηνεύεται ως εκτίμηση (του ΕΑΜ/ ΚΚΕ) για δυνατότητα «ειρηνικής συνύπαρξης» με το αστικό / ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο. Πώς προέκυψε μια τόσο μεγάλη αυταπάτη, όπως αποδείχθηκε, ότι οι Εγγλέζοι θα ανεχτούν το ΕΑΜ/ ΕΛΑΣ και το ΚΚΕ;**

Το ΚΚΕ είχε σαφείς ενδείξεις για τους στόχους της βρετανικής πολιτικής στην Ελλάδα. Όπως αποκαλύπτουν πρόσφατες έρευνες στα γιουγκοσλαβικά αρχεία, από την άνοιξη του 1944 ακόμα, οι επαφές και οι συνομιλίες της ηγεσίας του ΚΚΕ με τα αδελφά βαλκανικά ΚΚ εστιάζονταν γύρω από δύο σημεία: τη δυνατότητά τους να το ενισχύσουν με τρόφιμα και οπλισμό σε περίπτωση που υποχρεωνόταν να έρθει σε σύγκρουση με

τις φιλομοναρχικές δυνάμεις ή ακόμα και με τον βρετανικό παράγοντα. Ωστόσο, παρά τις συμβουλές του Τίτο να μην παραδώσουν τα όπλα, καμία συγκεκριμένη δέσμευση δεν απέσπασαν.

? **Τί γνωρίζουμε για τις «αριστερές αντιρρήσεις» στην γραμμή της συνεργασίας; Υπήρξαν τέτοιες αντιρρήσεις επιπλέον της εμβληματικής στάσης του Άρη Βελουχιώτη;**

Όταν γύρισε η αντιπροσωπεία του ΕΑΜ από τη Μέση Ανατολή, εκδηλώθηκαν ισχυρές αντιδράσεις και διαφωνίες από μέλη της ΚΕ του ΕΑΜ για το περιεχόμενο της συμφωνίας του Λιβάνου. Σύμφωνα με την αφήγηση του Γραμματέα του ΕΑΜ, Θ. Χατζή, στα τέλη Ιουλίου του 1944, κάτω από το βάρος των αντιδράσεων, «η Γραμματεία του ΚΚΕ υποχρεώθηκε να καλέσει έκτακτα ένα ακτίφ των στελεχών του μηχανισμού και της φρουράς στην έδρα της ΠΕΕΑ». Στη συνεδρίαση, ο Ιωαννίδης προσπάθησε να δικαιολογήσει και να υποστηρίξει τις επιλογές της αντιπροσωπείας, αλλά συνάντησε ισχυρές αντιδράσεις. Μετά τη συνεδρίαση, ο Θ. Χατζής αποχώρησε από τη θέση του Γραμματέα της ΚΕ του ΕΑΜ και αντικαταστάθηκε από το Μ. Παρτσάλιδη. Σκληρή κριτική ασκήθηκε από στελέχη του ΚΚΕ όπως ο Γ. Ζέβγος αλλά και την εργατική βάση και από συνδικαλιστές του ΕΕΑΜ όπως ο σι-

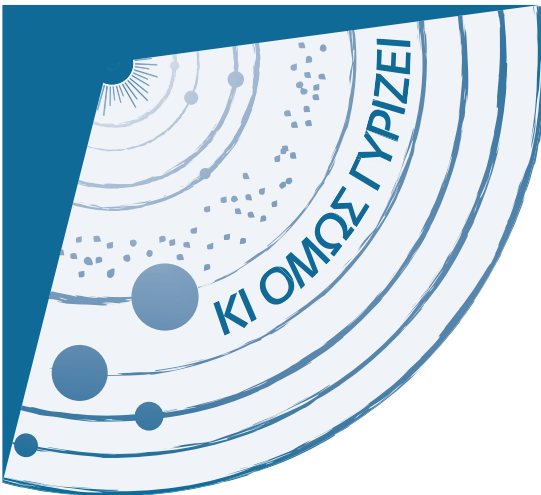
δηροδρομικός Δ. Μαριόλης. Ωστόσο, οι αντιδράσεις αυτές δεν μορφοποιήθηκαν σε καμία περίπτωση σε ένα ρεύμα που μπορούσε να χαράξει μια άλλη γραμμή στο εαμικό κίνημα. Από την άλλη, οι κομματικές ηγεσίες δεν ήταν αδιάβροχες στη λαϊκή βούληση και ήταν η οργή και η αποφασιστικότητα του λαού της Αθήνας και του Πειραιά που έδωσε τον τόνο στη μάχη του Δεκέμβρη. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Ζέβγος, «από το απόγευμα της 4ης Δεκέμβρη σε Αθήνα και Πειραιά «δημιουργείται επαναστατική κατάσταση και η σύρραξη τείνει να γενικευτεί». Οι 33 ημέρες της μάχης της Αθήνας, επί της ουσίας ήταν μια αναμέτρηση ανάμεσα στον ΕΛΑΣ και τη Βρετανική Αυτοκρατορία – το βρετανικό εκστρατευτικό σώμα που κατέφθασε σταδιακά στην Αθήνα για να αναμετρηθεί με τον ΕΛΑΣ ανήλθε στους 80.000 άνδρες, δηλαδή ήταν κατά 25.000 άνδρες μεγαλύτερο από εκείνο που ήρθε στη χώρα το 1941 για να συμβάλει στην απόκρουση της γερμανικής επίθεσης, και τρεις φορές μεγαλύτερο από το βρετανικό σώμα που υπερασπίστηκε την Κρήτη. Να σημειώσουμε ότι, ενώ κορυφωνόταν η μάχη του Δεκέμβρη και οι Βρετανοί έστελναν στην Αθήνα όλο και περισσότερα στρατεύματα για να κάμψουν την αντίσταση του ΕΛΑΣ και του λαού της Αθήνας, μεταξύ 16 Δεκεμβρίου 1944 και 25 Ιανουαρίου 1945, διεξαγόταν η μάχη των Αρδεννών, η

οποία αποτελούσε την τελευταία μεγάλη κλίμακα επίθεση του Γ' Ράιχ, κατά μήκος των συνόρων του Βελγίου και του Λουξεμβούργου, με σκοπό την κατάληψη του ποταμού Μεύση και του λιμανιού της Αμβέρσας.

? **Εξάγονται γενικευμένα συμπεράσματα χρήσιμα για την σύγχρονη εποχή;**

Σήμερα, όταν οι πιο κυνικοί υπουργοί της κυβέρνησης Μητσοτάκη φέρνουν στη μνήμη μας τον «σκληρό» χειμώνα του 1942, για να μας προειδοποιήσουν γι' αυτά που μας περιμένουν τον χειμώνα τούτο, θέλοντας να προκαταλάβουν και να παραλύσουν τη κοινωνική δράση, καλό είναι να θυμόμαστε, πως ο λαός, οργανωμένος τότε στο ΕΑΜ, ήταν που «μας έσωσε απ' τη πείνα». Έτσι, και μέσα από συστήματα κοινωνικών σχέσεων (κοινωνικά-πολιτικά μέτωπα, κοινωνικά δίκτυα, συνδικαλιστικές ενώσεις κ.λπ.), ο λαός γίνεται ιστορικό υποκείμενο. Έτσι παράγονται επίσης, σε πραγματικό χρόνο οι αναγκαίες συλλογικότητες, τα νέα πολιτικά υποκείμενα, τα πολιτικά προγράμματα και οι άμεσοι πολιτικοί και κοινωνικοί στόχοι που αντιστοιχούν στις ανάγκες του κόσμου της εργασίας. Σ' αυτό το συγκείμενο έχει νόημα το σύνθημα «ο λαός σώζει τον λαό». Αλλιώς αυτό γίνεται μεταφυσική λες και ο λαός διαθέτει μια βούληση (υπεριστορική, άχρονη) πέρα και πάνω από την ιστορική και κοινωνική συνθήκη.

Αγγλία

Οι εργαζόμενοι στα πανεπιστήμια μπήκαν στο χορό των απεργιών στην Αγγλία με μια βδομάδα κινητοποιήσεων, ενώ στο χώρο του ΕΣΥ, προγραμματίζονται απεργίες του νοσηλευτικού προσωπικού στις 15 και 20 Δεκέμβρη και απεργία των ασθενοφόρων στις 21 Δεκέμβρη. Εν τω μεταξύ, συνεχίζονται οι παρατεταμένες μάχες στις συγκοινωνίες και στις ταχυμεταφορές. Στα Βασιλικά Ταχυδρομεία, η διοίκηση δήλωσε ότι το σχέδιο περικοπής 10.000 θέσεων εργασίας και η προσαρμογή της εταιρείας στα πρότυπα της Amazon είναι «η καλύτερη και τελική προσφορά». Μάλιστα απειλεί ότι η συνέχεια των απεργιών θα σημαίνει... χειρότερες προσφορές (ακόμα περισσότερες απολύσεις, μείωση του προσφερόμενου 7% αύξηση). Το συνδικάτο CWU βρίσκεται αντιμέτωπο με την πρόκληση μιας κλιμάκωσης. Συνολικά οι μεγάλοι εργοδότες και το ίδιο ετοιμάζεται να κάνει και η κυβέρνηση. Στον Τύπο πυκνώνουν οι έξι άλλες αντισυνδικαλιστικές κραυγές που θυμίζουν το μένος κατά του Σκάργκιλ (συνδικάτο ανθρακωρύχων) τη δεκαετία του '80 και καλούν την κυβέρνηση να δράσει. Ταυτόχρονα πυκνώνουν τα ρεπορτάζ ότι ο Ρίσι Σούνακ έχει ζητήσει από το υπουργικό συμβούλιο προτάσεις και σχέδια για να «τσακίσει την προοπτική ενός απεργιακού χειμώνα». Εν τω μεταξύ, οι λιμενεργάτες του Λίβερπουλ με τον παρατεταμένο τους αγώνα έδειξαν ότι «γίνεται η δουλειά», κερδίζοντας αυξήσεις από 15 ως 18,5% και δημιουργώντας ένα σοβαρό προηγούμενο για το τι χρειάζεται για να αντιμετωπιστεί το κόστος ζωής που προκαλεί ο πληθωρισμός...

ΗΠΑ

Στις ενδιάμεσες (μεταξύ προεδρικών) εκλογές για το Κογκρέσο, το πολυδιαφημισμένο «κόκκινο κύμα» (από το χρώμα των Ρεπουμπλικάνων) αποδείχθηκε «κόκκινο ρυάκι». Οι Δημοκρατικοί διατήρησαν τον οριακό έλεγχο της Γερουσίας, ενώ στη Βουλή των Αντιπροσώπων, η οριακή πλειοψηφία των Δημοκρατικών αντικαταστάθηκε με μια εξίσου οριακή πλειοψηφία για τους Ρεπουμπλικάνους. Η παράδοση που θέλει το κόμμα του εκάστοτε προέδρου να χάνει βαριά σε αυτές τις εκλογές, έσπασε από έναν πρόεδρο του οποίου η δημοφιλία βυθίζεται. Η έξαλλη επιθετικότητα των Ρεπουμπλικάνων, που -μετά την ανατροπή της προστασίας των αμβλώσεων- βγήκαν στα κεραμίδια προαναγγέλοντας γενίκευση της απαγόρευσης αλλά και επέκταση της επίθεσης στα δημοκρατικά δικαιώματα και σε άλλους τομείς (δικαίωμα ψήφου των μειονοτήτων, ομόφυλος γάμος κ.ά.), προκάλεσε μια «αντισυμπίεση» που έσωσε εκλογικά τους Δημοκρατικούς. Είναι ενδεικτικό (και πιο ενδιαφέρον από την εκλογική εκμετάλλευση των κοινωνικών ευαισθησιών από το Δημοκρατικό Κόμμα) ότι σε όλες Πολιτείες έγιναν δημοψηφίσματα (για την προστασία της αμβλώσεως, για την ενίσχυση των εργατικών δικαιωμάτων και των συλλογικών διαπραγματεύσεων, για νομιμοποίηση της μαριχουάνα) επικράτησαν οι προοδευτικές προτάσεις ή απορρίφθηκαν οι αντιδραστικές. Στο υπόλοιπο της θητείας του, ο Μπάιντεν θα συνεχίσει να μην υλοποιεί τις προεκλογικές υποσχέσεις του -αυτή τη φορά χωρίς να χρειάζεται να εκτίθεται η δεξιά πτέρυγα του κόμματος, ασκώντας βέτο στο Κογκρέσο. Τον ρόλο

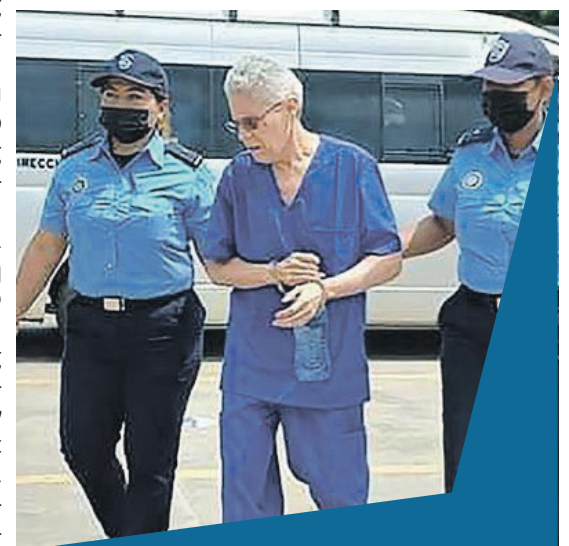

αυτό θα τον παίξει η Ρεπουμπλικανική πλειοψηφία στη Βουλή και ο Μπάιντεν θα δηλώνει ότι «έχει δεμένα τα χέρια». Στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα αποκτά ενδιαφέρον το εσωκομματικό τοπίο. Ο Τραμπ παραμένει ισχυρός μέσα στο κόμμα, ενώ αναδύεται το άστρο του Ρον ΝτεΣάντις: Πιο εκλεπτυσμένος και... φυσιολογικός άνθρωπος από τον Ντόναλντ για να συσπειρώσει το κομματικό κατεστημένο, αλλά αρκετά ακροδεξιός για να διεκδικήσει την αφιονισμένη βάση του κόμματος. Το εκλογικό αποτέλεσμα ίσως έχει και μια άλλη συνέπεια: Η ανατροπή της Δημοκρατικής πλειοψηφίας στη Βουλή, ίσως βάλει ταφόπλακα στην έρευνα για το ρόλο του Τραμπ στην απόπειρα βελούδινου πραξικοπήματος το 2020. Εν τω μεταξύ, ο αυτοπροσδιοριζόμενος ως «περήφανα φίλος του οργανωμένου εργατικού κινήματος», Τζο Μπάιντεν, ζήτησε από το Κογκρέσο να επιβάλει στους σιδηροδρομικούς μια συμφωνία την οποία απορρίπτουν 4 από τα 12 συνδικάτα τους, για να αποτραπεί μια απεργία. Εκεί, εμφανίστηκε σημαντική διακομματική συναίνεση...

Νικαράγουα

Ο Ούγκο Τόρες υπήρξε στρατιωτικός ηγέτης των Σαντινίστας (FSLN) κατά την αντίσταση στη δικτατορία Σομόζα και κατά τη διακυβέρνηση της Νικαράγουα από το FSLN τη δεκαετία του '80. Είχε συμμετάσχει στην έφοδο στο Χριστουγεννιάτικο Πάρτι (κρατικών στελεχών) που κατέληξε στην ανταλλαγή αιχμαλώτων που απελευθέρωσε και τον Ντανιέλ Ορτέγκα. Συμμετείχε επίσης στην έφοδο στο Εθνικό Μέγαρο (έδρα της κυβέρνησης Σομόζα) που κατέληξε στην ανταλλαγή αιχμαλώτων και την απελευθέρωση 60 πολιτικών κρατουμένων. Το Φλεβάρη του 2022, ο Τόρες πέθανε στη φυλακή, κρατούμενος του σημερινού καθεστώτος του Ντανιέλ Ορτέγκα. Η Ντόρα-Μαρία Τέλεζ, παλιά Σαντινίστρια, συμμετείχε επίσης στην έφοδο στο Εθνικό Παλάτι. Καθοδήγησε επίσης την έφοδο στη Λεόν, που έγινε η πρώτη απελευθερωμένη πόλη από τη δικτατορία του Σομόζα. Η Τέλεζ βρίσκεται στα κελιά του Ορτέγκα και υποχρεώθηκε σε απεργία πείνας τον περασμένο Σεπτέμβρη για τα στοιχειώδη δικαιώματά της ως κρατούμενη (η απεργία έληξε όταν έγινε δεκτή μόνο μια σύντομη οικογενειακή επίσκεψη). Στα τέλη Νοέμβρη, η αστυνομία του Ορτέγκα συνέλαβε τον Όσκαρ-Ρενέ Βάργκας, αγωνιστή κατά της δικτατορίας από τη δεκαετία του '60 και υποστηρικτή της διακυβέρνησης του FSLN τη δεκαετία του '80. Για τους φυλακισμένους παλιούς συντρόφους τους, έχουν γράψει αρκετά παλιά στελέχη του Σαντινισμού -που ζουν στην εξορία. Ο Ερίκ Τουσέν, που εργάστηκε έμπρακτα για την αλληλεγγύη στη Νικαράγουα τη δεκαετία του '80, γράφοντας ένα άρθρο απολογισμού της πορείας του FSLN μέχρι και σήμε-

ρα, του έδωσε τον τίτλο «Η Άλλη Προδομένη Επανάσταση». Και ο Ντανιέλ Ορτέγκα συμπεριφέρεται μέχρι κεραίας ως «Άλλος Στάλιν», εξοντώνοντας συστηματικά όλους τους πρώην συντρόφους της παλιάς φρουράς, μέχρι να μείνει ζωντανός μόνο ο ίδιος. Οι επίμονες φωνές που τον αντιπολιτεύονται αλλά μένουν πιστές στις αξίες του Σαντινισμού είναι ενοχλητικές στην προσπάθεια του Ορτέγκα να καλλιεργήσει μια διεθνή εικόνα «αριστερού ηγέτη». Αλλά επίσης, όπως σημειώνει η εξόριστη πρώην Σαντινίστρια, Μόνικα Μπαλντονάντο, η ιδιαίτερη αγριότητα που επιφυλάσσεται ειδικά στους πρώην συντρόφους του είναι ένα μήνυμα και στις γραμμές του σημερινού FSLN: Αν διαφοροποιηθείτε, δεν σας περιμένει καλύτερη (από τους δεξιούς αντιπολιτευόμενους) αντιμετώπιση επειδή υπήρξατε Σαντινίστας, αλλά χειρότερη...

Κίνα: Διαδηλώσεις-ρωγμές στην εικόνα «παντοδυναμίας» του Σι

Του Πάνου Πέτρου

Λίγο μετά το 20^ο συνέδριο του ΚΚ Κίνας, που χαρακτηρίστηκε από την κατοχύρωση της παντοδυναμίας του Σι Γινπίνγκ (βλ. σελ. 26-27), ο Πρόεδρος της Κίνας βρέθηκε αντιμέτωπος με το μεγαλύτερο κύμα λαϊκής αμφισβήτησης στα 10 χρόνια που βρίσκεται στην εξουσία.

Σε πείσμα κάποιων περιγραφών στα μεγάλα ΜΜΕ που αντιμετωπίζουν ως «πρωτοφανή» την ενεργοποίηση των ανθρώπων στην Κίνα, οι αγώνες και οι αντιστάσεις δεν είναι καθόλου ξένες στη χώρα.

Ωστόσο το σημερινό κύμα διαδηλώσεων έχει κάποια χαρακτηριστικά τα οποία όντως το ξεχωρίζουν σε σχέση με τους προηγούμενους αγώνες στην Κίνα.

Καταρχήν, είναι εξαιρετικά σπάνιο φαινόμενο η εξάπλωση των διαδηλώσεων σε διάφορες πόλεις της αχανούς χώρας, από τα δυτικά της άκρα μέχρι τις νοτιοανατολικές ακτές της. Η μαζικότητα ή η μαχητικότητα διαφέρει από πόλη σε πόλη, ούτε είναι δόκιμο να μιλήσει κανείς για «πανεθνική» διάσταση, ωστόσο για πρώτη φορά εδώ και πάρα πολλά χρόνια (ίσως από το 1989), εμφανίζεται ένα κύμα που ξεπερνά τον παραδοσιακά τοπικό χαρακτήρα των προηγούμενων αγώνων.

Έπειτα εμφανίζεται και μια άλλη μορφή ενότητας, αυτή μεταξύ διαφορετικών εθνοτήτων (οι ταραχές είχαν ως αφετηρία την Σινγιάνγκ με το ισχυρό μουσουλμανικό στοιχείο των Ουιγούρων αλλά συμμετέχουν μαζικά Κινέζοι Χαν) αλλά και κοινωνικών ομάδων: Οι βιομηχανικοί εργάτες -όπως της Foxconn- και οι κάτοικοι των μεγάλων εργατικών πολυκατοικιών, οι φοιτητές σε περίπου 50 πανεπιστήμια της χώρας, τα μεσοστρώματα της Σανγκάης, όπου άλλοι εκφράζουν τις δυσφορίες τους για τις βάρβαρες εργασιακές συνθήκες, άλλοι για τον ασφυκτικό έλεγχο του κράτους στην καθημερινότητά τους, άλλοι για την ευρύτερη έλλειψη δημοκρατικών ελευθεριών.

Από το συνδυασμό αυτών των στοιχείων προκύπτει κι ένα τρίτο: τη στοχοποίηση της κορυφής του κράτους, είτε διατυπωμένη ρητά στα συνθήματα (κατά του Σι, ή κατά του ΚΚ), είτε ως γενικότερο αίσθημα ότι τα προβλήματα είναι συνολικά-συστημικά. Πρόκειται επίσης για τομή σε σχέση με τους παλιότερους αγώνες που παραδοσιακά στοχοποιούσαν τους τοπικούς αξιωματούχους. Αυτή η πρακτική αντανάκλωσε μια πραγματικότητα (τοπικοί

κυβερνήτες κ.ά. στελέχη απολαμβάνουν συχνά μεγάλες «αυτονομίες» στη διαχείριση των περιοχών τους), ενώ στηριζόταν και σε έναν υπολογισμό: Να αποφευχθεί η καταστολή από το κεντρικό κράτος ή/και να «διευκολυνθεί» από τους διαδηλωτές η πρακτική του Πεκίνου να παρεμβαίνει ενίοτε «πυροσβεστικά», κάνοντας κάποιες παραχωρήσεις και φορτώνοντας όλη την ευθύνη στον εκάστοτε τοπικό άρχοντα.

Στο φόντο αυτής της εξέλιξης βρίσκονται κάποιες συνολικότερες δυναμικές. Για ένα διάστημα, το κινεζικό κράτος είχε κατορθώσει να διαμορφώσει μια σχετική κοινωνική ειρήνη. Η ταχύτατη ανάπτυξη είχε φέρει βελτιώσεις (ή την προσδοκία βελτίωσης) στις (εξωφρενικά χαμηλές για χρόνια) απολαβές αρκετών εργατών, είχε δημιουργήσει μια «μεσαία τάξη» στις μεγάλες πόλεις και σε αυτό το φόντο εμφανιζόταν και μια υποτυπώδης «κοινωνία των πολιτών» -κυρίως από φοιτητικά στρώματα που είτε επιχειρούσαν με ιντερνετικά και έντυπα Μέσα να αυξήσουν τη λογοδοσία των Αρχών είτε καταπιάνονταν με τη δημιουργία «εργατικών ΜΚΟ» (ουσιαστικά προσπάθειες «από έξω» παρέμβασης στα εργοστάσια και στηρίξης των εργατικών αγώνων και δικαιωμάτων).

Όμως τα τελευταία χρόνια, ο Σι Γινπίνγκ καθοδηγεί μια αυταρχική σκληροπυρηνική του καθεστώτος, ενώ η σχετική βελτίωση των απολαβών δεν αναιρεί την άθλια κατάσταση των εργασιακών συνθηκών στα εργοστάσια, την απουσία δικαιωμάτων όπως η υγειονομική περίθαλψη κ.ο.κ.

Πανδημία

Η πανδημία και η κρατική διαχείριση της παρόξυναν αυτές τις αντιφάσεις. Η πολιτική «μηδενικού κοβίντ» αρχικά συνάντησε την αποδοχή ή και την ενεργή στήριξη/συμμετοχή της κινεζικής κοινωνίας και λειτούργησε το 2020 και 2021 (λίγες χιλιάδες νεκροί σε μια τεράστια χώρα). Σύμφωνα με Κινέ-

ζους επιστήμονες, με τα σημερινά δεδομένα σε εμβολιασμό και διαθέσιμα νοσοκομεία, μια πολιτική «συμβίωσης με τον ιό», σε μια χώρα όπως η Κίνα, θα μπορούσε να οδηγήσει σε 1,5 εκατομμύριο νεκρούς.

Αλλά τα lockdown του 2022 είναι διαφορετικά. Η κόπωση του πληθυσμού αντιμετωπίζεται με ασύλληπτη σκληροπυρηνική καταστολή (πολυκατοικίες «σφραγίζονται», διαμερίσματα αλλάζουν κλειδαριές, με το κράτος να «κλειδώνει μέσα» τους ανθρώπους κυριολεκτικά). Η κοινωνική πρόνοια (επαρκής διανομή τροφίμων, φαρμάκων, πρόσβαση σε υγειονομικό προσωπικό κλπ) που κάνει ένα lockdown στοιχειωδώς βιώσιμο αυτή τη φορά ήταν λειψή. Αλλά η πιο εξοργιστική «καινοτομία» του 2022 υπήρξε η μέθοδος που επελέγη για να μην σταματήσει η «οικονομία». Τον Απρίλη του 2022, αντιμέτωπη με εμφάνιση κρουσμάτων στη Σανγκάη, η κινεζική ηγεσία ξεχώρισε 666 εταιρείες που είναι κεντρικές για την οικονομία της περιοχής και εφάρμοσε σε αυτές το σύστημα της «κλειστής λούπας». Αυτή η πρακτική, που γενικεύτηκε σε άλλα τοπικά lockdown, προβλέπει ότι οι εργάτες ζουν μέσα στα εργοστάσια (!) και η ευθύνη της διαχείρισης του μοντέλου (συνθήκες στέγασης, σίτισης, υγειονομική περίθαλψη) βρίσκεται στην ευχέρεια των εργοδοτών!

Μπορεί κανείς να φανταστεί τη «διαχείριση» που έκανε η Foxconn, η εταιρεία που έγινε διαβόητη πριν χρόνια για την επιδημία αυτοκτονιών εργατών της. Οι άθλιες συνθήκες και η εμφάνιση κρουσμάτων εντός εργοστασίου οδήγησαν χιλιάδες εργάτες σε μια μαζική και βίαιη «έξοδο» της οποίας οι εικόνες συγκλόνισαν την κινεζική κοινωνία. Λίγες μέρες μετά, η πυρκαγιά σε πολυκατοικία στο Ουρουμκί κόστισε τις ζωές 10 ανθρώπων. Αν και δεν έχει επιβεβαιωθεί τι ακριβώς συνέβη και η πυροσβεστική απέτυχε να παρέμβει, στο κλίμα που έχει διαμορφωθεί οι

ντόπιοι θεώρησαν τα «πρωτόκολλα» του lockdown υπεύθυνα και ακολούθησε μια τοπική εξέγερση. Είναι αυτές οι αφορμές και οι παρόμοιες κοινές εμπειρίες που οδήγησαν σε εξάπλωση των διαδηλώσεων -σε αλληλεγγύη στους εργάτες της Foxconn και στη μνήμη των νεκρών του Ουρουμκί.

Ταξική αλληλεγγύη

Η σπέκουλα των δυτικών ΜΜΕ πάνω στα προβλήματα που αντιμετωπίζει η κινεζική ηγεσία, δείχνοντας τάχα ευαισθησία για τους διαδηλωτές, δεν μπορεί να κρύψει μια άλλη πραγματικότητα. Η Foxconn, που γιγαντώθηκε αξιοποιώντας τις συνθήκες γαλέρας στην Κίνα, είναι... ταϊβανέζικη. Το άγριο σύστημα της «κλειστής λούπας» εφαρμόζεται από εργοστάσια της αμερικανικής Tesla ή τα εργοστάσια της Quanta που παρέχει ηλεκτρονικά στην επίσης αμερικανική Apple. Είναι ίσως το πιο γλαφυρό σύγχρονο παράδειγμα της ρήσης του Μαρξ για τους καπιταλιστές ως «αδέρφια που τρώνονται μεταξύ τους». Ανέναντι στους εργάτες, παραμένουν «αδέρφια»... Αντίστοιχα οφείλουμε να σταθούμε και με εμείς. Όπως καταλήγει άρθρο Κινέζου συντρόφου:

«Η υποστήριξη των διαδηλωτών δεν είναι αυτή που θα κλιμακώσει την καθηγούμενη από τις ΗΠΑ ιμπεριαλιστική σύγκρουση με την Κίνα. Στην πραγματικότητα, η δική μας λαϊκή αλληλεγγύη πέρα από σύνορα είναι ο καλύτερος τρόπος να μειώσουμε τις εντάσεις και να οικοδομήσουμε ένα διεθνή αγώνα για δικαιοσύνη, ισότητα και δημοκρατία -που όλα τους απειλούνται από τους άρχοντές μας σε όλο τον πλανήτη».

Άλλωστε η πιο όμορφη εικόνα από τους δρόμους της Κίνας αυτές τις μέρες είναι ότι η Διεθνής, λερωμένη από τους εκατομμυριούχους-γραφειοκράτες με το σφυροδρέπανο στο πέτο, ξαναβρίσκει αυτό το πραγματικό της νόημα στα στόματα των διαδηλωτών...

Το 20ό Συνέδριο του ΚΚ Κίνας Δύναμη, ανταγωνισμοί και

Του Αντώνη Νταβανέλου

Το 20ό συνέδριο του ΚΚ Κίνας είναι ένα μεγάλο γεγονός, ένα από αυτά που συνηθίσαμε να αποκαλούμε «σημεία καμπής», και θα έχει μεγάλες συνέπειες στην πορεία που θα πάρουν οι διεθνείς εξελίξεις στην ερχόμενη περίοδο.

Στο εσωτερικό του ΚΚ έχουν από καιρό συσσωρευτεί όλες οι οικονομικές-κοινωνικές-πολιτικές και ιδεολογικές ηγεσίες που υπάρχουν μέσα στην δεύτερη δύναμη του σύγχρονου διεθνούς καπιταλισμού. Αυτή η υπερ-συγκεντρωτική δομή αποφάσισε να γίνει... συγκεντρωτικότερη προκειμένου να αντιμετωπίζει πιο γρήγορα κι αποτελεσματικά τις προκλήσεις της διεθνούς συγκυρίας, που γίνεται όλο και πιο ευμετάβλητη και συγκρουσιακή.

Ο Πρόεδρος Σι Τζιπίνγκ έχει ενώσει στα χέρια του την κομματική, την πολιτική και τη στρατιωτική ηγεσία. Κατάργησε την παράδοση που εγκατέστησε ο αποκαλούμενος «σοφός» (ο δεξιός μεταρρυθμιστής, διάδοχος του Μάο) Τενγκ Σιάο Πινγκ, παράδοση που προέβλεπε τα 68 χρόνια ως όριο παραμονής στην άμεση άσκηση της εξουσίας, προκειμένου να διευκολύνονται κάποιες στοιχειώδεις συνθήκες «ανασύνθεσης» των ηγετικών ομάδων μέσα στο ΚΚΚ. Ο 69χρονος Σι, όχι μόνο «εξελέγη» για τρίτη διαδοχική θητεία (καταργώντας τα άτυπο όριο των δύο θητειών), αλλά έστειλε ξεκάθαρο μήνυμα ότι σκοπεύει να παραμείνει στην εξουσία ως ισόβιος ηγέτης της Κίνας. Ταυτόχρονα, στο 20ό συνέδριο ο Σι συνέτριψε τη «συνήθεια» που ήθελε να αντιπροσωπεύονται στο Πολιτικό Γραφείο οι βασικές τάσεις/κλίκες ηγετικών στελεχών, μια συνήθεια που λειτουργούσε ως υποκατάστατο πολιτικής ζωής, αλλά και ως δικλείδα ασφαλείας για τις υπόγειες, όμως πάντα υπαρκτές, πολιτικές συγκρούσεις. Αποβάλλοντας από το συνέδριο τον κάποτε ισχυρό Χου Τζιντάο (αποβολή σε δημόσια μετάδοση!), εξέλεξε ένα μονολιθικό ΠΓ, ενώ στην 7μελή πανίσχυρη Γραμματεία του ΠΓ συμμετέχουν πλέον μόνο ακόλουθοι του Σι. Μια άλλη παράδοση που καταργήθηκε είναι η, έστω συμβολική, «συμμετοχή» των γυναικών: στο 25μελές ΠΓ, για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες, δεν υπάρχει ούτε μια γυναίκα, ενώ στα 205 μέλη της ΚΕ διακρίνονται μόλις 11 γυναίκες.

Γύρω από το 20ό συνέδριο, εξαπολύθηκε μια (από τα πάνω και κατευθυνόμενη) καμπάνια του ΚΚ, με εκδηλώσεις «λατρείας» προς το πρόσωπο του Σι, που ξεπερνά κάθε ιστορικό προηγούμενο. Η ιστορία υποδεικνύει ότι το αηδιαστικό φαινόμενο της «προσωπολατρείας» μόνο για ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα είναι αρκετό για να καλύψει τις αντιφάσεις και τις αδυναμίες ενός καθεστώτος. Η κατευθυνόμενη «λατρεία» προς τον Σι, έρχεται σήμερα στην Κίνα ως αντίδοτο για τις τρομερές κοινωνικές ανισότητες, αλλά και ως μέσο για να τονωθεί μια κάποια εθνική υπερηφάνεια και αίσθηση κοινής ιστορικής αποστολής. Ο Σι δηλώνει ότι η Κίνα θα είναι έτοιμη μέσα στα επόμενα ελάχιστα χρόνια να «ανακτήσει» με στρατιωτικά μέσα την Ταϊβάν...

Το κρίσιμο υπόβαθρο είναι η κοινωνική-οικονομική κατάσταση στην αχανή χώρα. Είναι αλήθεια ότι η (καπιταλιστική) ανάπτυξη στην Κίνα οδήγησε στην τελευταία δεκαετία σε μια αύξηση του κατά κεφαλήν εισοδήματος (στα 11.890 δολάρια το 2021). Ακόμα κι έτσι όμως, η Κίνα, η δεύτερη μετά τις ΗΠΑ οικονομία στον κόσμο, είναι ως προς το κατά κεφαλήν μερίδιο στο ΑΕΠ μακριά πίσω από τις ΗΠΑ και όλες τις χώρες-μέλη της ΕΕ, αλλά και πίσω από πολλές άλλες «αναπτυσσόμενες» χώρες. Η εικόνα αυτή αντιστρέφεται αν κοιτάξουμε στο «πάνω μέρος» της κοινωνίας: Στην Κίνα σήμερα υπάρχουν περισσότεροι δισεκατομμυριούχοι σε σύγκριση με τις ΗΠΑ και στην Κίνα έχουν έδρα περισσότερες εταιρείες μεγάλου πλούτου (όπως αποτυπώνονται στη λίστα Global Fortune) σε σύγκριση με τις ΗΠΑ (24,8% του παγκόσμιου συνόλου, έναντι του 24,2% του παγκόσμιου συνόλου). Το διεθνές φαινόμενο της «Μεγάλης Παραίτησης», της απόδρασης εργατών από τη μισθωτή εργασία, στην Κίνα παίρνει την τραγική μορφή ενός μαζικού κύματος αυτοκτονιών εργατών κατά τη μισθωτή εργασία, ενώ ο όρος «κινεζοποίηση» εξακολουθεί να χρησιμοποιείται στο διεθνές εργατικό κίνημα σαν η περιγραφή μιας κατάστασης απόλυτης κατάργησης των στοιχειωδών εργατικών δικαιωμάτων.

Αυτή η κατάληξη ήταν το αποτέλεσμα μιας «μακράς πορείας», που επιταχύνθηκε απότομα μετά το Φλεβάρη του 1972, όταν ο Μάο Τσε Τουνγκ και ο Τσου Εν Λάι υποδέχονταν στο Πεκίνο την ιστορική επίσκεψη των Νίξον και Κίσιγκερ. Τις αμερικανικές σκοπιμότητες για αυτήν την ιστορική στροφή, περιέγραφε το «δόγμα

Κίσιγκερ: Εξομάλυνση των σχέσεων ΗΠΑ-Κίνας, με οικονομικά και τεχνολογικά ανταλλάγματα που θα διέθεταν οι ΗΠΑ, προκειμένου να αφεθεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός να συγκεντρωθεί απερίσπαστος, τότε, στα καθήκοντα του ανταγωνισμού με την ΕΣΣΔ. Όμως, σταδιακά, έγινε καθαρό το νόημα της «σύγκλισης» και από την πλευρά του ΚΚ Κίνας. Μετά τον θάνατο του υπέργηρου Μάο (1976), ο Τενγκ Σιάο Πινγκ δεν δίστασε να πει τα πράγματα με το όνομά τους: ο δρόμος της αυτάρκειας και της αυτοδύναμης ανάπτυξης είχε φτάσει σε αδιέξοδο και έπρεπε να εγκαταληφτεί, ενώ ο «καπιταλιστικός δρόμος» παρουσιαζόταν ως η μοναδική προοπτική ανάπτυξης που θα οδηγούσε σε έναν απροσδιόριστο «σοσιαλισμό με κινεζικά χαρακτηριστικά». Ο τάχα σοσιαλισμός ήταν μια πορεία γοργής καπιταλιστικής ανάπτυξης με την εξαντλητική εκμετάλλευση μιας τεράστιας εργατικής τάξης, και τα «κινεζικά χαρακτηριστικά» ήταν η διατήρηση της εξουσίας και του ελέγχου στα χέρια του ΚΚ Κίνας. Το 2001, με εισήγηση των Αμερικανών, η Κίνα εντάχθηκε στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, και ενώ τα σφυροδρέπανα εξακολουθούσαν να ανεμίζουν στα κρατικά κτίρια στο Πεκίνο, άρχιζε η τρελή πορεία της Κίνας μέσα στη νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Λίγο μετά την κρίση του 2007-08 και όταν ο Τραμπ ανακοίνωνε τα πρώτα μέτρα μιας στροφής προς τον «προστατευτισμό», η κινεζική ηγεσία δήλωνε έτοιμη να προστατέψει τη νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση απέναντι στους διαταγμούς και τις υπαναχωρήσεις.

Στο μεταξύ η Κίνα είχε ξεπεράσει τις ΗΠΑ σε επενδύσεις στην Αφρική, είχε κατοχυρώσει μια σημαντική βάση διείσδυσης στην Λατινική Αμερική, ενώ το σχέδιο «Ένας Δρόμος – Μία Ζώνη» άνοιγε μια μεγάλη οδό επέκτασης, δια της κεντρικής Ασίας, προς την ίδια την ΕΕ.

Με μαρξιστικούς όρους, δεν υπάρχει καμιά άλλη δυνατότητα να περιγραφεί η σύγχρονη Κίνα πέρα από τον χαρακτηρισμό της σαν μια ταχέως ανερχόμενη ιμπεριαλιστική δύναμη παγκόσμιας ισχύος.

Αυτόν το δρόμο θέλει να συνεχίσει, χωρίς να αποδέχεται καμιά επιβράδυνση ή παρέκκλιση, η ηγεσία του Σι Τζιπίνγκ. Και ο υπερσυγκεντρωτισμός της εξουσίας που ανέδειξε το 20ό συνέδριο δείχνει τις προετοιμασίες μιας επιμονής σε αυτόν το δρόμο, αν χρειαστεί, ακόμα και «δια πυρός και σιδήρου».

Γιατί πίσω από την ανέφελη επικράτηση του Σι στο συνέδριο του ΚΚΚ, τα σύννεφα μιας «πολύ-κρίσης» πυκνώνουν τόσο στο εσωτερικό της Κίνας, όσο και στο διεθνή ανταγωνισμό.

Οι εσωτερικές εξελίξεις, αν και είναι κεφαλαιώδους σημασίας, υπερβαίνουν τις δυνατότητες του παρόντος άρθρου. Όμως όλοι οι σοβάρη και έντιμοι αναλυτές στο διεθνή Τύπο στρέφουν την προσοχή στην επιβράδυνση των ρυθμών της οικονομίας, στην αστάθεια του τραπεζικού συστήματος, στην απειλή της «φούσκας» των πληθυσμών, στην κλιμάκωση της δυσαρέσκειας των λαϊκών μαζών (που εκφράστηκε με πολλούς τρόπους ενάντια στη σκληρή πολιτική Zero-Covid

ΠΟΛΥΠΟΛΙΣΜΟΣ

Ολόκληρο
στο RProject.gr

του Σι), στα ζητήματα καταπίεσης εθνικών ή θρησκευτικών μειονοτήτων κ.ο.κ.

Αν και αυτά τα ζητήματα θα αποτελέσουν μακροπρόθεσμα, ίσως, την καθοριστική δοκιμασία του Σι, τα ζητήματα του διεθνούς ανταγωνισμού έρχονται χρονικά πρώτα στο προσκήνιο.

Διπολισμός ή πολυπολισμός;

Σήμερα δεν έχει απομείνει τίποτα όρθιο από την αμερικανική πολιτική της εποχής της επίσκεψης των Νίξον-Κίσινγκερ στο Πεκίνο. Από την εποχή του Ομπάμα, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός συγκεντρώνει προσοχή και δυνάμεις με στόχο την ανακοπή της ανοδικής πορείας της Κίνας (Πίβοτ στην Ασία).

μέα των ημι-αγωγών στην Κίνα, με στόχο να διακόψει το ρεύμα ροής μηχανικών, μάντζερ κ.ο.κ. προς τις κινεζικές εταιρείες.

Ο αμερικανικός Τύπος εκτιμά αυτό-ρεσκα ότι αυτός ο «στραγγαλισμός» θα οδηγήσει την Κίνα να περιοριστεί σε ό,τι μπορεί να της αποφέρει το λαθρεμπόριο. Ο ισχυρισμός δεν είναι πειστικός. Οι κινεζικές εταιρείες υψηλής τεχνολογίας είναι ήδη αρκετά μεγάλες και εξελιγμένες και αν οι κυρώσεις μπορούν να τις καθυστερήσουν, είναι πολύ αμφίβολο το αν μπορούν να τις σταματήσουν ή να τις οδηγήσουν σε παρακμή.

Ο οικονομικός πόλεμος δεν περιορίζεται στον τομέα της υψηλής τεχνολογίας. Οι ΗΠΑ, η Βρετανία, ο Καναδάς

κορυφαία οικονομική-εμπορική κίνηση, γιατί το Αμβούργο είναι ένα από τα σημαντικότερα λιμάνια στην Ευρώπη. Ταυτόχρονα, η επίσκεψη του Σολτς στο Πεκίνο, με τη συνοδεία εκπροσώπων κορυφαίων γερμανικών εταιρειών, έδειξε ότι η Γερμανία δεν θα διστάσει να αρπάξει την ευκαιρία της «μεγάλης αναταραχής» για να διασφαλίσει μια «θαυμάσια κατάσταση» για τις γερμανικές εξαγωγές στην Κίνα. Κατά τον βρετανικό Γκάρντιαν, η κίνηση του Σολτς είναι παράλληλα ένα ευθύ μήνυμα προς τις ΗΠΑ, με την απαίτηση μιας νέας εμπορικής συμφωνίας που θα χαμηλώνει τους προστατευτικούς «φραγμούς» και θα διευκολύνει τις γερμανικές εξαγωγές και προς την αμερικανική αγορά.

Αυτή η αντιφατική εικόνα, που περιλαμβάνει συγκλίσεις και απειθαρχίες, που περιλαμβάνει συμμαχίες αλλά και κινήσεις αυτονομίας, χαρακτηρίζει και το απέναντι «στρατόπεδο» (και ίσως ακόμα περισσότερο από ό,τι ισχύει στην ευρεία Δύση).

Στην Ελλάδα είναι δημοφιλής μέσα στους κύκλους της ριζοσπαστικής Αριστεράς, η εκτίμηση ότι ο πόλεμος στην Ουκρανία οδηγεί στη δημιουργία ενός «αντι-δυτικού» μπλοκ, όπου τάχα ενοποιούνται η Ρωσία, η Κίνα, οι άλλες BRICS κλπ. Η κίνηση της Κίνας όμως αποδεικνύει ότι τα πράγματα είναι εξαιρετικά πιο περίπλοκα.

Η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση αποδείχθηκε εύφορο έδαφος για την ανάπτυξη του καπιταλισμού στην Κίνα. Οι κινεζικές ηγεσίες έχουν διαμορφώσει τη στρατηγική τους σε αυτό το έδαφος και δεν δείχνουν πρόθεση να αναδιπλωθούν, ιδίως όταν αυτή η ανάγκη προκύπτει από πρωτοβουλίες άλλων δυνάμεων. Αντιμετώπισαν με ιδιαίτερη προσοχή τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία. Χωρίς να καλύπτουν το NATO, αλλά και χωρίς να επικροτούν τη ρωσική κλιμάκωση, δίνουν την έμφαση στην κατεύθυνση της επιστροφής «στις δουλειές», στην αδιάτακτη συνέχεια των δικτύων της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης.

Αυτή η τάση ενισχύεται καθώς καταγράφεται η αδυναμία της Ρωσίας να επιβάλει μια γρήγορη και καθαρή νίκη στην Ουκρανία. Στη διάσκεψη της Σαμαρκάνδης, η Κίνα και η Ινδία υπογράμμισαν τις «ανησυχίες» για τις συνέπειες ενός παρατεταμένου πολέμου στην Ουκρανία πάνω στις δικές τους οικονομικές προοπτικές. Ο Σι αρνήθηκε να μπει στο κάδρο της φωτογραφίας των ηγετών που παραβρέθηκαν στη Σαμαρκάνδη, επικαλούμενος... μέτρα

ασφάλειας κατά του Covid. Όμως η καταγραφή της αδυναμίας της Ρωσίας να επιβάλει άμεση και μονομερή στρατιωτική λύση στην άμεση γειτονιά της, έχει και μια νέα παρενέργεια: Παρουσιάζει στους άλλους μεγάλους «παίκτες» μια πιθανή λεία. Φεύγοντας από τη Σαμαρκάνδη, ο Σι δήλωσε ότι η Κίνα «είναι έτοιμη, με κάθε αναγκαίο μέσο, να εγγυηθεί την ανεξαρτησία και την ακεραιότητα του Καζακστάν»!

[...]

Η αντίθεση στις ΗΠΑ, στον ευρωατλαντισμό, στη γενικότερη «Δύση», δεν αρκεί στις σύγχρονες συνθήκες για τη συγκρότηση ενιαίου μπλοκ. Οι πολλαπλές και συνδυασμένες κρίσεις, η διασπορά των ανταγωνισμών σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη, οι αλλαγές στο συσχετισμό δύναμης στο εσωτερικό των λυκοσυμμαχιών των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, η χαοτική παρέμβαση τοπικών υποϊμπεριαλισμών με βάση τα αυτόνομα συμφέροντά τους σε κρίσιμες περιοχές κ.ά. παράγοντες οδηγούν στη σταδιακή ανάδυση ενός πολυπολικού κόσμου. Όπου η «Δύση» διατηρεί μια οικονομική υπεροχή, αλλά κυρίως στρατιωτική και τεχνολογική πρωτοκαθεδρία. Όπου η Κίνα, αν συνεχιστεί η μέχρι σήμερα ανοδική πορεία της, απειλεί να αλλάξει τους συσχετισμούς (και γι' αυτό το «αν συνεχιστεί» γίνεται σήμερα κρίσιμο). Όπου όλοι οι πόλοι του ανταγωνισμού -περιλαμβάνοντας και τους άλλους μικρότερους, αλλά όχι ασήμαντους «παίκτες», είναι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, με αδιάτακτη και επικίνδυνη πολιτική.

Αυτός ο κόσμος θυμίζει την κατάσταση του πλανήτη πριν το 1914, όταν ωρίμαζαν οι συνθήκες για την πρώτη παγκόσμια γενικευμένη ανθρωποφαγή. Σε εκείνες τις συνθήκες εμφανίστηκε η αντιπολεμική-αντικαπιταλιστική-διεθνιστική Αριστερά του Τσίμερβαλντ, που προέκυψε μέσα από την κρίση της ιστορικής -μαζικής τότε, Δεύτερης Διεθνούς. Εκείνη η Αριστερά έθεσε ως πρώτη προτεραιότητά της τη διατήρηση της αυτονομίας του εργατικού κινήματος απέναντι σε όλες τις πλευρές της επερχόμενης σύγκρουσης, τη γραμμική της ανεξαρτησίας απέναντι τόσο στους «χορτάτους» όσο και τους «πεινασμένους» ιμπεριαλιστές, όπως χαρακτηριστικά έλεγε ο Λένιν.

Μια ανάλογη γραμμή σήμερα, γίνεται το πιο επείγον και πιεστικό ιδεολογικοπολιτικό καθήκον για την παγκόσμια ριζοσπαστική αντικαπιταλιστική Αριστερά.

*** Γιατί πίσω από την ανέφελη επικράτηση του Σι στο συνέδριο του ΚΚΚ, τα σύννεφα μιας «πολύ-κρίσης» πυκνώνουν τόσο στο εσωτερικό της Κίνας, όσο και στο διεθνές ανταγωνισμό.**

Το ΑΥΚΥΣ ανήγγειλε την επιστροφή του αμερικανικού ιμπεριαλισμού σε ενεργή στρατιωτική παρουσία στην ευρύτερη περιοχή του Ινδο-Ειρηνικού. Τα πυρηνικά αεροπλανοφόρα της Δύσης δεν είναι εύκολο να υποτιμώνται και να περιγράφονται ως «χάρτινες τίγρεις». Η επίσκεψη της Πελόσι στην Ταϊβάν, που το Πεκίνο χαρακτήρισε «θρασύτατη πρόκληση», έδειξε μια αυτοπεποίθηση των Αμερικανών και των συμμάχων τους για παρεμβάσεις στον χώρο-περίγυρο της Κίνας.

Μετά την Ουκρανία, η Ταϊβάν μπορεί να αποδειχθεί, σε λίγα χρόνια, το πιο επικίνδυνο σημείο στον πλανήτη.

Όμως ο οικονομικός πόλεμος έχει ήδη αρχίσει.

Η κυβέρνηση Μπάιντεν αποφάσισε να επιβάλει κυρώσεις, που οδηγούν σε δραστικό περιορισμό της Κίνας στον κρίσιμο τομέα της παραγωγής ημι-αγωγών τελευταίας γενιάς (των «τσιπ» που είναι απαραίτητα στην παραγωγή υπερ-υπολογιστών, εξελιγμένων smart τηλεφώνων, αλλά και -κυρίως- όπλων, συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης, πλοήγησης, παρακολούθησης κλπ).

[...]

Το υπουργείο Εμπορίου των ΗΠΑ αποφάσισε, επίσης, να απαγορεύσει για «λόγους εθνικής ασφάλειας» την εργασία Αμερικανών πολιτών στον το-

και η Αυστραλία ανακοίνωσαν μια διεθνή «συμμαχία» με στόχο τη διασφάλιση της πρόσβασης σε στρατηγικά ορυκτά. Σε αυτά τα πλαίσια ο Καναδάς απαίτησε από την Κίνα να αποχωρήσει άμεσα από 3 μεγάλες εξορυκτικές εταιρείες στο канаδικό έδαφος, που παράγουν λίθιο, κάδμιο, νικέλιο και κοβάλτιο. Το τελεσίγραφο απαιτούσε την άμεση πώληση των κινεζικών μετοχών, υπό την απειλή της κρατικοποίησης των εξορυκτικών εταιρειών! Η αντίδραση του Πεκίνου ήταν έντονη: Υπενθυμίζοντας το μέγεθος της κινεζικής επένδυσης στα ορυχεία, ζητούσε από την канаδική κυβέρνηση να επανέλθει στο έδαφος των «επιχειρηματικών κριτηρίων» και να σταματήσει τις «στοχευμένες διακρίσεις» με γεωστρατηγικά κριτήρια. Όμως η αντίδραση αυτή ήταν τελικά αναποτελεσματική, και αυτό δείχνει την αποφασιστικότητα σε κάποιες επιλογές στο δυτικό στρατόπεδο.

Έχει σημασία να υπογραμμίσουμε ότι αυτό το στρατόπεδο, που παραμένει στην πρώτη γραμμή ισχύος, δεν είναι μονομπλοκ, δεν του λείπουν οι βαθιές ρωγμές και οι αντιφάσεις.

Μέσα στην ίδια συγκυρία, η Γερμανία ανακοίνωσε την πώληση του 25% των μετοχών του λιμανιού του Αμβούργου στην κινεζική Cosco! Πρόκειται για μια

Ο ιμπεριαλισμός δεν πρόκειται να διορθώσει την κρίση Καμία επέμβαση των ΗΠΑ

Του Άσλεϊ Σμιθ,
αναδημοσίευση
από tempestmag.org

Για άλλη μια φορά, οι ΗΠΑ και άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις απειλούν με στρατιωτική επέμβαση προκειμένου να επιβάλουν την «τάξη» στην ανεξέλεγκτη κλιμακώση της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης στην Αϊτή. Ισχυρίζονται ότι ανταποκρίνονται στην έκκληση του ντε φάκτο πρωθυπουργού και προέδρου της Αϊτής, Αριέλ Ανρί, για συνδρομή διεθνών δυνάμεων στην καταστολή των συμμοριών που εμποδίζουν την πρόσβαση σε τερματικούς σταθμούς φυσικού αερίου και νερού στο Πορτ-ο-Πρενς.

Αλλά ο Ανρί δεν εκπροσωπεί τον λαό της Αϊτής. Δεν εξελέγη, αλλά επιλέχθηκε ως πρόεδρος από τις ΗΠΑ. Ο Ανρί διατηρεί την εξουσία μόνο χάρη στην υποστήριξη της Ουάσιγκτον και έτσι απέναντί του τη συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού της χώρας, απολύτως δικαιολογημένα. Με εντολή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ), προώθησε νεοφιλελεύθερες οικονομικές «μεταρρυθμίσεις», συμπεριλαμβανομένου του τερματισμού των επιδοτήσεων στα καύσιμα, οι οποίες έχουν φτωχοποιήσει ακόμα περισσότερο την εργατική τάξη και την αγροτιά της χώρας.

Ο Ανρί έχει ζητήσει την παρέμβαση των ΗΠΑ προκειμένου να υπερασπιστεί αυτές τις πολιτικές και να καταστείλει και τη λαϊκή αντίσταση και τις συμμορίες που έχουν αναδυθεί μέσα από την κρίση στην κοινωνία της Αϊτής. Ήδη, η Ουάσιγκτον και η λεγόμενη Ομάδα-Πυρήνας, που αποτελείται από τις ΗΠΑ, τη Βραζιλία, τον Καναδά, τη Γαλλία, τη Γερμανία, την Ισπανία, την Ευρωπαϊκή Ένωση, τα Ηνωμένα Έθνη και τον Οργανισμό Αμερικανικών Κρατών, έχει εξασφαλίσει την ψήφιση μιας απόφασης του ΟΗΕ, η οποία επιβάλλει κυρώσεις σε έναν φερόμενο ως αρχηγό συμμορίας και πρώην αστυνομικό, τον Τζίμι «Μπάρμπεκιου» Σεριζιέ. Αυτή μπορεί να ανοίξει το δρόμο για μια νέα απόφαση που θα μπορούσε να εγκρίνει την ανάπτυξη στρατιωτικών δυνάμεων εκτός ΟΗΕ στην Αϊτή.

Ενώ οποιαδήποτε παρέμβαση θα είναι όμορφα ντυμένη με ανθρωπιστική γλώσσα, οι ΗΠΑ, άλλες μεγάλες δυνάμεις και οι πληρεξούσιοί τους δεν θα προσφέρουν καμία λύση στην κρίση στην οποία βρίσκεται η χώρα. Στην πραγματικότητα, όπως πιστοποιεί η προϊστορία των επεμβάσεών τους

αλλά και οι τρέχουσες πολιτικές τους, αυτοί βρίσκονται στη ρίζα των προβλημάτων της Αϊτής. Το να τους ζητάει κανείς να λύσουν αυτά τα προβλήματα είναι σαν να ζητάει από εμπρηστές να σβήσουν μια φωτιά την οποία αυτοί άναψαν και συνεχίζουν να τροφοδοτούν με καύσιμη ύλη.

Οι ιμπεριαλιστές ενάντια στην ελεύθερη Μαύρη δημοκρατία

Οι ΗΠΑ και άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ήταν οι αφέντες και καταπιεστές της Αϊτής από την εποχή της νικηφόρας επανάστασης της χώρας που ανέτρεψε το γαλλικό αποικιακό καθεστώς και την δουλοκτητική άρχουσα τάξη και τελικά συγκροτήθηκε ως μια ελεύθερη Μαύρη δημοκρατία το 1804.

Η Γαλλία, η Βρετανία και η Ισπανία προσπάθησαν όλες να ανακαταλάβουν τη χώρα με στρατιωτικές εισβολές, τις οποίες η Αϊτή απέκρουσε. Η Γαλλία αναγνώρισε την ανεξαρτησία της Αϊτής μόνο υπό τον όρο ότι θα αποζημιώνε τους δουλοκτήτες για τις χαμένες «ιδιοκτησίες» τους, παγιδεύοντας έκτοτε τη χώρα σε χρέη.

Οι ΗΠΑ δεν αναγνώριζαν καν την ανεξαρτησία της Αϊτής μέχρι την ανατροπή της κυριαρχίας των δουλοκτητών του Νότου κατά τον αμερικανικό Εμφύλιο Πόλεμο. Αλλά και μετά από αυτό, η μόνη έγνοια της Ουάσιγκτον σε ό,τι αφορούσε την Αϊτή ήταν ιμπεριαλιστική –η διασφάλιση ότι κανένα άλλο κράτος δεν επρόκειτο να παραβιάσει την ηγεμονία της στο ημισφαίριο και ότι θα έλεγχε την κυβέρνηση της χώρας αποκομίζοντας κέρδη από την οικονομία της.

Επιδιώκοντας αυτούς τους στόχους, οι ΗΠΑ επενέβησαν επανειλημμένα στη χώρα, με αποκορύφωμα την εισβολή και την κατοχή της χώρας από το 1915 έως το 1934, κατά τη διάρκεια της οποίας εγκατέστησαν ηγέτες της επιλογής τους, δημιούργησαν τον Αιτινό Στρατό και κατέστειλαν τους μαχητές του αγώνα για απελευθέρωση. Κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, υποστήριξαν τη συγγνή δικτατορία πατέρα-γιου, πρώτα του Φρανσουά «Πάπα Ντοκ» Ντιβαλιέ και έπειτα του Ζαν Κλοντ «Μπέιμπι Ντοκ» Ντιβαλιέ, στην οποία υπολόγιζαν ως αντεπαναστατικό σύμμαχο ενάντια στην Κούβα στην Καραϊβική.

Υπό τον «Μπέιμπι Ντοκ», οι ΗΠΑ επέβαλαν ένα νεοφιλελεύθερο σχέδιο διαρθρωτικών προσαρμογών που κατέστρεψε την αγροκαλλιέργεια των χωρικών και άνοιξε τη χώρα σε πολυεθνικές εταιρείες οι οποίες υπερεκμε-

ταλλεύονταν την εργατική τάξη στις πόλεις. Υποστήριξαν τον στρατό, την αστυνομία και το διαβόητο τάγμα θανάτου της δικτατορίας, τους «Τοντόν Μακούτ», που από κοινού δολοφόνησαν έως και 60.000 Αιτινούς για να επιβάλουν μια οικονομία εργασιακών συνθηκών γαλέρας και υπανάπτυξης, η οποία οδήγησε την Αϊτή στο να γίνει η φτωχότερη χώρα του δυτικού ημισφαιρίου.

Ωστόσο, μπροστά σε αυτή τη βάρβαρη καταστολή και εξαθλίωση, οι Αιτινές μάζες ξεσηκώθηκαν. Οργάνωσαν ένα μαζικό επαναστατικό κίνημα το οποίο ονομάστηκε «Λαβαλάς» και ανέτρεψαν τον «Μπέιμπι Ντοκ» με μια επιτυχημένη πολιτική επανάσταση, η οποία τελικά οδήγησε στις πρώτες ελεύθερες και δίκαιες εκλογές στην ιστορία της χώρας. Το κίνημα ανέβασε στη θέση του προέδρου της χώρας τον Ζαν Μπερτράντ Αριστίντ, έναν ιερέα οπαδό/δάσκαλο της Θεολογίας της Απελευθέρωσης.

Πραξικοπήματα, κατοχή και α-φυσική καταστροφή

Αντί να υποστηρίξουν τα σχέδιά του για δημοκρατία, κοινωνική μεταρρύθμιση και ανάπτυξη, οι ΗΠΑ ενίσχυσαν και υπέβαλαν ένα πραξικόπημα το 1991 και ανέχθηκαν το καθεστώς που προέκυψε για τρία χρόνια. Οι ΗΠΑ αντέστρεψαν την πολιτική τους μόνο όταν αυξήθηκε η αντίσταση στο εσωτερικό της χώρας και όταν η έξοδος των προσφύγων, τους οποίους ο πρόεδρος Μπιλ Κλίντον φυλάκιζε κατά χιλιάδες στο Γκουαντάναμο και στο Κέντρο Κράτησης Κρόμε της Φλόριντα, άρχισε να απειλεί την περιφερειακή σταθερότητα.

Οι ΗΠΑ εισέβαλαν στην Αϊτή και επέβαλαν μια κατοχή υπό τον ΟΗΕ. Αποκατέστησαν τον Αριστίντ στην εξουσία υπό τον όρο να υποκούει σε νεοφιλελεύθερες επιταγές για οικονομική «μεταρρύθμιση», να μη διεκδικήσει τα χαμένα χρόνια της θητείας του και άρα να παραιτηθεί το 1996. Αλλά ο Αριστίντ και ο διάδοχός του Ρενέ Πρεβάλ αντιστάθηκαν εν μέρει και όταν ο Αριστίντ επανεξελέγη το 2001, η κυβέρνησή του απαίτησε αποζημιώσεις από τη Γαλλία για το αρχικό χρέος που είχε επιβάλει στην Αϊτή. Σε απάντηση, ο Τζορτζ Μπους ο νεότερος, σε συνεργασία με τον Καναδά και τη Γαλλία, πραγματοποίησε ένα δεύτερο πραξικόπημα, απαγάγοντας και εξορίζοντας τον εκλεγμένο πρόεδρο, που κατέληξε στη Νότια Αφρική.

Ο Μπους επέβαλε την τάξη μέσω του ΟΗΕ, ο οποίος κατείχε τη χώρα με διάφορες προφάσεις από το 2004 έως

το 2019. Η κατοχή εξελίχθηκε σε ένα διεθνές σκάνδαλο, με δυνάμεις του ΟΗΕ να καταστέλλουν τη δημοκρατική αντίσταση, να εκμεταλλεύονται εξαθλιωμένες γυναίκες στη σεξεργασία και να εισάγουν τη χολέρα –μια ασθένεια άγνωστη μέχρι τότε στη χώρα– που σκότωσε περίπου 10.000 ανθρώπους.

Οι ΗΠΑ και η Ομάδα-Πυρήνας υποστήριξαν μια σειρά από όλο και πιο παράνομες και αντιδημοφιλείς κυβερνήσεις, οι οποίες ακολουθούσαν τις νεοφιλελεύθερες επιταγές τους. Στην πορεία, σακάτεψαν την Αϊτή, ιδιωτικοποιώντας τις κρατικές βιομηχανίες και τις κοινωνικές υπηρεσίες της και μετατρέποντας τη χώρα σε αυτό που οι ακτιβιστές αποκαλούν «Δημοκρατία των ΜΚΟ», των οποίων η αυτοσχέδια και ασυντόνιστη φιλανθρωπία δεν θα μπορούσε ποτέ να αντικαταστήσει το κράτος σε ό,τι αφορά την κάλυψη των αναγκών του λαού.

Οι μόνοι κρατικοί θεσμοί που υποστηρίχθηκαν από τις ΗΠΑ είναι οι κατασταλτικοί. Με τον παλιό Αιτινό Στρατό να έχει πάψει να υπάρχει προ πολλού, αφού τον κατάργησε ο Αριστίντ, οι ΗΠΑ και οι συνεργάτες τους έριξαν χρήματα στην αστυνομία της Αϊτής προκειμένου να καταστείλει απελλιτισμούς ανθρώπων.

Όλα τα παραπάνω έχουν καταστήσει τη χώρα ευάλωτη σε μια σειρά «φυσικών» καταστροφών, από τον τρομακτικό σεισμό του 2010, που σκότωσε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους, μέχρι μια σειρά τυφώνων που σάρωσαν τη χώρα την τελευταία δεκαετία, έναν ακόμη σεισμό το 2021 και στη συνέχεια την πανδημία COVID-19. Χωρίς ένα λειτουργικό κράτος, υποδομές υπαγόμενες σε κανόνες, ένα δίκτυο κοινωνικής ασφάλειας ή ένα λειτουργικό σύστημα υγειονομικής περίθαλψης –όλα αποτελέσματα της ιμπεριαλιστικής παρέμβασης– η χώρα έχει οδηγηθεί σε μια ατελείωτη πολιτική, κοινωνική και οικονομική κρίση.

Όλα αυτά έχουν οδηγήσει την εργατική τάξη της Αϊτής, τους φτωχούς των πόλεων και την αγροτιά στην ανέχεια. Σχεδόν το 60% του πληθυσμού ζει σε συνθήκες φτώχειας, το 30% βρίσκεται σε επισιτιστική ανασφάλεια και το 50% δεν έχει πρόσβαση σε πόσιμο νερό. Η Ουάσιγκτον, η οποία κυβερνά την πιο υποσιτισμένη χώρα στην ανθρώπινη ιστορία, είναι άμεσα υπεύθυνη για αυτές τις φρικτές συνθήκες.

Οι ΗΠΑ αστυνομεύουν τη δική τους κρίση

Οι ΗΠΑ υπό τις κυβερνήσεις Ομπάμα, Τραμπ και τώρα Μπάιντεν έχουν υπο-

που ο ίδιος προκάλεσε στην Αϊτή!

στηρίξει μια διαδοχή διεφθαρμένων δεξιών κυβερνήσεων, από εκείνη του Μισέλ Μαρτελί έως του Ζοβενέλ Μοΐζ, ο οποίος δολοφονήθηκε το 2021. Έκτοτε, οι ΗΠΑ υποστηρίζουν τον επιλεγμένο από αυτές αλλά μη εκλεγμένο, πρωθυπουργό και ντε φάκτο υπηρεσιακό πρόεδρο Αριέλ Ανρί.

Χωρίς μια νομιμοποιημένη εκλεγμένη κυβέρνηση και με την κοινωνία της Αϊτής να μαστίζεται από κοινωνικές και οικονομικές κρίσεις, η λαϊκή οργή έχει ξεσπάσει σε κύματα διαδηλώσεων που απαιτούν την παραίτηση του Ανρί. Ταυτόχρονα, αυτές οι συνθήκες έχουν οδηγήσει κύματα Αϊτινών να εγκαταλείπουν τη χώρα, όπως συνέβη και μετά τον σεισμό.

Ενώ ο Μπάιντεν ανανέωσε το Προσωρινό Καθεστώς Προστασίας (TPS) για όσους είχαν καταφύγει στις ΗΠΑ μετά τον σεισμό, επέβαλε ένα βάνουσο συνοριακό καθεστώς εναντίον των νεοαφιχθέντων Αϊτινών καθώς και όλων των άλλων μεταναστών, φτάνο-

ντας στο σημείο να χρησιμοποιήσει τον Τίτλο 42 του Τραμπ, το διάταγμα που απαγόρευε την είσοδο στη χώρα κατά τη διάρκεια της πανδημίας. Αυτές οι πολιτικές δημιούργησαν τις φρικιαστικές σκηνές απελπισμένων Αϊτινών στα σύνορα ΗΠΑ-Μεξικού να κυνηγιούνται, να συλλαμβάνονται και να ξυλοκοποούνται βάνουσα από τη Συνοριακή Περίπολο.

Προκάλεσαν επίσης πολύ λιγότερο δημοσιοποιημένες φρικαλεότητες, όπως το να αναχαιτίζει η αμερικανική Ακτοφυλακή Αϊτινούς μετανάστες στη θάλασσα πριν καν μπορέσουν να φτάσουν στην ακτή.

Ως οριστική απόδειξη της ανάληψης περιφρόνησης του Μπάιντεν για τις ζωές και τα ανθρώπινα δικαιώματα των Αϊτινών, η κυβέρνησή του έχει απελάσει και επαναπατρίσει 20.000 μετανάστες, συμπεριλαμβανομένων κάποιων που δεν έχουν ζήσει στη χώρα για πάνω από μια δεκαετία, σε φρικτές συνθήκες και χωρίς καμία υποστήριξη.

Στην Αϊτή, καθώς η χώρα βυθίζεται στο χάος, το οποίο προκλήθηκε εξ ολοκλήρου από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, οι ιδιωτικές και κρατικές ηγεσίες έχουν στραφεί προς τις συμμορίες για να προστατεύσουν την πολιτική και οικονομική τους κυριαρχία. Άλλες συμμορίες έχουν αναδυθεί μέσα στις φτωχές πόλεις και στην ύπαιθρο, κυρίως με τη μορφή μαφιόζικου στυλ «προστασίας», με μερικές όπως αυτή του Σεριζιέ να ισχυρίζονται ότι ηγούνται ενός επαναστατικού πολιτικού σχεδίου.

Οι δυνάμεις του Σεριζιέ έχουν αποκλείσει τερματικούς σταθμούς φυσικού αερίου και νερού στο κεντρικό λιμάνι του Πορτ-ο-Πρενς, απαιτώντας την παραίτηση του Ανρί. Ως αποτέλεσμα αυτών των αποκλεισμών, οι Αϊτινοί αντιμετωπίζουν την εκτίναξη των τιμών του φυσικού αερίου και την έλλειψη πρόσβασης σε πόσιμο νερό, που προκάλεσε ένα νέο ξέσπασμα χολέρας στη χώρα.

Άλλες πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις της Αϊτής έχουν συνασπισθεί στη «Συμφωνία της Μοντάνα», απαιτώντας την παραίτηση του Ανρί και τη διεξαγωγή νέων εκλογών προκειμένου να δοθεί στους Αϊτινούς η δυνατότητα να επιλέξουν δημοκρατικά τη δική τους κυβέρνηση. Ορισμένοι στην Αριστερά ανησυχούν ότι οι ΗΠΑ μπορεί να

προσπαθήσουν να χρησιμοποιήσουν αυτόν τον σχηματισμό, με σκοπό να χειραγωγήσουν την Αϊτινή πολιτική σκηνή, έτσι ώστε να εξασφαλίσουν ένα αποτέλεσμα σύμφωνο προς τα συμφέροντά τους. Ως αποτέλεσμα, το κόμμα του Αριστίντ, «Φανμί Λαβαλάς», αποχώρησε από τη Συμφωνία.

Για αποζημιώσεις και για την αυτοδιάθεση της Αϊτής

Προς το παρόν, η κυβέρνηση Μπάιντεν εκμεταλλεύτηκε την κρίση που προκάλεσε το κλείσιμο του λιμανιού από τον Σεριζιέ για να ενορχηστρώσει μια ακόμη ιμπεριαλιστική επέμβαση στην Αϊτή. Ενώ δικαιολογούν την προώθηση μιας επέμβασης με υποτιθέμενες ανησυχίες για τις ζωές, την ασφάλεια και την ευημερία των Αϊτινών, κανείς δεν πρέπει να πάρει αυτούς τους ισχυρισμούς τους μετρητοίς.

Στην πραγματικότητα, οι ΗΠΑ και η Ομάδα-Πυρήνας έχουν ιμπεριαλιστικούς στόχους ως κίνητρο –την υποσύτλωση του Αϊτινού κράτους και των αστυνομικών δυνάμεών του, την ενορχήστρωση μιας πολιτικής επίλυσης κάτω από τους δικούς τους όρους, την καταστολή της λαϊκής αντίστασης, τη σύλληψη ορισμένων αλλά όχι όλων των συμμοριτών και πάνω απ' όλα την διακοπή της ροής μεταναστών στις ΗΠΑ. Οι Αϊτινοί το γνωρίζουν καλά αυτό. Γι' αυτό και διαδηλώνουν ενάντια στην επέμβαση στους δρόμους του Πορτ-ο-Πρενς.

Οι ΗΠΑ δεν προσφέρουν καμία λύση για την Αϊτή εκτός από την καταστολή. Η διεθνής Αριστερά, τα συνδικάτα και οι ακτιβιστές της αλληλεγγύης στην Αϊτή πρέπει να ενωθούν και να αντιπαχθούν σε κάθε πολιτική, οικονομική και στρατιωτική επέμβαση, είτε την ενορχηστρώσει η Ουάσινγκτον είτε την αναλάβει «εξωτερικός συνεργάτης».

Αντιθέτως, πρέπει να απαιτήσουμε από αυτούς και τους πληρεξουσίου τους να αφήσουν ήσυχη την Αϊτή και να επιτρέψουν στον λαό της να καθορίσει το πεπρωμένο του.

Το σημαντικότερο είναι ότι πρέπει να ζητήσουμε από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, συμπεριλαμβανομένων των Ηνωμένων Εθνών, να καταβάλουν τουλάχιστον 21 δισεκατομμύρια δολάρια ως αποζημίωση στην Αϊτή για τα ιμπεριαλιστικά εγκλήματα τους εναντίον της. Απελευθερωμένοι από την μπότα της Ουάσινγκτον στο λαιμό τους και με αυτά τα χρήματα, οι Αϊτινοί θα είχαν επιτέλους την ευκαιρία να ανοικοδομήσουν τη χώρα τους προς το συμφέρον τους.

Χωρίς μια νομιμοποιημένη εκλεγμένη κυβέρνηση και με την κοινωνία της Αϊτής να μαστίζεται από κοινωνικές και οικονομικές κρίσεις, η λαϊκή οργή έχει ξεσπάσει σε κύματα διαδηλώσεων που απαιτούν την παραίτηση του Ανρί.

«Μια διαλεκτική κλιμάκωσης της

Του Πάνου Πέτρου

Σε πρόσφατο άρθρο του, με αφορμή τις εκλογές στο Ισραήλ, ο βετεράνος Εβραίος μαρξιστής Μοσέ Μασόβερ, υπενθύμισε την βαθύτερη δυναμική που καθοδηγεί τις εξελίξεις σε όλη την ιστορική Παλαιστίνη:

«Η Σιωνιστική αποικιοποίηση της Παλαιστίνης αποτελεί μια εξαίρεση στη σύγχρονη αποικιακή ιστορία: Οι Εβραίοι έποικοι και οι ιθαγενείς Παλαιστίνιοι έφτασαν σε μια δημογραφική

ισορροπία. Οι έποικοι δεν παρέμειναν μια μικρή μειοψηφία, όπως συνέβη στις Αφρικανικές αποικίες. Αλλά δεν μπόρεσαν και να συντρίψουν τους ιθαγενείς, όπως έκαναν οι ομόλογοί τους στην Αυστραλία και στη Βόρεια Αμερική. Ο Σιωνισμός πέτυχε το μισό του στόχο: Να κυριαρχήσει και να επιβάλει την Εβραϊκή ανωτερότητα σε όλη την Παλαιστίνη. Αλλά απέτυχε (ως τώρα) να πετύχει άλλο μισό: Να εγκαθιδρύσει μια σταθερή και εξασφαλισμένη Εβραϊκή πλειοψηφία στα εδάφη που κυριαρχεί. Αυτή τη στιγμή στην Παλαιστίνη/Ισραήλ υπάρχει μια αριθμητική ισότητα ανάμεσα στις δύο εθνικές

ομάδες -αποικιοκράτες και αποικιοκρατούμενους. Οι Παλαιστίνιοι ηττήθηκαν αλλά δεν υποτάχθηκαν...

Η υπάρχουσα κατάσταση είναι ασταθής. Οι Παλαιστίνιοι δεν έχουν τη δύναμη να σταματήσουν την αποικιοποίηση της γης τους, αλλά οι νέοι έποικοι και ο αυξανόμενος αριθμός μαχητικών υποστηρικτών τους θεωρούν την Παλαιστινιακή αντίσταση ως πρόκληση και αντιδρούν κλιμακώνοντας την επιθετικότητά τους. Όλο και περισσότερο, αυτή η βάρβαρη βία στηρίζεται και δικαιολογείται με μια μεσσιανική θρησκεία -μια ιδεολογία που αρμόζει σε αυτόν τον ρόλο... Αλλά με τη σειρά

της η συνεχιζόμενη κλοπή Παλαιστινιακής γης και οι άγριες επιθέσεις των συμμοριών των εποίκων σε συμμαχία με τις Ισραηλινές ένοπλες δυνάμεις, προκαλούν περισσότερη αντίσταση. Έτσι παρακολουθούμε μια διαλεκτική κλιμάκωσης της καταπίεσης και της αντίστασης».

Αυτή η διαλεκτική σχέση που περιγράφει, πράγματι αποτυπώθηκε γλαφυρά αυτό το φθινόπωρο -με μια δεξιά μετατόπιση της ισραηλινής κοινωνίας και πολιτικής να συμπίπτει με μια αναθέρμανση της παλαιστινιακής αντίστασης.

Ισραήλ: Η διαρκής δεξιά μετατόπιση της ισραηλινής κοινωνίας

Τα αποτελέσματα των εκλογών στο Ισραήλ αποτύπωσαν εμφατικά τη διαρκή αντιδραστική μετατόπιση του πολιτικού συστήματος και της ισραηλινής κοινωνίας, ακόμα και με τα ισραηλινά μέτρα, όπου η διακομματική συναίνεση γύρω από τον πυρήνα του σιωνιστικού σχεδίου έκανε τους όρους «Δεξιά» και «Αριστερά» σχετικούς.

Αυτή η μετατόπιση είχε καταγραφεί στις διαδοχικές εκλογικές αναμετρήσεις των τελευταίων χρόνων, αλλά επισκιάζονταν από την πόλωση γύρω από το πρόσωπο του Νετανιάχου. Αυτή διαιρούσε τη Δεξιά (σε συμμάχους και αντιπάλους του), και παρουσίαζε ένα ιδιαίτερα αντιδραστικό και πολεμοχαρές «κέντρο» ως τάχα «προοδευτικό», λόγω της εναντίωσής του στον Νετανιάχου. Στις εκλογές

του Νοέμβρη, η νίκη του Νετανιάχου και των συμμάχων του, που περιλαμβάνουν πλέον το Θρησκευτικό Σιωνιστικό Κόμμα το οποίο με 10,83% θεωρείται ο μεγάλος πολιτικός νικητής αυτής της κάλπης, έκανε αυτό το τοπίο πολύ πιο καθαρό.

Το Θρησκευτικό Σιωνιστικό Κόμμα ενώνει στις γραμμές του τους πιο έξαλλους οπαδούς της εβραϊκής ανωτερότητας, του αντιαραβικού ρατσισμού και του πιο αντιδραστικού θρησκευτικού φονταμενταλισμού. Ο Μπεν Γκβιβ, ένα από τα ηγετικά του στελέχη, είναι οπαδός του καχανιστικού κινήματος, ενός ακροδεξιού ρεύματος τόσο ακραίου που ακόμα και οι ΗΠΑ είχαν χαρακτηρίσει ως τρομοκρατική οργάνωση. Γύρω του συγκεντρώνονται οπαδοί της προσαρτήσεως της Δυτικής Όχθης και του εκτοπισμού των Παλαιστίνιων (συμπε-

ριλαμβανομένων των πολιτών του Ισραήλ που δεν δείχνουν «αφοσίωση»). Δεν εκπροσωπούν απλά τα συμφέροντα των εποίκων, αλλά πολλά στελέχη του είναι οι ίδιοι έποικοι.

Νέα κυβέρνηση

Ο Μπεν Γκβιβ ζήτησε και πήρε το υπουργείο Δημόσιας Ασφάλειας, το οποίο μετονομάζεται σε υπουργείο Εθνικής Ασφάλειας και αποκτά υπερεξουσίες συνολικότερα αλλά και ειδικότερα την εποπτεία της Δυτικής Όχθης. Ένας άλλος αραβοφάγος πήρε το υπουργείο Ανάπτυξης της Νεγκέβ και της Γαλιλαίας, με διευρυμένες αρμοδιότητες όσον αφορά τον εποικισμό της Δυτικής Όχθης. Ο φονταμενταλιστής, ρατσιστής, ομοφοβικός Αβί Μαόζ αναλαμβάνει μια νέα υπηρεσία (που ιδρύθηκε κατ' απαί-

τησή του) που θα είναι υπεύθυνη για την «εβραϊκή ταυτότητα». Μαζί με την παρουσία των πιο παραδοσιακών εβραϊκών φονταμενταλιστικών κομμάτων όπως το Σας, συγκροτείται μια κυβέρνηση στην οποία το Λικούντ και ο Νετανιάχου έχουν το ρόλο των... μετριοπαθών!

Στην αντιπολίτευση βρίσκονται «κεντρώοι» και δεξιοί με κόμματα των οποίων οι αφηρημένοι τίτλοι («Υπάρχει Μέλλον», «Εθνική Ενότητα») αντανακλούν την πλήρη απουσία κάποιας διαχωριστικής από την πολιτική Νετανιάχου, όπως και ο ακροδεξιός (αλλά «κοσμικός») Λίμπερμαν. Το επί δεκαετίες πανίσχυρο Εργατικό Κόμμα βυθίστηκε στο 3,7% και με 4 έδρες έγινε η μικρότερη δύναμη στην Κνεσέτ. Το Μερέτζ, το τελευταίο προπύργιο του «αριστερού σιωνισμού» βρέθηκε εκτός Βουλής.

«Τι περίμενε η σιωνιστική Αριστερά ότι θα συμβεί;»

Σε ισραηλινά αλλά και αμερικανικά φιλελεύθερα ΜΜΕ επικρατεί «σοκ» -κυρίως για την άνοδο του Μπεν Γκβιβ και την ένταξή του στην κυβέρνηση. Ο ισραηλινός αντισιωνιστής δημοσιογράφος **Γκιντεόν Λεβί** έγραψε την επομένη των εκλογών ένα θυμωμένο άρθρο απάντησης σε αυτές τις αντιδράσεις (διαθέσιμο στο Rproject.gr) που περιλαμβάνει την ερμηνεία για τη σημερινή εξέλιξη:

«**Π**ενήντα χρόνια τρομολαγνείας και υποκίνησης μίσους κατά των Παλαιστίνιων δεν μπορούν να καταλήξουν σε μια κυβέρνηση ειρήνης. Πενήντα χρόνια σχεδόν πανταχού παρούσας και αδιά-

λειπτης υποστήριξης για την κατοχή, από τη Σιωνιστική Αριστερά και Δεξιά, δεν θα μπορούσαν να καταλήξουν αλλιώς παρά με τον Μπεν-Γκβιβ ως λαϊκό ήρωα... Γιατί αν πρόκειται να συνεχίσεις μια κατοχή, τότε πρέπει να αγκαλιάσεις την αυθεντική της εκδοχή, αυτή που δεν ντρέπεται καθόλου για αυτήν -την εκδοχή του Μπεν Γκβιβ.

Ήταν απλώς ανέφικτο να συνεχιστούν οι αυταπάτες και όλο αυτό το κουρασμένο ρεπερτόριο φράσεων - και εβραϊκό και δημοκρατικό [κράτος], διαφωτισμένη κατοχή, προσωρινή κατοχή... Χθες, το Ισραήλ ξύπνησε στην αυγή μιας νέας ημέρας, όπου όλα τα μισόλογα και οι ευφημισμοί ανήκουν στο παρελθόν. Από εδώ και στο εξής,

η κατοχή είναι ακριβώς αυτό -κατοχή, και το ίδιο ισχύει και για το καθεστώς εβραϊκής ανωτερότητας στο Ισραήλ... Η κοινωνία που δημιουργήθηκε σε αυτή τη χώρα είναι σε ένα σημαντικό βαθμό θρησκευόμενη και σε πολύ μεγάλο βαθμό ρατσιστική, με το μίσος ενάντια στους Άραβες να αποτελεί το βασικό της καύσιμο -και δεν υπήρξε κανένας που να αντιστάθηκε σε αυτό.

[...]
Επί χρόνια, οι Ισραηλινοί λέμε ότι είμαστε ο Εκλεκτός Λαός, ότι μετά το Ολοκαύτωμα όλα μας επιτρέπονται, ότι οι Άραβες θέλουν να μας πετάξουν στη θάλασσα, ότι έχουμε δικαίωμα σε αυτή τη γη επειδή το λένε οι ιστορίες της Βίβλου, ότι ο IDF είναι ο πιο ηθι-

κός στρατός του πλανήτη, ότι ο Δαβίδ πολεμά τον Γολιάθ, ότι οι Άραβες του Ισραήλ είναι πέμπτη φάλαγγα, ότι όλος ο πλανήτης είναι εναντίον μας και ότι όλοι όσοι μας κάνουν κριτική είναι αντισημίτες. Τι νομίζαμε ότι θα προέκυπτε από όλα αυτά; Στην πραγματικότητα, ο Μπεν-Γκβιβ πήγε με το πάσο του. Θα μπορούσε να έχει κάνει τη μεγάλη του επιτυχία πολύ καιρό πριν. Αυτό συμβαίνει όταν έχεις Μπολσονάρο αλλά όχι Λούλα απέναντί του. Αυτό συμβαίνει όταν οι κραυγές "Θάνατος στους Άραβες", που θα ακούγονται πλέον το πρωί στα σχολεία, δεν απαντήθηκαν από μια κραυγή "Λευτεριά στους Άραβες". Από εκεί ξεκίνησαν όλα αυτά και εδώ κατέληξαν».

καταπίεσης και της αντίστασης»

Παλαιστίνη: Η Δυτική Όχθη αντιστέκεται

Μετά από πολλά χρόνια, η Δυτική Όχθη έχει γίνει το επίκεντρο της παλαιστινιακής αντίστασης -και των ισραηλινών επιθέσεων. Η βαθύτερη αιτία είναι προφανής: Συμπληρώνονται σχεδόν 30 χρόνια λειτουργίας της Παλαιστινιακής Αρχής, ένα σώμα που υποτίθεται θα λειτουργούσε βραχυπρόθεσμα και μεταβατικά προς τη δημιουργία Παλαιστινιακού κράτους και το οποίο κατέληξε να «εποπτεύει» την αδιάκοπη συνέχεια της κατοχής και του εποικισμού. Με το Όσλο να θεωρείται πλέον χρεοκοπημένο και από όσους/όσες πίστεψαν σε αυτή τη διαδικασία και την επίσημη ηγεσία της Π.Α. παραλυμένη μεταξύ ανύπαρκτων «διαπραγματεύσεων» και συνεργασίας με τον Ισραηλινό στρατό, ήταν θέμα χρόνου να εκφραστεί η οργή.

Ασφαλώς, όπως σε κάθε περίπτωση αδικίας και καταπίεσης, οι «μόνιμες» αιτίες δεν παράγουν «διαρκώς» αποτελέσματα -απαιτούνται και συγκεκριμένες αντικειμενικές και υποκειμενικές προϋποθέσεις. Στην περίπτωση της Δυτικής Όχθης, η απάντηση στο «γιατί τώρα;» αφορά την εμφάνιση μιας νέας γενιάς. Σήμερα στη Δυτική Όχθη, είναι σε ηλικία δράσης άνθρωποι που γεννήθηκαν μετά το 2000. Παιδιά που μεγάλωσαν με τη μνήμη της «Μάχης της Τζενίν» και τις εικόνες των μαρτύρων της, αλλά που δεν βίωσαν ως δική τους ήττα την κατάληξη αυτής της μάχης και της Δεύτερης Ιντιφάντα.

Αυτά εκφράστηκαν εκκωφαντικά στο μαζικό λαϊκό ξέσπασμα της παλαιστινιακής αντίστασης τον Μάη του 2021. Όταν η «μάχη της Ιερουσαλήμ» (για την υπεράσπιση του Τεμένους Αλ Άκσα και της συνοικίας Σείχ Τζαράχ από εποίκους) απλώθηκε στη Δυτική Όχθη, στη Γάζα, στους Παλαιστίνιους του Ισραήλ, με τη Γενική Απεργία και τις διαδηλώσεις που ονομάστηκαν «Ιντιφάντα της Ενότητας».

Τότε σημειώσαμε ότι «μια νέα γενιά Παλαιστίνιων αγωνιστών γεννήθηκε» και παραθέταμε τα λόγια ακτιβιστή από την Ανατολική Ιερουσαλήμ που έγραφε πως «δεν θυμάμαι εδώ και πολλά χρόνια, τους Παλαιστίνιους από κάθε υπόβαθρο και πολιτική πτέρυγα, μουσουλμάνους, χριστιανούς, άθεους, να

είναι ενωμένοι για ένα στόχο». Την ίδια χρονική περίοδο, η ηγεσία Αμπάς υπό τον φόβο της ανατροπής της, ανέστειλε επ' αόριστον τις εκλογές (για το παλαιστινιακό «κοινοβούλιο» αλλά και για τα όργανα της PLO), φράζοντας αυτόν το δρόμο έκφρασης αποδοκιμασίας της υπάρχουσας παλαιστινιακής ηγεσίας και της πρακτικής της.

Νέες οργανώσεις

Όλα αυτά τα στοιχεία αποκρυσταλλώνονται στην εμφάνιση νέων οργανώσεων στις πόλεις και στα προσφυγικά στρατόπεδα της Δυτικής Όχθης που έχουν κάποια κοινά χαρακτηριστικά: Τα μέλη τους είναι νεαρής ηλικίας (μεταξύ 18 και 25 ετών), αναλαμβάνουν την ένοπλη αντίσταση στον Ισραηλινό στρατό, υλοποιούν μια από τα κάτω ενότητες στη δράση μελών ή υποστηρικτών διαφορετικών παλαιστινιακών κομμάτων και έχουν οργανικές ρίζες και μεγάλο λαϊκό έρεισμα στις συνοικίες όπου δρουν («σαν το ψάρι στο νερό...»). Είναι δηλαδή όλα όσα δεν είναι η Παλαιστινιακή Αρχή (γερασμένη, απούσα από την αντίσταση, βουτηγμένη στις αντιπαραθέσεις μεταξύ Φατάχ-Χαμάς, αποκομμένη από τα λαϊκά στρώματα) και εκφράζουν έμπρακτα τις διαθέσεις της «βάσης» που μέχρι πρότινος εμφανίζονταν μόνο ως δημοσκοπικά ευρήματα (ανάγκη ενότητας, ανάγκη αντίστασης, ανάγκη ανανέωσης ηγεσίας).

Στον απόηχο της «Ιντιφάντα της Ενότητας», ο Ισραηλινός Στρατός ξεκίνησε μεγάλες στρατιωτικές επιχειρήσεις στη Δυτική Όχθη, εισβάλλοντας στα στρατόπεδα προσφύγων για να εντοπίσει φερόμενους ως δράστες μεμονωμένων επιθέσεων μέσα στο Ισραήλ. Το Σεπτέμβριο του 2021, 6 Παλαιστίνιοι αιχμάλωτοι δραπέτευσαν και επέστρεψαν στην Τζενίν. Η «Ταξιαρχία της Τζενίν» πρωτοεμφανίστηκε τότε, ως μια ντε φάκτο πολιτοφυλακή για την προστασία των δραπέτων. Τους επόμενους μήνες, οι έφοδοι του Ισραηλινού στρατού άρχισαν να αντιμετωπίζονται και σφαίρες εκτός από πέτρες. Κι ένα απόγευμα, νεαροί μαχητές της Τζενίν ανακοίνωσαν επίσημα την ίδρυση της «Σφηκοφωλιάς» -έτσι αποκαλούσε το προσφυγικό στρατόπεδο της πόλης η

ισραηλινή ηγεσία κατά την πολιορκία του 2002 και αυτόν τον τίτλο επέλεξαν ως «τιμητικό» οι νέοι πολιτοφύλακες.

Τον Μάη του 2022, ανακοινώθηκε η δημιουργία της Ταξιαρχίας της Ναμπλούς και τον Ιούνιο της Ταξιαρχίας της Τουμπάς. Στην ομάδα της Ναμπλούς δρούσε ο 19χρονος Ιμπραήμ Αλ Ναμπουλί, που έγινε αγαπητός και σεβαστός γιατί παρότι αποτελούσε στόχο των Ισραηλινών Αρχών, εμφανιζόταν δημόσια στις διαδηλώσεις-κηδείες των συμπολεμιστών του. Γνωστός και ως «λιοντάρι της Ναμπλούς», δολοφονήθηκε στις 9 Αυγούστου από τον Ισραηλινό Στρατό -και οι νεαροί πολιτοφύλακες ανακοίνωσαν επίσημα την ίδρυση του «Άντρου των Λιονταριών».

Το Ισραήλ έχει απαντήσει με ένταση των επιδρομών. Σύμφωνα με τον ΟΗΕ, το 2022 ήταν η χρονιά με τις μεγαλύτερες Παλαιστινιακές απώλειες στη Δυτική Όχθη εδώ και 16 χρόνια. Η Ναμπλούς βρέθηκε επί βδομάδες σε κατάσταση πολιορκίας «α λα Γάζα» από τον Ισραηλινό στρατό, προκαλώντας μαζικές διαδηλώσεις και απεργίες.

Κύμα

Όχι τυχαία, ο πόλεμος που έχει εξαπολύσει το Κράτος του Ισραήλ στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη ονομάζεται «Επιχείρηση Συντριβή του Κύματος». Η σιωνιστική ηγεσία καταλαβαίνει ότι πασχίζει με την καταστολή να αποτρέψει ένα «κύμα».

Οι νέες οργανώσεις χτυπάνε Ισραηλινούς στρατιώτες, στοχεύουν τα φυλάκια στα μισητά «σημεία ελέγχου» και υπερασπίζονται τις γειτονιές και τους γείτονές τους από τις εφόδους του Ισραηλινού Στρατού. Για όσους αναρωτιούνται «μα να μην υπάρχει ένας Παλαιστίνιος Γκάντι;», να θυμί-

σουμε ότι επί ένα χρόνο, στην «Πορεία της Επιστροφής», δεκάδες χιλιάδες «Παλαιστίνιοι Γκάντι» επιχειρούσαν να πορευτούν ειρηνικά από τη Γάζα στον Ισραηλινό φράχτη για να ασκήσουν πίεση -και αντιμετώπισαν σφαίρες.

Αλλά όπως σημειώνει ένας πιο «στρατηγικά σκεπτόμενος» αρθρογράφος στην Ισραηλινή Jerusalem Post, «Η σημασία [των νέων ομάδων] δεν βρίσκεται στη στρατιωτική τους δύναμη -η σημασία τους βρίσκεται στο γιατί κερδίζουν δημοφιλία». Πράγματι, όταν ο Ισραηλινός στρατός εμφανίστηκε σε προσφυγικό στρατόπεδο κοντά στην Ανατολική Ιερουσαλήμ αναζητώντας τον Ουντάι Αλ Ταμίμι (που πριν μαρτυρήσει στη διάρκεια επιχείρησης, είχε γίνει τοπικός θρύλος για την επιμονή του να προχωρά σε νέες επιθέσεις παρότι καταζητούμενος) με βασικό στοιχείο ότι είναι φαλακρός, συνάντησε ένα θέαμα βγαλμένο από την ταινία «Σπάρτακος»: Δεκάδες Παλαιστίνιους με φρεσκοξυρισμένα κεφάλια.

Οι ανακοινώσεις των οργανώσεων, οι δηλώσεις των μελών τους, οι «διαθήκες» των μαρτύρων συγκλίνουν στην επίγνωση ότι «αργά ή γρήγορα θα γίνουμε μάρτυρες», δηλώνουν ότι «δεν θα απελευθερώσουμε έτσι την Παλαιστίνη, αφήνουμε παρακαταθήκη σε επόμενη γενιά», περιγράφουν τις δράσεις τους ως «σταγόνες στη θεελλώδη θάλασσα του αγώνα», επιμένουν ότι «δεν θα ανεχτούμε όμως σιωπηλά την αδικία και την καταπίεση». Αυτό μπορεί να κάνει και αυτό κάνει η Παλαιστινιακή Αντίσταση -η πρόκληση είναι στους διεθνείς συμμάχους της, στον αραβικό κόσμο και στις κοινωνίες των κρατών-συμμάχων του Ισραήλ, να την συνδράμουν για να μπορέσει μια μέρα να νικήσει η δικαιοσύνη. Μέχρι τότε, δεν θα υπάρξει ειρήνη...

Η αιματοβαμμένη υποκρισία της FIFA συνεχίζεται

Του Νικόλα Κολυτά

Το Μουντιάλ του Κατάρ είναι μια ιδιαίτερη περίπτωση λαμπερίζοντος εγκλήματος. Κάτω από τα υπερπολυτελή στάδια με τα υπερσύγχρονα συστήματα κλιματισμού και τις πλουσιοπάροχες σουίτες είναι θαμμένοι χιλιάδες μετανάστες εργάτες. Άλλοι τόσοι παραμένουν εξουθενωμένοι και απλήρωτοι χωρίς κανείς να νοιάζεται γι' αυτούς. Την ίδια στιγμή οι γυναίκες και τα μέλη της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας έρχονται αντιμέτωπα με τη βία ενός καθεστώτος που τα θεωρεί πλάσματα ενός κατώτερου θεού.

Ξεγύμνωμα FIFA

Για όλα τα παραπάνω είχαμε γράψει εκτενώς και στο προηγούμενο φύλλο. Όμως από τότε μεσολάβησαν πολλά κιλά υποκρισίας. Λίγες ημέρες πριν την έναρξη του κορυφαίου θεσμού του ποδοσφαίρου σε παγκόσμιο επίπεδο, ο πρόεδρος της FIFA Τζιάνι Ινφαντίνο, προσπαθώντας να απαντήσει στη διεθνή κατακραυγή δήλωνε με πάθος: «Σήμερα νιώθω Καταριανός, νιώθω Άραβας. Σήμερα νιώθω Αφρικανός. Σήμερα νιώθω Γκέι. Σήμερα νιώθω άτομο με αναπηρία, νιώθω μετανάστης εργάτης». Λίγες ημέρες αργότερα η δική του FIFA απειλούσε με τιμωρία με κίτρινη κάρτα τους αρχηγούς των εθνικών ομάδων που είχαν αποφασίσει να φορέσουν το περιβραχιόνιο αλληλεγγύης στην ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα. Μάλλον

δεν ένιωθε και τόσο πολύ ο πρόεδρος της FIFA.

Όλες οι «από τα πάνω» επικλήσεις σεβασμού στα δικαιώματα ξεγυμνώθηκαν μπροστά στη δύναμη του χρήματος και της εξουσίας του. Καλά τα δικαιώματα, αλλά μέχρι εκεί που μας παίρνει. Από εκεί και πέρα μιλούν τα πετροδολάρια, οι χορηγίες, οι εξαγορασμένες συνειδήσεις των εκάστοτε CEOs. Κάπως έτσι οι διαμαρτυρίες του ποδοσφαιρικού κόσμου για τα όσα συνέβησαν και συμβαίνουν στο Κατάρ υπήρξαν περιορισμένες. Στην πρεμιέρα τους οι ποδοσφαιριστές της εθνικής Γερμανίας έκλεισαν τα στόματά τους με το χέρι τους, θέλοντας να στείλουν ένα μήνυμα ενάντια στη φίμωση του λόγου που προώθησε η FIFA. Την ίδια στιγμή η εθνική ομάδα του Ιράν έμεινε σιωπηλή κατά την ανάκρουση του εθνικού της ύμνου, ενώ στο 50' του αγώνα Πορτογαλία-Ουρουγουάη, ένας ακτιβιστής μπόυκαρε στο γήπεδο κρατώντας μια τη σημαία της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας

και φορώντας μία μπλούζα που μπροστά έγραφε «save Ukraine» και πίσω «respect for Iranian women».

Όλα τα παραπάνω όμως υστερούν μπροστά στην πραγματικότητα του αιματοβαμμένου Μουντιάλ. Είναι θεμιτό ότι αρκετοί καλλιτέχνες αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στην τελετή έναρξης, ή ότι κάποιοι χορηγοί αποσύρθηκαν λόγω των πιέσεων που δέχθηκαν για τα όσα συνέβησαν και συμβαίνουν στο Κατάρ, όμως οι αντιδράσεις αυτές είναι οι ελάχιστες μπροστά στις εκατόμβες νεκρών και εξουθενωμένων μεταναστών εργατών. Χρειαζόταν μια μαζική καμπάνια, που θα ξεκινούσε έγκαιρα, για να αποτρέψει αυτή τη διοργάνωση, για να στηρίξει τους μετανάστες εργάτες-σκλάβους, για να απαντήσει με «θόρυβο» σε μαζική κλίμακα στην απόπειρα «ξεπλύματος», συσπειρώνοντας όλο τον υγιή κόσμο του ποδοσφαίρου που αγαπάει το άθλημα απέναντι σε αυτούς που το διαφεντεύουν. Κάτι τέτοιο όμως δεν έγινε.

Έτσι δόθηκε ο χώρος στους στην πιο αντιδραστική και ισχυρή ελίτ του παγκόσμιου ποδοσφαίρου να υποκλιθεί στα πετροδολάρια των Καταριανών με κάθε κόστος και να απαντήσει στις επικρίσεις της διεθνούς ποδοσφαιρικής κοινότητας με φθηνά κολπάκια και απεριόριστη υποκρισία. Βοούσαν τα συστημικά ΜΜΕ ότι για πρώτη φορά στο Μουντιάλ του Κατάρ, σφύριξε γυναίκα διαιτητής. Αλήθεια; Και είναι αυτό ένδειξη ισότητας μεταξύ των δύο φύλων; Κατά πρώτον, χρειάστηκε να συμπληρωθεί σχεδόν ένας αιώνας διοργάνωσης του θεσμού του παγκόσμιου κυπέλλου για να διατητηθεί γυναίκα. Κατά δεύτερον η επιλογή αυτή ήταν καθόλα προσχηματική και επικοινωνιακή για να ρίξει στάχτη στα μάτια σε όσους διερωτώνται για την ισότητα των δύο φύλων στο Κατάρ. Κατά τρίτον η ίδια FIFA φανερώνει ακόμη πιο έντονα την επιλεκτική ευαισθησία της έχοντας συνδράμει ελάχιστα στην ανάδειξη του γυναικείου ποδοσφαίρου.

Μουντιάλ στην Ελλάδα: Ούτε να το σκέφτεστε!

Και ενώ όλος ο πλανήτης συζητά για το Μουντιάλ της φίμωσης και του αίματος, η Ελλάδα του Κυριάκου Μητσοτάκη έρχεται να υποβάλει κοινή πρόταση διεξαγωγής του Μουντιάλ του 2030 με τη Σαουδική Αραβία και την Αίγυπτο. Είναι λογικό μετά τα όσα συνέβησαν στο Κατάρ, να έχει ανοίξει η όρεξη σε όλα τα κοράκια της αγοράς, αλλά αυτό ξεπερνάει κάθε όριο.

Σε συνέντευξή του ο υπουργός Τουρισμού της Σαουδικής Αραβίας Αχμέτ Αλ Χατίμ τόνισε χαρακτηριστικά: «Σίγουρα οι τρεις χώρες θα επενδύσουν πολλά σε υποδομές και θα είναι απόλυτα έτοιμες. Και ξέρω ότι μέχρι τότε η Σαουδική Αραβία θα έχει χτίσει στάδια και fanzones τελευταί-

ας τεχνολογίας». Το Βασίλειο των Σαούντ, όπου επικρατεί το ίδιο εργασιακό μοντέλο σύγχρονης σκλαβιάς με αυτό που κόστισε χιλιάδες ζωές στο Κατάρ και όπου η κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων κάνει την Καταριανή μοναρχία να μοιάζει... «πεφωτισμένη», βλέπει κι αυτή ένα νέο πεδίο προβολής και ξεπλύματος. Από κοντά του και η αδιάστακτη χούντα της Αιγύπτου, των χιλιάδων πολιτικών κρατουμένων, αλλά και ο πάντα πρόθυμος Κυριάκος Μητσοτάκης, που θέλει να επισημοποιήσει και να πάει σε νέα ύψη τη «στρατηγική συμμαχία» με τα πιο αντιδραστικά κράτη της περιοχής. Πρόκειται για μια πρόταση σκάνδαλο που αν μη τι άλλο προκαλεί την κοινωνική πλειοψηφία στην Ελλάδα.

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες του 2004 κόστισαν δισεκατομμύρια κι έγιναν εφικτοί χάρη στην ακραία εκμετάλλευση στα εργοτάξια. Και όλα αυτά στις «χρυσές εποχές» του ελληνικού καπιταλισμού. Σήμερα, τη στιγμή που το βιοτικό επίπεδο στην Ελλάδα πέφτει διαρκώς, που οι τιμές ανεβαίνουν με ιλιγγιώδεις ταχύτητες και που η εργατική αγοραστική δύναμη μειώνεται ασταμάτητα, που οι κυβερνήσεις ακολουθούν «σφιχτή» δημοσιονομική πολιτική όταν αφορά τις ζωτικές ανάγκες των ανθρώπων, η πρόκληση είναι εξοργιστική. Ονειρεύονται θηριώδεις κρατικές δαπάνες για τη διοργάνωση ενός τέτοιου εύρους θεσμού, χορηγίες, μισθούς πείνας και αναλώσιμους εργάτες –κι όλα

αυτά για να σταθεί η ελληνική ηγεσία ακόμα πιο ανοιχτά και περήφανα πλάι στον στρατηγό Σίσι, τον «Αιγύπτιο Πινοςέτ», και τον Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν, τον σκοτεινό Πρίγκηπα τον οποίο πολλοί διεθνείς ηγέτες αποφεύγουν να συναντήσουν δημόσια για να αποφύγουν την κατακραυγή. Το εργατικό κίνημα και η Αριστερά, πρέπει να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά μπροστά σε τέτοια σκληρά ενδεχόμενα. Πρέπει από τώρα να οικοδομηθούν οι κατάλληλες αντιστάσεις απέναντι σε προτάσεις εκτρώματα που θα τσακίσουν την εργατική τάξη και το ποδόσφαιρο συνολικότερα, χαρίζοντας λάμψη και δημοσιότητα στους καπιταλιστές και το πολιτικό τους προσωπικό.